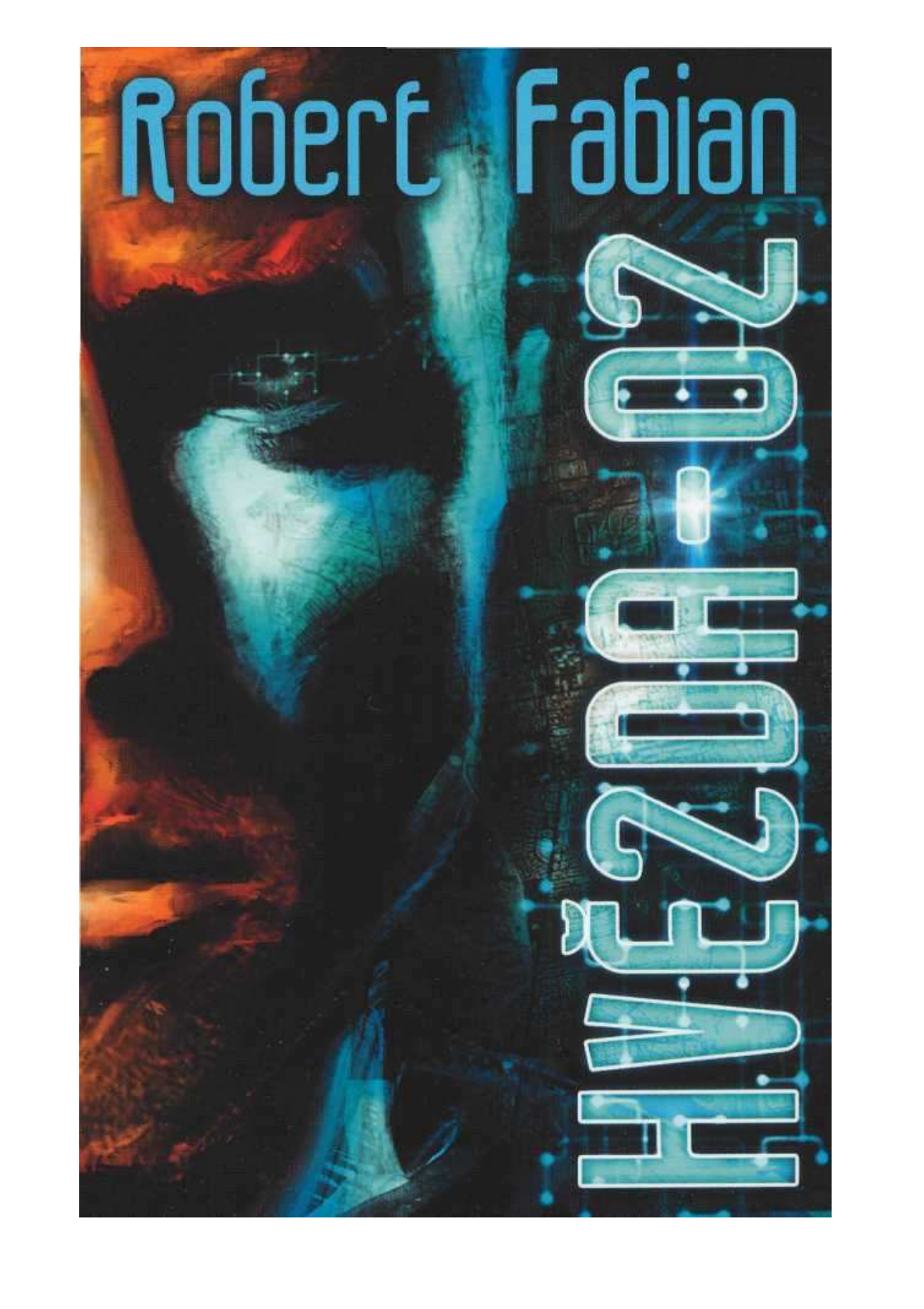

Robert Fabian

HIVE-02

Robert Fabian
Mariňáci

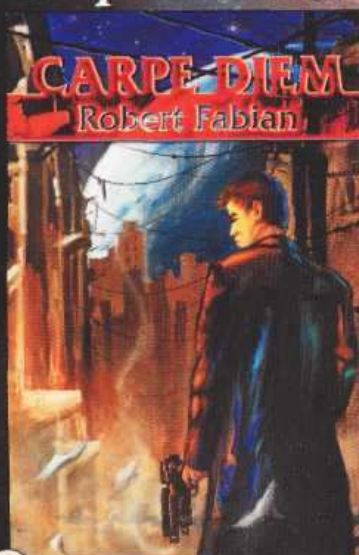

**Planeta mezi
dvěma slunci**

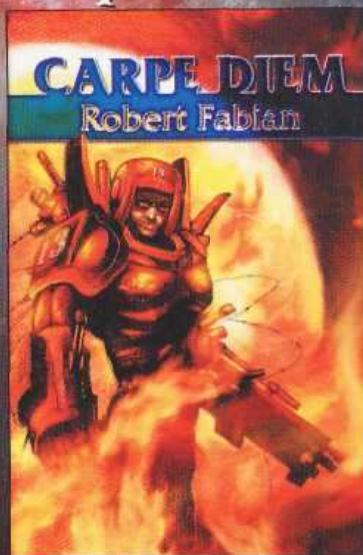

Připravilo pro Vás nakladatelství Straky na Vrbě, Praha

Carpe diem (1)

Carpe diem (2)

www.straky.cz

Od stejného autora z našeho nakladatelství:

MARIŇÁCI (Praha 2000, dotisk 2001 a 2003)

PLANETA MEZI DVĚMA SLUNCI (Praha 2002, dotisk 2005)

CARPE DIEM 1 (Praha 2005)

CARPE DIEM 2 (Praha 2005)

HVĚZDA 1 (Praha 2007)

HVĚZDA 2 (Praha 2007)

HVĚZDA

ROBERT FABIAN

(2)

Straky na vrbě

Praha 2007

Copyright © 2007 by Robert Fabian

Edition © 2007 by Michael Bronec, Straky na vrbě

Cover Art © 2007 by David Spáčil

ISBN 978-80-86428-70-3 (soubor)

ISBN 978-80-86428-72-7 (2. díl)

Udělejte jim to, co chtějí udělat vám, ale udělejte jim to jako první.

„De Camp“

Všechno dobré vždycky jednou špatně skončí.

„Masudi Parwin (Stella)“

I. ČÁST

1. KAPITOLA

ZÁBAVNÍ ČTVRTĚ SE TEPRVE PROBOUZELA z denního spánku. Setmělo se, ulice se rozzářily barevnými obrazci a plnily se životem. Z nebe se sypal písek, který z pustiny za městem přinášel vítr. Skřípal mezi zuby a měnil bílé světlo pouličního osvětlení v nažloutlé ostrovy, v nichž pluly lidské postavy jako přízračné lodě bez kormidelníka.

Stella potíže nedělala. Cupitala v nepohodlných botách pro šlapky a číšnice a vrhala nervózní pohledy na všechny strany. Pobavilo mě, jak si svou kabelu hlídá, popruh omotaný okolo zápěstí.

„Heleďte, budeme se potulovat ještě dlouho?“ řekla rozmrzelým tónem a zatahala se za sukni. „Jestli jste si nevšiml, tyhle hadry jsou jako noční můra.“

„Obstaráme jiné.“

„Kdo to zaplatí? Co jsem měla, zůstalo v ubikaci. Včetně osmnáctidenní výplaty.“

„Já.“

Nakrčila špičku nosu. „Jako vedlejšák děláte pro Armádu spásy?“

„Zahrnu si to do výdajů.“

„Nevšímejte si mě; jenom rýpu.“ Mělo to vyznít jako omluva, ale v očích měla vzdor.

Pohltila nás pasáž obchodního domu řetězce Styer. Stella okamžitě zamířila k módnímu dámskému butiku, který přetékal barvami, jenže já ji odtáhl od perfektně střížených kostýmků, halenek a dalších nezbytných doplňků pryč.

„Co se vám nelíbí?“ rozčilovala se. „Mám ráda tenhle neformální styl.“

„Za svoje prachy vyberu podle vlastního uvážení, princezničko.“

Správný sortiment jsem objevil v druhém patře točité galerie. Mimo nás tu bylo velmi málo lidí, atrium s prosklenou střechou opanovala ospalá večerní atmosféra.

„Montérky? To ne!“

Ale to už jsem ji vmanévroval do samoobslužného obchodu.

„Nezdají se vám?“ zajímal jsem se.

„Tyhle hadry nosí dělníci. Viděla jsem je na chlapech v dolech, naši zaměstnanci taky...“

„Připadá vám, že jsem v pracovním?“ ukázal jsem na sebe.

Sjela mě pohledem od hlavy k patě. „To ne.“

„Značkový zboží, které pracovní styl imituje. Jestli vás to uklidní, mrkněte na ceny.“

Poslechla a proplula kolem regálů a nastrojených figurín. Se zdviženým obočím pročítala hologramové štítky, které naskakovaly nad jednotlivými výrobky.

„Tak nehorázné sumy by žádný farmář do montérek neinvestoval,“ připustila.

Zavedl jsem ji pod otočný skener, a zatímco počítač proměřoval a určoval velikosti, vybíral jsem stiskem tlačítka součásti oděvu včetně bot.

Na výdejním pultu se objevily ze skladu dodané věci. Podal jsem jí úhlednou hromádku a ukázal na kabinku.

Za pár minut byla hotová.

Na nohy obula kvalitní kotníčkové boty, oblékla se do silných, ale příjemných kalhot univerzálního střihu, košile a zateplené bundy do pasu. Aby předvedla, jak je spokojená, otočila se dvakrát dokola. „Nečekala bych, že to bude fajn.“

„Společenské šaty ani plesová róba to sice není...“ Uniformu servírky jsem nehodil do recyklačního koše, ale vzal si ji s sebou. Zbavím se jí později. Pokladna hotové peníze nebrala, ale na to jsem byl připravený. Vybral jsem si jednu ze svých totožností a skrz bankovní funkci osobního čipu zaplatil.

Nejvyšší čas poohlédnout se po vydatném jídle.

VYHLÉDL JSEM HOSTEL s vchodem zívajícím do zapadlé boční uličky. Vyšisovaný poutač hlásal, že mají volno, takže jsem se zaregistroval v automatické recepci a vyzvedl elektronický klíč.

„Támhle v té jídelně naproti koupíme večeři a pak zakotvíme. Souhlas?“

„To nezní špatně,“ přikývla Stella.

Čínská občerstvovna zela až na tři zákazníky prázdnotou. Největší nápor nastane teprve za pár hodin, kdy pouliční živlové a jejich zákazníci dostanou chuť na pikantní sousto. Uvnitř bylo teplo, tlumené osvětlení, vonělo tam čerstvé koření a pečené maso. Majitel pobíhal v kuchyni, kde chřestil velkými pánvemi, a jeho drobná hubená manželka seděla za kasou.

Vybral jsem menu i s nápoji, a zatímco se připravovala, čekali jsme. Postarší žena s vytahanými váčky pod očima dostávala zabalené porce, když vešli dva snědí pásci ve frajerských bundách, lesklých upnutých kalhotách s nohavicemi rozšířenými do širokých zvonů a botách vytvarovaných do ostrých špiček - přesně podle módy, která v Centru už léta nefrčela.

„Přispějte na charitu," řekl ten s napomádovanými kudrnatými vlasy. Sebevědomě se rozkročil a natáhl otevřenou dlaň.

Zatraceně! ulevil jsem si v duchu.

Žena s jídlem chtěla proklouznout, ale hubeňour s křiklavě červenou čelenkou s ní hrubě smýkl.

„Co to zkoušíš, krávo pitomá?! Naval prachy!" zařval a vrazil jí facku. Sám měl co dělat, aby se netřásl. Potil se, oči chorobně lesklé - abst'ák rozjetý v nejhorší fázi.

Smažené nudle se rozletěly po podlaze. Žena upadla a zůstala ležet pod výdejním pultem. Držela se za natékající čelist a poňukávala.

Zadržel jsem dech a zároveň ucítil, jak se mi do předloktí zaryly drobné prsty.

„Neslyšeli jste?! Všichni!" poručil kudrnáč.

Z kuchyně přiběhl postarší Číňan s řídkou bradkou.

„Nechte toho, prosím vás!" zaprosil. „Platím pravidelně a vy jste slíbili..."

„Drž hubu, prašivče!" obořila se na něj čelenka. „Tohle je naše území a ty nebudeš diktovat, co můžeme a co ne! Sedřeme tě z té tvé šupinaté kůže, když budeme chtít!"

Zákazníci přede mnou lovili z kapes vše, co měli.

„Dělej, dělej!" hučel kudrnáč výhruzně na shrbeného staříka, když se mu nezdál dost hbitý.

„Čum, vole, libová šlápota," všimla si čelenka Stelly Hellerové. „Tebe jsem ještě neviděl, seš nová?"

„Moc zajímávej kufřík," liboval si kudrnáč. „Copak v něm schováváš?"

„Ty nečum a vyšpul merge!" obrátila se ke mně čelenka, zatímco zkasírovaní kvapně opouštěli jídelnu. „A snaž se, ať jich je dost! Vypadáš, že nouzí netrpíš."

Číňan se pokusil protestovat, ale místo odpovědi mu na hlavu přiletěla židle.

Sypalo se sklo a jeho manželka tence vykřikla.

„Naval tašku!" dorážel kudrnáč na Stellu, jenže v přístupu k ní jsem mu vadil já.

„Co bude, kurva, s těma prachama?!" vrčela členka netrpělivě. „Kmitni prdelí, jestli chceš dodejchat rána!"

„Posledních sto let jste zaspali, ne?" opáčil jsem klidně. „Hotovejma se skoro nikde neplatí."

„Tady se vždycky nějaký najdou!" utrousil ten velkej frajer.

Kudrnáč zahodil opatrnost a hrábl umouněnou prackou po Stelle.

Lapil jsem ho podhmatem za zápěstí, podrazil nohy a v pádu mu třískl čelem o kovem vyztuženou hranu mrazáku.

Se skučením dopadl na podlahu. Z rozraženého čela se valila krev.

„Cos říkal, chlapečku?" obrátil jsem se na členku.

Uskočil, jako by ho rafnul jedovatý pavouk. Z rukávu mu do dlaně vklouzl nůž se zahnutou čepelí.

„Za to ti vykuchám pajšl, zmrde!" zaječel.

„No tak pojď!" zamával jsem prsty. „Zkus to, ty buzno!"

Vystartoval jako raketa, ale nebyl takový profík, jak si o sobě myslel.

Pohnul jsem se mu vstříc a rázně to ukončil. Prolomená ruka se otočila v lokti, zakřupaly kosti a děsivý řev zadusil roztříštěný ohryzek. Kudlu jsem si strčil do bundy, překročil svíjející se těla a podal ženě u pokladny peníze za naše jídlo.

„To je v pořádku, pane!" odmítl šedobradý Číňan. „Jsme vaši dlužníci.“

Přistrčil mi zabalenou krabici a hluboce se uklonil. Z provozní části bufetu se ozval hluk a ve spojovacích dveřích se objevili čtyři svalnatí mladíci se železnými tyčemi. Přehlédli bojiště a zůstali nerozhodně stát.

„Promiň, strýčku, že nám to trvalo tak dlouho," omlouval se jeden z nich srozumitelnou angličtinou.

„Tento pán byl natolik laskavý, že vyřídil všechnu práci za vás!" řekl Číňan chladně. V hlase mu zazněla zřetelná výčitka, ostrá jako chirurgický skalpel.

Mládenci sklonili hlavy.

„Děkujeme, pane," řekli zahanbeně.

„O nic nešlo," mávl jsem rukou. „Měli byste je raději odklidit."

„Postaráme se o to." Kudrnáč se kroutil jako červ a na podlaze za ním zůstávala rudá šmouha.

Otočil jsem se ke dveřím - a zarazil se, jak mi poskočilo srdce.

Možná se mi to zdálo, ale nezahlédl jsem za hloučkem výrostků chlapa s kapucí přes hlavu?

Stáhl jsem Stellu mimo výhled z ulice.

„Jau!“ šklubla sebou.

„Pšt, tiše!“ Ohlédl jsem se po Číňanovi, který zvedl zvědavé oči od primitivního smetáku s hadrem, jímž se pustil do drhnutí umazaných dlaždic. „Přece jen bych potřeboval s něčím pomoci.“

Úkosem sjel pohledem ke dveřím, jako by vytušil, oč mi jde.

Rychle přikývl. „Vy nám, my vám... Víme, co je vděčnost.“

„Ubytování na tuhle noc. Spolehlivý úkryt, jestli rozumíte.“

Bez dalšího vyptávání, jako by to byla docela běžná žádost od neznámých strážníků, odhodil koště a cosi vyštěkl.

Z kuchyně vystrčil hlavu jeden z pořízků.

Staroch na něho spustil kulometnou palbu čínštiny a mládenec jenom přikyvoval.

„Prosím, tudy,“ ukázala Číňanka ochotně k bambusové zástěně na konci prodejního pultu.

Kluk nás odvedl přes zapářenou kuchyň a sklad až do temné proluky za jídelnou a pak neuvěřitelnou změť uliček, dvorků a křivolakých průchodů.

„Povíte mi laskavě, co se tady děje?“ domáhala se Stella vysvětlení, zatímco vedle mých dlouhých kroků klusala.

„Později,“ odbyl jsem ji. Měl jsem co dělat, abych stíhal dávat pozor na ty spousty asiátů, které jsme míjeli. Chumly vykulených tmavookých dětí se nám motaly pod nohama, hloučky seschlých stařen se za námi otáčely, ranaři - vojáci místní odnože Triády - si nás s nehybným zaujetím prohlíželi, ale nikdo se nám nepletl do cesty. Jako by byli srozuměni s tím, proč se zde ti vetřelci najednou vzali.

Posléze, úplně dezorientovaní, jsme skončili kdesi uprostřed bludiště jacksonvillské čínské čtvrti. Nenápadný vchod - stejný jako tisíc jiných - lomené schody dolů a pak nahoru. Chodba, dveře a pokoj bez oken. Tady nás čekala drobná dívka.

Řekla dvě tři slova našemu nemluvnému průvodci, který ihned zmizel.

Lehce se nám uklonila. „Odpočiňte si, ráno vás doprovodím ven.“

„Ale...“ nechápala Stella.

„Jste v bezpečí,“ řekla s lehkým zpěvavým přízvukem. „Strýček si to tak přál.“

„Děkuji.“ Opětoval jsem zdvořilou úklonou. „Velice si toho vážíme.“

Nechala nás o samotě.

Miniaturní byt měl chudé vybavení. Dvě tvrdá lůžka, sklápěcí stolek a sedátka, skříň ve stěně a zatahovací vchod do hygienického koutu. Stěny v okrovém odstínu, na poličkách hrst osobních drobností, které prozrazovaly, že se zde normálně bydlí.

Stella postávala uprostřed titěrného prostoru. „O co proboha jde? Nejdřív mizernej hostel, a teď tahle haluzna?"

Promnul jsem si strniště na bradě. „Asi jsem někoho povědomého zahlédl. Lepší neriskovat. Turistické ubytovny jsou první na ráně."

Moje vyhýbavá odpověď ji však nezajímala. Měla jiný problém.

„Budeme spát společně?"

„Klidně si ustelte ve sprše."

Zírala. S bojovně vystrčenou bradou vypadala maličko směšně...

...a vůbec ne špatně.

„Čemu se ušklebujete? Mně?!"

„Spíš situaci. Myslel bych, že když jste se zašila v hornické kolonii, zvykla jste si na kdeco."

Lesk v očích vyhasl, svěsila paže a posadila se unaveně na kraj lůžka. Rozvážně skopla boty a zahýbala prsty.

„Jste hroznej," řekla vyčítavě. „Zmrzačil jste je."

Nevymlouval jsem jí, že s rozdrceným hrtanem se žije déle než pár bolestivých minut. „Suroví zlodějčci, feťáci, póvl z ulice. Nic jiného si nezasloužili."

„Už jsem čekala, že je snad zabijete."

„Nebyl by v tom rozdíl," odtušil jsem.

„Zdá se, že tohle umíte perfektně."

Pokrčil jsem rameny. „Mám jistou praxi."

Vzdychla. „Co se s těmi lupiči stane?"

Zachoval jsem nehybný výraz. „Snad je nenaservírují jako vepřové kung-pao."

Dobrou minutu trvalo, než se na mě podívala. „Jak jste mě vůbec našel?"

Podal jsem jí krabici s jídlem. „Otázky a odpovědi počkají. S nacpaným břichem to přiměřeně zapaluje."

„Ráda bych se umyla."

„Těch několik minut to teplé vydrží," souhlasil jsem.

Otevřela koupelnový box. „Laskavě se alespoň otočte!"

STOPAŘ SE DRŽEL V POZADÍ.

Bylo to tak pohodlnější.

Napřed ho předběhli lidští slídlilové. Patřili ke skupině, jejichž komando tak neslavně dopadlo na Pelotu Tři.

Rojili se po ulici a snažili se lokalizovat slabý signál.

On jej zprvu nebral na vědomí, zvolil odlišnou taktiku.

Již nějakou dobu číhal na planetární síti, takže jakmile vytipoval tu správnou registraci k ubytování, ihned se vydal na místo.

Upřel svou pozornost na zašlý hotel, kde si Sekundární cíl zarezervoval dvoulůžkovou kóji, a znovu tuto informaci prozkoumal. Na dálku prolomil slabé zabezpečení, vypnul kamery a prošel prázdnou recepcí. Vyběhl do sedmého poschodí, našel pokoj a vyrazil jeho dveře i s ocelovou zárubní.

Okamžitě poznal, že je kóje prázdná, přesto nechal reflexy, aby v pocitu jakéhosi utajovaného uspokojení rozstřílely postele a proměnily sprchový box v hromadu sutin.

Poté opustil zadní trakt a na bulváru se porozhlédl po vrazích pracujících pro mateřskou firmu.

Byli tak strašně pomalí!

Svůj signál už měli, ale zase nevěděli, co s ním. Radili se a váhali.

Naladil se na stejnou frekvenci a sledoval jeho zdroj, jak mizí v hloubi čínské komunity.

Sekundární cíl nebyl hlupák. Jistě si spočítal, že nikdo soudný se za ním nepožene. Nestalo by se tak ve dne, natož v noci.

Jenže on nebyl člověk.

On byl skoro jako Bůh.

MÁCHALA SE V TEKOUCÍ VODĚ neuvěřitelných patnáct minut.

„Můžete mi podat ručník?“ zavolala přes zástěnu. „Osušovací program nefunguje!“

Box se na škvírku pootevřel. Natáhl jsem ruku a dřív, než jsem mohl cokoliv zahlédnout, neprůhledná zástěna se zprudka přibouchla. Málem jsem tam nechal prsty.

Bezva.

Konečně se vyvalila horká pára.

„Spokojená? Začínal jsem mít strach, že se rozpustíte.“

„Za poslední tři týdny první příjemný zážitek." Udělala náznak piruety a předvedla tričko, které si vybrala v obchodě. „Docela sedí, ne?"

„Nádhera," utrousil jsem a rozbalil krabici s jídlem.
Tahle potřeba mě momentálně zajímala ze všeho nejvíc.
Stella se zklamaně zašklebila.

STARÝ ČÍŇAN se otočil právě včas, aby viděl, jak jeho žena umírá.

Bylo to jako blesk.

Někdo vešel a ona upadla bez levé poloviny tváře.

Zadunělo to, stará kasa zachrastila. Nakřápnutý umíráček.

Kdysi - v polozapomenutém mládí - býval přeborníkem bojových umění. Dokonce ještě dnes se mu spousta namyšlených mladíků nemohla rovnat.

Přesto nestihl ani mrknout, a příchozí byl u něho.

Ocitl se jako ve svěráku, nohy se mu odlepily od země. Marně se snažil dosáhnout na podlahu, ten muž jej držel jako pírkó.

„Kde jsou?" dolehlo k němu zpoza bariéry překvapení, úleku, nastupujícího šoku a hrůzy. Hlavně hrůzy.

Konečně si uvědomil, že nezírá pod kapucu do naprosté tmy. Místo hlavy nebyl obličej, ale také tam nebylo naprosté nic. Ani bunda nebyla z látky.

„Kdo?" zachroptěl. Před očima mu zatančily mžitky, pod levou klíční kostí vybuchla spalující ostrá bolest, která se obloukem zahryzla až do lopatky.

Ten tvor s ním škulbl, ve vzduchu se zhmotnily podobizny muže a ženy. Miniatury, přesto jasné a ostré, vykreslené do nejjemnějších detailů.

Duševní bolest ze ztráty životní družky se prolnula s tou fyzickou. Oheň zachvátil plíce, pod hrudní kostí se cosi hroutilo.

Kdosi vešel do jídelny v naději, že se nají, a v děsu duchapřítomně uprchl.

Černé monstrum si vyrušení nevšímalo. „Kde jsou? Mluv!" Šepotavý hlas plný pískavého sykotu nevycházel z úst.

Odpověděl by, skutečně rád by to řekl, vždyť nic nestálo za tu agónii, jenže nemohl. Nevytloudil ze sebe hlásku, dech se zadrhl jako balvan v těsné rozsedlině a nepohnul se tam ani zpět. „Dělej!"

Příšernost ukrytá v tom slově na něho přestávala účinkovat. Cítil, jak mu povolily svěrače, zpoza ohnivé koule bílého žáru vnímal slaboučké teplo stékající nohavicemi volných plátěných kalhot. Za očima mu vzplanula jedovatě bezbarvá slunce, unavený mozek rozťal vedví meč nevyhnutelného.

Znovu se shledá se svou ženou. Tam, kde spolu opět půjdou ruku v ruce, za nimi tenhle netvor nemohl. Docela se těšil.

Stejně to muselo jednou přijít.

Sice ne takovýmto způsobem, ale budiž. Bolest se vytrácela do pozadí, kapuce skrývající proměnlivé tvary se rozplizla do šířky. Skoro ho pohltila, jako by chtěla vysát všechny unikající myšlenky.

Třesení ustalo, nastal klid.

Starý Číňan byl mrtvý.

Stopař zažíval zklamání. Nedávno by byl proti podobným pocitům netečný, dnes však reagoval odlišně.

Nemohl si pomoci.

Vztekle máchl paží a odhodil bezduchou tělesnou schránku přes jídelnu, kde narazila se zaduněním do zdi a svezla se po ní.

Nepřipouštěl si pochybení.

Kdo to také mohl tušit?

Zavířil jako temný mrak. Musí dál.

Pořád za slaboučkým signálem.

RYCHLE JSEM DO SEBE NAHÁZEL vystydlé kousky masa s orientální omáčkou a opláchl se. Když jsem vylezl ze sprchy, Stella ležela otočená ke stěně a dělala, že spí.

Řekl jsem: „Tma.“ a světlo zhaslo.

Pravidelně oddechovala, ale mě neoblafla. Prostě to nebylo ono. S rukama za hlavou jsem se nechal unášet lehoučkými balónky myšlenek...

...a probral se z polospánku. Na uzounké hranici mezi bděním a snem se valila řeka paměti, jež vyvrhovala směs tváří, míst a událostí. O tom, že zatahnu za správný konec lana a vratká loďka mne zaveze na druhý břeh, již nebylo pochyb. Jen ještě chyběl správný klíč, který všemu udělí pevný řád.

Zaostřil jsem smysly.

Stella Hellerová balila fidlátka.

Polehoučku, aby mě neprobudila, pobrala svoje věci a vstala. Pozoroval jsem ji skrz přivřená víčka a neodpustil si krátce zachrápat. Několik napjatých vteřin znehybněla s paží nataženou před sebe, dokud se neujistila, že šlo o planý poplach.

Po špičkách se plížila ke dveřím.

„Kam to bude tentokrát?" řekl jsem.

Přikrčila se, jako by čekala ránu. Oblečení přehozené přes ruku, boty pověšené mezi prostředníčkem a ukazováčkem, kufřík ochranněsky přitisknutý na prsou.

„No tak?"

„Hlídáte mě, nebo co?!" vyštěkla. „Vážně ubohý!"

„Děláte randál, že byste probudila i hibernovaného mariňáka!" vrátil jsem jí to. Jen jsem to plácl, ale slovní spojení vyvolalo překvapivě realistickou představu místnosti utopené v modravém přítmí s řadami masivních kryoschránek.

„Jděte se vycpat, vy chytráku!" Hodila po mně boty.

„Nechte toho," varoval jsem ji.

„A co uděláte? Co jako?!" Zakoulela očima. „Myslíte si, že jste sežral všechnu moudrost světa?! Jste mrtvej, a ani o tom nevíte! Dočista tuhej! Živá mrtvola!"

Vrhla se ke dveřím.

Lapil jsem ji po třech krocích.

Bránila se, kopala, škrábala a kousala. Hodil jsem ji zpátky na postel, jenže ona zase vyletěla.

Ženské nemlátím, ale když není vyhnutí...

...vrazil jsem jí pořádnou facku. Zamrkala, zakalené panenky se jí projasnily.

„To bolí." Třela si tvář, na které naskočil otisk prstů.

„Je mi líto, ale jedno si musíme vyjasnit, princezno. Jedeme v tom společně, rozumíte?"

Uraženě se zaškaredila. „Moje věc."

„Tím si nejsem jistý."

„Vás se to netýká," namítla bojovně. „Nedostanete zapláceno, prachy jsou v háji. A o ty jde především, ne?"

„Sama nemáte šanci." Bylo na mně, abych se zatvářil našťavaně. Žralo mě to.

Zatvářila se nanejvýš pochybovačně. „Co vlastně umíte? Mimo likvidace lidí?"

To bylo problematické. S něčím jsem vyrukovat musel.

„Strávil jsem pár let v armádě." Nyní jsem si tím byl víc než stoprocentně jistý. Nedávný nešetrný zásah do mozku povzbudil hlavně ty oblasti paměti, které byly odstaveny z provozu.

„Aha... jako co?"

„Kuchař v důstojnické jídelně. Není to slušná kvalifikace?"

Myslel jsem to jako vtip, jenže Stella ho nepochopila.

Nevěřící obrátila oči v sloup. „Výborně. V tom případě skočíme do nejhlubší díry, jakou najdeme."

„Ani náhodou, princezno. Nezalezu pod šutr, abych se zbytek života ohlížel přes rameno. Kdepak. Podle toho, jak jste mi to naservírovala, nedá Heller pokoj, dokud tuhle záležitost nesprovedí ze světa. A nás spolu s ní."

Zatřepetala dlaněmi, jako by to byli motýli, ale v napjatých rysech jsem postřehl náznak úlevy. „My dva?"

„Pro začátek."

Váhala. „Poradím si sama."

„Hrdá povaha," poznamenal jsem.

Měřila si mě, jako by chtěla zjistit, jestli se tajně nesměju. „Jak si to představujete?"

„Všechno popořadě. Nejdůležitější je dostat se z Pelotu."

Zachmuřeně stáhla obočí. „Používáte jen příjmení?"

„Jsem John. Alespoň myslím."

„Dormer nezní špatně." Zívla. „Budete mě hlídat?"

„Ne, když přestanete vyvádět."

Vrátila se ke svému lůžku a smetla oblečení na podlahu, pouze kufřík zastrčila za podhlavník. „Zírejte si klidně do rána, jestli chcete. Ani nevíte, jakou hroznou práci jsem měla, abych vydržela vzhůru."

„Věřím."

„Houby," zamumlala a za deset sekund tvrdě spala.

Tentokrát to nehrála.

„HEJ, TY TAM!"

Stopař si výkřiku nevšímal. Zahnul do podchodu a nezpomalil, ani když za sebou uslyšel dupot běžících nohou.

Již tři hodiny se pohyboval čínskou čtvrtí a ve směru, kde se ztratil signál, o nějž se zajímal pátrací tým. Jacksonvillské asijské ghetto bylo rozlehlé, ale on nepochyboval, že pokud bude dost metodický, nakonec slaboučkou ozvěnu zachytí.

A pak zbude pouze maličkost.

Dvojnásobná vražda.

Zatím se pohyboval vcelku nepozorovaně; v jednom případě se zbavil šikmookého trpaslíka, jemuž rozmázl lebku o domovní zeď, ale pořád to bylo bez rozruchu.

Až do teď.

Hnala se za ním tlupa asi dvacetiletých floutků, kteří si ho všimli nedaleko odsud. Byli sice slušně sjetí, ale i přesto jim jeho nezvyklý vzhled připadal stejně podezřelý jako vykřičník v poli otazníků.

Musí to s nimi vyřídit dřív, než je napadne zalarmovat starší bráchy a bratrance, kteří jakožto příslušníci mafiánských gangů dbali až s přehnanou péčí o to, aby se domovskou čtvrtí nepotloukal nikdo nezvaný.

„Stůj, zmrde, nebo je po tobě!“

Uprostřed podchodu se Stopař postavil pronásledující šestici.

Následoval proud drmolivé čínštiny prokládaný univerzálními anglickými výrazy. Rozuměl všemu, ale verbálně odpovídat nemínil.

Místo toho sáhl pod napodobeninu kabátu.

Kluci však byli překvapivě rychlí; zkušenost je naučila své. Nejspíš měli podobné úmysly jako on, zbraně schovávali připravené za zády, takže než je všechny stihl proměnit v beztvaré hromádky vyhrzlých vnitřností a roztrhaných tkání, několikrát jej zasáhli z krátkých samopalů.

Neutržel prakticky žádnou škodu. Váhový úbytek materiálu byl mizivý, zdeformované kulky struktura jeho těla vyloučila, otvory se zacelily.

Prach se usazoval, krev stékala ze stěn i ze stropu, kapala s pleskáním na porézní beton, tvořila mělké louže a čvachtala v odtokovém žlábků.

Nově utvořené čichové receptory zachytily hutný pach smrti; té zvláštní směsice jatek, výkalů a zmařených životů.

Líbilo se mu to.

TÍM TO BYLO UZAVŘENÉ.

Tak to samozřejmě nebylo, ale náš vztah se jistým způsobem hnul. Už jsem nebyl lovcem a ona kořistí, za niž dostanu odměnu. Přesto ta změna nebyla nijak markantní.

Ale stačila.

Stella spala a já přemýšlel.

Pořád dokola jsem si v duchu přehrával záznam ze zelené planety a cítil nezměrnou sílu, jež z Města vycházela.

Nebo jsem si to přinejmenším namlouval.

Z panoramatu gigantických staveb mrazilo. Jejich velikost byla úžasná.

A pak jsem měl pocit, že je tu ještě něco.

Skrytého pod hladkými plochami a nedefinovatelnými tvary.

Osudovost?

Moc pohnout s nehybným?

Změnit nezměnitelné?

Zavrtěl jsem se. To nebylo možné. Věděl jsem, že ne.

Přesto jsem mohl doufat, ne?

Blázne!

OKRUH PÁTRÁNÍ SE ZMENŠOVAL.

Byl blízko.

Stopař se zastavil před křižovatkou tvaru šesticípé hvězdy. Dvě ramena vedla do spodních úrovní, jedno nahoru a tři - včetně toho, v němž se nacházel - se táhla rovně do stran. Dlouho nikoho nepotkal, což se mu vzhledem k pokročilé hodině nezdálo zas tak zvláštní. Kdyby však tohle místo znal lépe, věděl by, že čínská čtvrť je nejaktivnější v noci.

Z proužků čisté oblohy, které nezakrývaly orientálně zdobené střechy, zářily hvězdy. On se o ně ale nezajímal.

Nepřitahovaly ho, nelákaly.

Byly jen přesně definovanými objekty v jeho přísně rozčleněném osobním vesmíru.

Jako temný obrys vystoupil ze stínu, prošel kruhem světla uprostřed křížících se uliček a stejně tak nenápadně se na druhé straně ztratil.

Již brzy...

...je bude mít.

JEŠTĚ JSEM ANI NESTAČIL ZABRAT, když jsem se opět vymrštil do bdělého stavu.

Varování.

Zachytil jsem z chodby několikery spěšné kroky. Většina se zastavila opodál, zatímco poslední pokračovaly až k bytové jednotce...

Sáhl jsem po noži.

...a pak se ozvalo naléhavé zaťukání.

Na návštěvy bylo dost pozdě.

Stella vykulila rozespálé oči. Položil jsem jí dlaň na pusu a naznačil, ať je zticha.

Zamrkal jsem a vyslal v duchu aktivační signál. Noc se ihned změnila v den, ale takovou citlivost jsem nepotřeboval. Ztlumil jsem plnou vizualizaci, bohatě postačovalo temně nazelenalé šero s bledě oranžovými kruhovými výsečemi.

Do nich jsem zachytil návštěvníkův tepelný obraz, přiblížil si ho a zesílil.

„To ne!“ sykla Stella, když viděla, že jdu ke dveřím.

Znovu zabouchání. Tentokrát mnohem silněji.

Stoupl jsem si na délku paže od zárubně a odemkl.

Do pokoje vpadla dívka s jizvou přes obličej.

„Pojďte!“ přikázala beze snahy o zdvořilost.

„Myslel jsem, že zůstaneme do rána.“ Ani jsem se nepohnul.

„Situace se změnila. Musíte odejít!“ Ukázala na nůž v mé ruce. „A tohle schovejte, nebudete to potřebovat.“

„Co ti čtyři muži u schodiště?“ zeptal jsem se.

„Znáte je, pouze nás doprovází.“ V očích se jí hněvivě zablesklo. Ale současně v nich kmitl strach. „Strýčka i tetu někdo zabil.“

„Ach ne.“ Vyměnil jsem si se Stellou pohled.

„Šest dalších mrtvých jsme objevili v jednom podchodu. Nezbylo z nich skoro nic. Někdo se pohybuje naší čtvrtí a zabíjí.“

Chvatně jsem se dooblékl. „To mě mrzí...“

„Nemusí!“ odsekla. Pramen dlouhých černých vlasů jí sklouzl do tváře, tak ho prudkým pohybem zápěstí odhodila. „Děje se to kvůli vám, jste hrozba. Proto vás dovedeme na hranici okrsku.“

„Chápu.“

Maličko zjihla. „Nemějte nám odejmutí pohostinnosti za zlé, ale tím jsme vyrovnáni.“

Venku se k nám připojili mladíci z jídelny, ale tentokrát pro nás neměli takové pochopení. Nejraději by nás sami zlikvidovali, jenže jakýsi dávnověký etický kodex vlastní všem asiatským rasám jim to nedovoloval. Pouze se nás zbaví, ať se pak děje cokoliv.

Vyrazili jsme do tmy, chůze místy přecházela v běh.

Štiplavý vzduch dráždil v nose, ozvěna kroků se dutě rozléhala tunely a poloprázdnými skladišti.

Zase jsme byli na útěku.

NAJEDNOU SE VŠECHNO ZMĚNILO.

Vyprázdněné ulice zaplnili rozčileně štěbetající lidé, rozsvěcely se jinak nepoužívané lampy. Na křižovatkách hlídkovaly dvojice mužů, odevšad se ozýval hluk.

Stopař pochopil, že je to kvůli němu.

Neměl těch ubožáků tolik zabít.

Našli starce a stařenu, skrčka bez hlavy, beztvaré zbytky v podchodu. Cítil kolem sebe zbraně, do temných zákoutí nahlížely paprsky reflektorů. Atmosféru prašného města vyplňovala neadresná zášť a pomstychtivá chuť zabíjet.

Rozuměl tomu.

Ačkoli tušil, že má své cíle nadosah, opět mu unikaly.

Zcela jistě by ukončil desítky i stovky těchto trapných existencí, ale ničemu by to nepomohlo. Jen by na sebe přitáhl pozornost a zbytečně se ohrožil.

Jeho strategií byla neviditelnost.

Přiblížit se, udeřit a zmizet.

Stvořili ho jako záškodníka.

Proto se z čínské čtvrti nepozorovaně stáhl.

PŘEKROČILI JSME SILNICI, u níž končila jacksonvillská východoasijská komunita. Dívka ani mladíci se s námi neloučili, pouze nás nasměrovali ke střeženému východu a tam mlčky opustili. Robustní chlap ve starém neprůstřelném brnění krčící se za bariérou pytlů s pískem nám univerzálně srozumitelným gestem ukázal, že máme pokračovat.

Čtyřproudá komunikace těsně nad ránem zela prázdnotou. Zásobovací a úklidové stroje začnou jezdit za takových čtyřicet, padesát minut.

Vedl jsem Stellu z nechráněného prostoru.

Za námi se zvedala hradba vysokých zdí; slepenec tmavých oken, zhaslých reklamních štítů, mihotavých lampiónů a členitých střech, jejichž vysoké hřebeny se zvedaly proti světlajícímu nebi. Siluety

orientálních draků a jiných mytických příšer roztahovaly blanitá křídla nad obchůdky, jako by je chtěly chránit před jakýmikoliv zlovolnými úmysly.

Ještě než jsme se ponořili do přítmi opuštěného tržiště, přejel jsem pohledem po obloze. Do nažloutlého oparu startoval ze vzdáleného letiště bachratý nákladní stroj. Nikde žádný pátrač, nad budovami těžařských firem nekroužily tmavé tečky robotických špiónů.

„A policie?“ zeptala se Stella, když jsme se na chvíli zastavili za komplexem levných bazarů a já se radil s ICOMem.

„Co s ní?“ opáčil jsem.

„Třeba nám pomohou.“

„Nesmysl!“ vybafl jsem. „Poldové?“

„Od toho přeci jsou, ne? Chrání právo a pořádek.“

„Tohle jste vyčetla kde?“ Poklepal jsem si na čelo.

„Proč jste, hergot, takovej?“ divila se. „Válčíte s celým vesmírem?“

„Mizerné zkušenosti, to je vše.“

„To neznamená, že musíte mít vždycky pravdu.“

„Připouštím, ale stejně to není dobrý nápad.“

„Co jsem viděla, vypadají důvěryhodně.“

„Velká bouchačka neznamená samo sebou důvěryhodnost, princezno. Tu nosí dneska každé šmejd.“

Bojovně vystrčila bradu. „Tvrdil jste, že jsme tým. To představuje stejná rozhodovací práva. Navrhuji, abychom našli nejbližší stanici a s někým kompetentním promluvili.“

„Nezkoušejte na mě psychologickou průpravu, vážená!“ ohradil jsem se. „Já tvrdím, že v Jacksonvillu se nedá věřit nikomu.“

Přehodila raději výhybku. „Nejbližší transkosmická loď odlétá pozítří, ne?“

„Nepoužitelná. Nástupy budou hlídané.“

„Takže jsme stejně nahaní,“ podotkla.

„Ne tak docela.“ Překontroloval jsem tu hrstku údajů a klepnutím vypnul holografický panel nad předloktím.

„Zkusit to přesto můžeme, ne?“

Tlumeně jsem zanádal. Na tohle jsem neměl nabito téměř nepřesvědčivějšími argumenty.

2. KAPITOLA

POLICEJNÍ STANICE připomínala pevnost.

Masivní zdi z odolného železobetonu vyztuženého pláty keramiky, místo oken úzké škvíry, posuvné bariéry, kilometry ostnáce a protitankové zátarasy. Nevzhledný šedivý kolos trčel uprostřed nárazníkového pásma, jež ho dělilo od chátrajících domů.

Nůž jsem strčil do ušmudlaného sáčku a schoval za popelnice. Nechtěl jsem se ho zbavovat, ale do bašty ochránců zákona jsem s ním nemohl. Elektronikou ovládané kulometry by mě rozmaširovaly dřív, než bych doklopýtal ke vchodu.

„Je to nepříjemné, ale nejsem dočista pitomá," špitla Stella, když jsme kráčeli ke vstupnímu portálu.

„Netvrdím," zahučel jsem. Koutkem oka jsem hlídal hrozen bezpečnostních kamer, jež nás sledovaly ze stožáru na střeše.

„Kdyby se vám cokoli nezdálo, dělejte, jak uznáte za vhodné."

„To si pište."

Proklouzli jsme protiběžnými vraty, za jaká by se nemusel stydět ani bunkr nejvyšší třídy odolnosti. Fasáda nesla stopy po kulkách; některé již nahrubo zadělané, jiné příliš čerstvé, než aby je údržba stihla opravit. O nedávné přestřelce svědčil zdemolovaný vrak dodávky, jejíž děravé a ohořelé zbytky dosud trčely v území nikoho.

Přijímací hala a čekárna v jednom vypadala přesně tak, jak jsem si představoval. Špína, hluk, rozbité lavice a počmárané holé zdi. Protilehlou stranu obdélníkového prostoru tvořily hermetické a zaručeně neprůstřelné přepážky, za nimiž trůnili úředníci v uniformách, kteří přijímali prvotní oznámení. Zcela bokem se nacházely pancéřové dveře, kudy občas prošel policista, nebo se jimi do vnitřních kanceláří dostali na zvláštní vyzvání čekající civilisté.

Odpudivé a depresivní místo.

I Stella vypadala vyplašeně. Asi čekala vřelejší prostředí.

Přál jsem jí to vystřízlivění.

Stoupli jsme si do fronty u okénka.

„Co si přejete?" zachrptěl reproduktor, když jsme se dostali na řadu.

„Mluvit s důstojníkem," oznámil jsem.

„V jaké záležitosti?" zeptal se komisně policajt za tlustým sklem.

„To sdělíme jemu," řekl jsem a naklonil se k mikrofonu. „Je to naléhavé."

„Nepřekračujte vyznačenou čáru, prosím!" varoval shůry razantní umělý hlas.

„Samozřejmě, promiňte," omluvil jsem se a udělal krok zpět. Ošlapané nažloutlé linky na podlaze jsem si vůbec nevšiml.

Plešatějící úředník se zamračil. „Vaše jména?!"

Zaváhal jsem, ale Stella mne předběhla. „John Dormer a Stella Hellerová."

Neslyšně jsem zaskučel.

Polda si udělal poznámku. „Upozorňuji, že to může trvat delší dobu."

K okýnku se cpal chlap s rozbitým ksichtem. Krev už mu netekla, ale na pravé oko neviděl a tváře i čelo měl plné boulí. Když otevřel pusku, přední zuby mu chyběly a ze zadních zbyly jen ulámané pahýly. Jazyk se v té černorudé napuchlé díře kmital jako fialový červ.

Odvedl jsem Stellu k lavici, na které se dalo jakž takž sedět. „Spokojená?"

„Vy jste našťvaný?" pohodila krátkými vlasy.

„To by mě ani nenapadlo."

„Lžete."

„Slečinko, právě jste jim vyblila naše jména. Co tím hergot sledujete?"

Znejistěla. „Neuvědomila jsem si..."

Mávl jsem rukou. „Ono je to fuk. Srovnávací obrazová analýza si nás stejně z databáze vytáhne."

„Takže se nic neděje, ne?"

„Jestli máte na mysli to, že nás okamžitě neodpráskli, tak opravdu ne."

Odfrkla si a věnovala se mumraji okolo. Pět ušmudlaných prcků lítalo podél lavic, vpředu ječelo mrně, kterému sjetá máma nevěnovala špetku pozornosti, v koutě se uprostřed skromného majetku povalovala tlupa bezdomovců. Nikoho to evidentně nevzrušovalo.

Ani policajty.

Mírný povyk nastal, když čtyřčlenná hlídka přivlekla hlavním vchodem vzpouzejícího se delikventa. Ačkoliv měl ruce spoutané za zády, poldové s ním měli dost práce.

„Zabiju vás, zabiju!" ječel jako pominutý.

„Hovno, ty kriplo," posmíval se policajt, který ho držel v předváděcím chvatu. „Seš vyřízenej!"

„Otevři!" zagestikuloval jiný polda na úředníka za sklem.

Jenže chlap se vzepřel a skoro se jim vytrhl. Při tom porazil uniformu, co se na něj tlačila zezadu. „Chcípnete, zmrdi!"

Třetí bengo na něj skočilo, draplo ho za masné dredy a třísklo mu čelem o ocelovou zárubeň.

Kriminálního to sice neodrovnalo, ale krvavé cákance potřísnily zed'.

„Aaaúúúú..." zavyl jako zvíře.

„Kurva!" zařval první policajt znechuceně a přejel dlaní po hrudním plátu balistické vesty. „Zasvinil's mě, zasraný hovado! Seš tuhej!"

Strhl si z hlavy helmu a vši silou s ní přetáhl zatčeného po zátylku.

Polda, který spadl na zadek, se už dral pomstychtivě dovnitř. Vysokou botou kopl dotyčného do břicha a vzápětí do ledvin. Dveře se zabouchly, ale i tak bylo skrz tlustou přepážku slyšet zvuky intenzivního bití.

Ve vstupní hale se rozhostilo hrobové ticho.

Bezdomáci přestali chrápat, veškeré mumlání a hovory ustaly, rozlítaní spratci civěli s otevřenými pusami. Dokonce i mimino na pár sekund zmlklo.

Stella se o mě opřela.

Už se netvářila tak sebejistě.

ČEKÁNÍ SE VLEKLO.

Stella klímbala a já měl co dělat, abych udržel pálicí víčka otevřená. Během noci jsem vlastně vůbec nespál, poslední odpočinek na palubě nákladního člunu byl tak daleko, že jsem si na něj přestával pamatovat.

Najednou jsem zpozorněl. Na policejní stanici bylo cosi jinak.

„Mají nás," šeptl jsem, aniž jsem pohnul rty. Stelle sloužilo ke cti, že nezačala jančit.

„Kdo?" zamumlala se sklopenou hlavou. Do tváře jí vidět nebylo, zdálo se, že nudou usíná.

„Prozatím kamera," řekl jsem. „Ta spodní vpravo se zaměřila, neprojíždí halu jako ostatní."

„Je to jistý?" vydechla nervózně. „Třeba jde o rutinní prověrku."

Naoko bez zájmu jsem se protáhl, poškrábal na bradě. „Ten fízl za sklem - před minutou s někým mluvil a od té doby pořád očumuje.

Nejspíš dostali hlášku. Určitě nás co nevidět zavolají, a pak se odsud nedostaneme."

„A místní sbor dostane tučný sponzorský dar... třeba na vybavení fotbalového klubu." Vyslovila to jako mrazivou pravdu.

Potřásl jsem hlavou. „Nenápadně vypadneme."

„Všimnou si toho."

„Prdlajs. Poldové mají inteligence jako pulci." Jenže jsem jí neprozradil, co chci provést. Mé implantáty uměly totiž i jiné věci, než jen noční zrak a mást kontrolní skenery. Jenže jsem je strašně nerad používal. Zachytil jsem všechny sítě v dosahu a vybral z nich tu nejsnáž napadnutelnou. Shodou okolností to byla ta policejní. Z rejstříku jsem zvolil toho nejvhodnějšího přepisovače, modifikoval jej a v úderu trvajícím setinu sekundy jej dostal do správcovského serveru.

Zubatá bolest se mi zakousla do zátylku, kde pulsovala jako rudý bod. Čekal jsem. Netrvalo dlouho a kamera o nás ztratila zájem.

„Běž na záchod, já se zvednu chvíli po tobě a půjdu se nalokat čerstvýho vzduchu. Všimla sis, jak je tu nedýchatelno?"

„Nenech mě tady!" zaprosila. Vykání bylo pryč.

Poklepal jsem Stellu po předloktí. „Počkám venku."

Zívla a odloudala se k toaletám.

Nenápadně jsem sledoval ten náhlý mumraj za přepážkami, když se poldům zčista jasna zhroutil systém databází. Trvalo jen krátce, než naskočil nouzový režim, ale během té chvílky se některé údaje nenávratně ztratily. Vydržel jsem ještě asi minutu, pak vyrazil pomalu na druhou stranu. Batoh jsem položil na lavici, abych naznačil, že místo je pořád zabrané.

U vchodu jsem si strčil do pusy bonbón a obal rozvážně pustil na zem.

„POSPĚŠ!" popoháněla mne Stella.

Prsty mi křečovitě zatínala do lokte.

Proluka mezi domy a galerií vedoucí k nadzemce nebyla dál než padesát metrů. Vycházející slunce ozařovalo zónu kolem pochmurné policejní stanice, která trůnila uprostřed jako nabobtnalý vřed. Proti nám se po vyznačeném chodníku potácela vyhublá plačící žena s řeznou ranou pod okem, k pupku roztrhanými šaty, které odhalovaly ošklivě pohmožděná stehna. Snad si myslela, že jí policie pomůže.

Možná - ta šance tu vždycky byla.

Míjela nás pěší hlídka, která se vracela na pauzu.

Sklopil jsem oči, ale i tak jsem získal příležitost nekonečnou dobu zírat na vojenské boty, černé chrániče kolen a holení, pouzdra s pistolemi a ruce v nehořlavých rukavicích, co nesly útočné pušky.

Vteřiny se natahovaly jako guma, každý jejich krok byl úderem na buben. Huhňavé, zoufale zdeformované hlasy žertovaly o minulé noci. Čtveřice se dohadovala, kdo uštědřil tomu dealerovi lepší tečku.

Strašlivě pomalu, jako omotání lepkavou šňůrou, jsme se vzdalovali.

Zem uvolňovala hutný odér asfaltu a moči.

„My to zvládli!“ zaradovala se Stella.

Časová dilatace se scvrkla s plochým lupnutím.

Rezavě oranžové slunce se dralo nad obzor a zlomyslně bodalo do očí

„Hlavně nešil. Kamery monitorují celé pásmo.“

Zapadli jsme do uličky, která nám kynula v ústřety jako díra po vykotlaném zubu. Našel jsem popelnici a vyzvedl nůž.

Byl jsem připravený na druhé kolo.

3. KAPITOLA

„ZÁKLADNÍ POUČKA přežití je být pořád v pohybu! "

Zčista jasna se mi vybavil zupácký řev výcvikového instruktora. Bledá hvězda proploouvala mezi cáry špinavě nahnědlých mračen, vytrvalý poklus čtyř k smrti utahaných zobáků vířil rudý prach. Vyceněné zuby, strhané výrazy, svaly chvějící se nekonečnou námahou.

Pokradmu jsem se rozhlédl, jenže Stella se cpala poctivými čokoládovými loupáky, zapíjela je napěněným cappuccinem a nevnímala nic jiného. Ostatní ranní strážníci buď příliš spěchali, nebo na terminálech sjížděli sportovní rubriky a burzovní zprávy. Lokl jsem si extra silného kafe, ukousl z tradičního sýrového sendviče a zadíval se na křiklavě červenou limuzínu, jež nemohla patřit nikomu jinému než králi všech pasáků.

Nehmotný tlak a nepříjemné šimrání v zátylku nepolevovalo.

Jak mi nyní scházela věčně rýpající Sarah.

„Halóóó..."

„Cože?"

„Mluvím s tebou."

Mrkl jsem na displej ICOMu. „Čekám odpověď ohledně lodi, která by nás odsud měla dostat. Do té doby se kochej kulturními památkami."

Stella nakrabatila čelo.

V prastarých vrstvách podvědomí mírný vánek rozhoupal výstražné zvonečky.

Cinkaly...

...a cinkaly.

„Budou potíže," pronesl jsem zvolna a nespustil zrak ze vchodu.

Nervy jsem měl napnuté, pozornost vybičovanou na maximum.

Jízlivý úsměšek jí vyprchal z tváře. „Slíbil's..."

„Neslíbil. Jdeme!"

„Ještě jsem nedojedla!"

„Máš tři vteřiny!"

Pud sebezáchovy její protesty umlčel. Hodila do sebe zbytek čtvrtlitrového šálku a do pusy nacpala skoro celý loupák. Div se při tom nezadusila.

Z kavárny jsem zamířil doprava. Byl jsem si stoprocentně jistý, že ráno nebezpečí ještě neexistovalo. Přinejmenším jsem ho nevnímal.

„Jak víš...?“ zabrbkala.

„Mlč!“ utál jsem příkře.

Zjistit, odkud vítr fouká.

Tak kde jste?

Ukažte se!

„HELE, VOLE, TO JE PÁŘEČEK!“ zaskřehotal nejsebevědomější výrostek.

Bylo jich pět a zastoupili nám cestu. Zkrácené pátky, zápěstí omotaná řetězy, dvěma se na ocvočkovaných opascích houpaly nepraktické, ale o to výhružnější žabikuchy se zubatými čepelemi. Možná disponovali i jinými zbraněmi, ale ty prozatím na světlo nevytáhli.

„Bílý čuro a přičmoudlá štetka!“ zachechtal se smrádek s obličejem plným podebraných uhrů.

Stella se ke mně přimáčkla.

„Chceš si užít?“ zapitvořil se jiný a předvedl obscénní gesto. „Pichy pich?“

„Hej, starochu,“ oslovil mě šéfík a ostatní z bandy se povinně uchechtli. „Víš, že tudy je průchod zakázanej?“

„Fakticky?“ opáčil jsem. Zeď přede mnou pokrývaly sprejerské značky až do výšky tří metrů. „Žádnou výstrahu nevidím.“

„Právě na ni čumíš, senilo!“ osopil se na mě stěží dvanáctiletý klučina.

„Zaplatíš,“ prohlásil vůdce party.

„Proč?“

Většina obrátila oči v sloup, někteří si chlapácky odplivli.

„Takový mýto, kapíruješ, chrapoune?“

V tom zapípal ICOM.

„Necháš tady ten krám a pomažeš zpátky. Ta děvka ale zůstane a my s ní probereme jinej způsob placení,“ řekl vůdce a zatočil koncem řetězu.

„Všem vyblafne!“ zavřeštěl nejmladší. „A zadáčo!“

Pospíchal jsem, takže to šlo ráz na ráz. Prostředního jsem kopl do břicha, jinému vyrazil loktem zuby, vychrtlíkovi, co se tvářil jako

vládce vesmíru, jsem špičkou nože rozřízl kůži na čele a jeho vlastní řetěz mu omotal kolem krku.

„Cože, cucáci?" otázal jsem se vcelku mile. „Zopákněte to."

Tomuhle rozuměli. Strnuli jako sochy, přesto nebyli vystrašení. Na to je ulice vychovala příliš dobře.

„Nic bych nezkoušel," varoval jsem je. „Nevím, jak vy, ale já na krchov poslal slušnou řádku otrapů."

„Dormere, nech je!" ozvala se za mnou Stella. „Nemůžeš přece každého oddělat!"

„A proč ne?" Schválně jsem přitlačil na kudlu, kterou jsem zarýval nejstaršímu klukovi pod ohryzek. Pod umaštěnou vojenskou blůzu sklouzla rudá kapka.

„Asi jsme se sekli," zahučel ten, kterého jsem skolil loktem. Rukávem si utíral rozbité rty, jazykem zkoumal ulámané pahýly.

„Vybrali jsme nepravýho," doplnil chvatně ten, co měl obličej zalitý krví.

Neznělo to však omluvně.

„Klidně běžte, vstup volnej, naprostá demoška," ujišťoval vůdce dětských lupičů a přitom šilhal po zbrani. Olízl si rty.

„Mám v týhle blechárně fušku," lhal jsem. „Nechci, aby se mi kdokoliv motal pod nohy."

„O.K., šéfe," přitakal nejmladší horlivě. „Pošleme hlášku."

„To určitě," utrousil jsem. „Padejte."

Zmizeli jako pára nad teplovodním kanálem.

„Neudělal bys to, že ne?" mračila se Stella.

„Sundal bych jich tolik, kolik by bylo potřeba." Pokrčil jsem rameny.

„Byly to přece děti!" zhrozila se.

„Tihle parchanti? Zamordovali by tě bez mrknutí pro poslední cent, kdyby na to přišlo. Nemůžeš je brát jako neviňoucká stvoření, co si hrají na drsnáky. Oni se nám svou surovostí vyrovnají. Neznají cenu života."

„Nejsi nemocnej?"

„Prober se, princezno. Čím dřív si zvykneš, že svět je pořádně svinská díra, tím líp."

„Jseš hajzl, Dormere!" Ale neřekla to úplně zle.

Vážně jsem přikývl. „Já vím."

JAKMILE JSEM OBJEVIL PRVNÍHO, bylo celkem snadné odhalit i ostatní. Několikrát jsem měl i pocit, že jsem nad okraji střech zahlédl pátrače.

Přestože se Stella tvářila vzdorovitě, poznal jsem, že zakrývá strach, který hrozil přerůst v paniku.

„Uklidni se!“ Zastavil jsem před velkoplošnou výlohou a dělal, jako by mě vystavené krámy kdovíjak zaujaly.

„To se snadno řekne,“ zašeptala.

„Jsou přinejmenším čtyři...“

Cukla sebou, aby se instinktivně ohlédla. Pevně jsem ji přidržel a současně ukázal na stojan s blýskavými cetkami.

„...a nahoře krouží dron. Snaž se nedat najevo, že o nich víme!“

„Kde?“ vydechla a těkala očima po skleněné ploše.

„Vpravo za námi. Vidíš chlapa v zeleném overalu? Jak zírá na tu vývěsku?“

„Hmm.“

„Kolem jsou další. Zkusím se jich zbavit, takže buď hodná holka a neztěžuj mi to.“

Odbočili jsme z hlavní třídy. Tady se začínala prolínat obchodní čtvrt' s dělnickými brlohy. To se hodilo. Zrychlil jsem a očekával, že sledovači udělají totéž, aby nás neztratili z dohledu.

Setřásl jsem její ruku. „Pokračuj a o nic se nestarej. Doženu tě!“

Jako by zestárla o deset let. Hlavu vtáhla mezi ramena a spěchala pryč. Bylo mi jí líto přesto, že mi chvílemi pěkně lezla na nervy. V patách měla přilepeno víc problémů, než o kolik jsem stál.

Zapadl jsem za rezivějící popelnice.

Blížily se chvatné kroky.

Jeden z nich vyštěkl hrdelní řečí, které jsem nerozuměl.

Ale smysl jsem pochytil.

ZELENÝ OVERAL A ŠEDÁ ČEPICE se překvapeně ohlédli, když jsem po nich mrštil papírovou krabicí. Chatrný obal se roztrhl a jeho obsahu se zmocnil proud vzduchu. Záplava barevných proužků zaplnila uličku a jako konfety na slavnosti se snášely v mihotavých odlescích, jež prosvětlovaly stíny podél oprýskaných zdí.

To už jsem nabral Šedivou čepici pravým hákem do brady.

Následoval bleskový obrat, ale periferně jsem pořád sledoval, jak se rozplácl o protější stěnu.

Zelený overal hrábl pod bundu, jenže na to já kašlal. Narazil jsem do něj plnou parou, čelem mu rozdrtil nos, čepel nože mu vrazil ze strany pod žebra a trhl směrem vzhůru. Nebylo proč se s nimi párat.

Zhroutil se. Otočil jsem se právě včas, abych přistihl Šedivou čepici, jak vstává. Držel se za tvář a zpod prstů mu prýštila krev.

Sehnul jsem se pro ocelovou trubku a vzal toho chlapa přesným švihem pálkaře po hlavě. Nastavil do rány ruku, ale to jej nezachránilo.

Drobečky mozkové tkáně ohodily zašlou reklamní tabuli.

Pohotově jsem je prošacoval. Šedivá čepice u sebe nic zajímavého neměla, zato Zelenému overalu jsem sebral bouchačku a plochý přístroj s velkým displejem.

Stellu jsem dostihl po pouhých dvou stech metrech.

Nehnutě zírala na jakéhosi ubožáka.

Somrák se choulil do roztrhaného pláště, pod nímž měl zbytky kalhot a děravého vytahaného svetru. Seděl na bobku uprostřed kaluže, dlaně s roztaženými prsty ponořené v blátivé vodě, kýval se dopředu a dozadu a nemelodicky skučel. Hlavu holou jako koleno, kůži zarudlou a pokrytou odporně vypadající vyrážkou. Kousek nad čelem a vzadu na temeni mu z lebky trčely zašlé kovové válečky, navzájem propojené barevnými vodiči. Tkáň kolem nich byla zanícená, strupatá a hrbolatá jako miniaturní horská pohoří. Zpod zkorodovaných okrajů vytékaly stružky nažloutlého hnisu protkaného krvavými nitkami.

„Říkal jsem, abys nezastavovala!"

Prstem obkroužila pohupující se lidskou trosku.

„Je v transu. A ty mozkové sondy? Levná fušeřina." Vedl jsem ji pryč.

Tmavým dvorem, prázdnou prolukou a částí zavaleného odvodňovacího kanálu.

Uklouzla. Kdybych ji nedržel, rozplácla by se mezi hnijícími matracemi.

Ke konci uličky to nebylo víc než třicet metrů.

Cestu nám zatarasili dva hřmotní nadělcanci. Poradil bych si s nimi, jenže když jsem se ohlédl, z opačné strany dobíhala jiná dvojice.

Poznal jsem je - byli to ti z hlavní třídy.

Prokopl jsem zpuchřelé papundeklové dveře a protáhl Stellu do slepého dvora.

Do hajzlu!

„Nahoru!" ukázal jsem na příkré schody vedoucí na obdobu pavlače. Za sebou jsem slyšel rány a dupání.

„To stačí, Dormere!" zaznělo za mnou hodně našťvaně.

Čtveřice lovců se rozestoupila, abychom jim neproklouzli.

„Fakt dost, Dormere!" řekl mohutný chlap s černým strništěm.

„Konec srandy!"

Udělal jsem krok dolů.

„Chceme jen tu holku," ucedil hubeňour s potkaním ksichtem.

„Žvásty!" řekl jsem.

„Vezmem si ji, ať chceš nebo nechceš. Ted' a tady, to je jistý!"

„Zkuste to."

Další schod.

„Když myslíš..." utrousil vůdce s plnovousem.

ZARVU, naznačím klamný výpad doprava, ale vrhnu se doleva.

Ve skoku vytasím pistoli a vystřelím.

Suše to práskne a zároveň zaduní mnohem zvučnější rány. Zarachotí samopal a vzápětí se k němu přidává další. Mine mne lechtavý závan, u pravého ucha zklamaně zabzučí kulka.

Ještě jednou v pádu vypálím a skulím se do nacvičeného kotoulu. Do něčeho narazím, cosi s rachotem padá. Plazím se do úkrytu za polorozpadlou zídou, za krk mi padá kamení a písek.

Vykloním se - následují dva dvojbýřky - a opět měním pozici.

Miniaturní samopaly drncí, uzavřený dvůr se mění v přehlídku chaosu.

Útočníci ječí a já mám chuť se k nim přidat. Hluk burcuje smysly, zahání přirozený strach a opatrnost, vybičovává zhoubnou odvahu.

Zatínám čelisti.

Přískok - a vpřed.

Hodím sebou pod převrácený vozík bez kol. Odkopnu tlející veteš a udělám si trochu místa.

Z rozpraskané omítky vyskakují gejzíry rozdrceného betonu.

Popolezu a dírou těsně u země střelím jednoho chlapa třikrát do holeně.

To ho zaměstná.

Kácí se a vyje jako čokl. Bezva.

Kolik už uběhlo času? bleskne mi hlavou.

Moc málo, hochu, odpovídám si.

Zrychlíme to!

Využívám svých přirozených i dodatečně implantovaných schopností. V zorném poli se mi rozzáří zaměřovací kruhy, poskakují ze strany na stranu, jak určují pořadí cílů, propočítávají nejvhodnější střelecké trajektorie a vyhledávají optimální úhly. Nápor nouzové dávky energie mě doslova katapultuje, svaly jako by se proměnily v hydraulické písty.

Vyskočím a čas se v mém vnímání zpomaluje do klopýtavého šourání.

Paže mi vyletí nahoru, mířidla EMG pistole se srovnají před očima do jediné linky.

Zvýrazněné obrysy útočníků se v závoji prachu skoro nehýbou. Záblesky u ústí rozkvétají s pomalou důstojností - z nevyzrálých poupat do ohnivých květů. Střely vidím jako šmouhy, úlomky kamene se líně převracejí, jako by je gravitace nikdy neměla stáhnout k zemi.

Tisknu spoušť...

Bum!

...rána za ranou...

Bum!

...hladký pohyb...

Bum!

...perfektní souhra těla...

Bum!

...i zbraně.

Nepřátelská kulka trhne bundou, otře se o bok. Ostrý závan ve tváři.

Hrozivé bzučení šípovitě tvarovaných kousků kovu.

Svištění střel urychlovaných elektromagnetickým polem, burácející sonické třesky, když opouštějí hlaveň.

A pak se vše v milisekundě smrští do normální reality.

Dopadnu na nohy a přikrčím se.

Dál do mě buší zvukové vlny, práskne několik dodatečných výstřelů - jenže tentokrát už pánubohu do oken. Ještě to kolem mne zafrčí, ozvěna se odrazí od prvního poschodí a pak odletí k dopolednímu nebi.

Rozhostí se nečekaný klid.

BYLO PO VŠEM.

Sekundu či dvě?

Střelce nalevo jsem zasáhl mezi oči. Stejně tak jsem umístil spolehlivou trefu i Černému strništi a chlap uprostřed si pokoušel ucpat díрку v krku, již mu z těla tryskal život.

Zbýval poslední útočník, jehož jsem odstavil zásahem do nohy. Stáhl se do kouta pod schodiště, ale krvavá šmouha mne za ním spolehlivě dovedla.

„Je konec, co?“ řekl jsem a namířil mu na čelo.

„Hovno,“ ucedil. Po tvářích se mu koulely kapky potu, oční bělma se v důlcích blýskala jako políčka šíleného hracího automatu. Oběma rukama svíral roztržštěný pahýl, chodidlo i s kotníkem mu drželo na prouzcích kůže.

„Asi mi neprozradíš, co bych chtěl vědět, vid’?“

„Tos uhád!“ V hrdle mu vlhce zabublalo.

„Dormere...!“

Než Stella dořekla mé jméno, poslal jsem chlapa expres do pekla. Obličej se mu po zásahu propadl, zátylek naopak vyrazil z lebky jako zátka ze šampaňského.

Stella sestoupila vratce na poslední schod, přidržovala se zábradlí a zírala na mě jako na zjevení.

Posbíral jsem zbraně a setřel z nich prach. Samopalům jsem vyměnil zásobníky, obral mrtvé o podpažní holstry a sám si je křížem přes záda oblékl. Schoval jsem do nich obě automatické zbraně, původní pistoli jsem si zastrčil dozadu za kalhoty. Jednu ze zbylých jsem přebil a podal Stelle pažbou napřed.

„Pro jistotu,“ řekl jsem.

Odmítla ji zavrtěním hlavy.

Pokřčil jsem rameny, vyndal zásobník a odhodil ji.

„Tohle jsem neviděla...“ pronesla potichu. „Takhle se pohybovat - to není možné.“

Zvedl jsem její věci. „Jsi v pořádku?“

Pohnula prsty v souhlasném gestu. „Já ano, ale co ty?“

Začínal jsem se třást. Zmocnila se mne hrozná slabost.

Energetický deficit.

„Nezasáhli mě... našťestí.“ Prudce jsem se nadechl, jak se mi zatmělo před očima.

„Proboha, co je s tebou?“ vyjekla.

„To bude dobré,“ Podal jsem jí kufřík. „Brzy se to spraví.“

„Krev.“ Natáhla ruku a přejela mi prstem po krku.

„Odražený šutr, to nic.“

Hubeňourovi s potkaním ksichtem jsem z prstů vypáčil zařízení, které připomínalo zmrzačenou řídící páku bojového letounu. Ve skutečnosti to bylo dálkové ovládání robotického pátrače.

Nepotřeboval jsem jeho brýle, abych stroj navedl k sebezničujícímu pádu.

Přes okrouhlý dvůr se mihl stín a vzápětí následovalo řinčení, praskání a hroucení nedaleké střechy.

„Hotovo.“ Mrskl jsem ovládačem o zed’.

„Jako v holovizi,“ vydechla omámeně.

„Skutečnost je vždycky mnohem lepší,“ prohodil jsem bezbarvě. Měl jsem všeho tak akorát.

Nad ochozy vykouklo pár střapatých hlav - to se odvážlivci osmělili podívat, jak to na jejich zatuchlém dvorku vypadá.

Než jsme vyklouzli rozštípanými vrátky, ohlédl jsem se. Zpoza zábradlí v patře vykukoval hrozen umouněných tváříček, jež nás sledovaly s neobyčejně živým zájmem.

Objevila se dětská ruka, drobná dlaň sevřená v pěst a vystrčený palec.

Jednoduché vítězoslavné gesto.

Zamával jsem jim.

NEDOKÁZAL JSEM STELLU odradit od toho, aby šla nakoupit do supermarketu obvazy a dezinfekci. Když si sčesala vlasy dozadu a schovala je pod čepicí naraženou do očí, požádal jsem ji o sladké tyčinky a čokoládu, balenou vodu a nějaké jídlo pro nás oba.

Za pár minut byla zpátky i s nákupem.

„Koukej,“ ukázala mi pyšně cestovní balíček první pomoci.

„Bezva,“ utrousil jsem. Klepal jsem se jako drahý pes.

ICOM našťestí objevil příhodný hodinový hotel. Nebyl sice levný, ale zato se nikdo nebude vyptávat, co jste zač.

A my se potřebovali do večera schovat.

HODIL JSEM BUNDU na širokou postel a vrhl se na čokoládu.

Zuby jsem trhal obaly, sousta rovnou polykal a nezdržoval se kousáním.

„Ježíši, ty seš žrout,“ divila se Stella.

S úlevou jsem se posadil. Hned mi bylo líp.

Na okraji zorného pole přestaly tančit černožlaté jiskřičky, chvění svalů odeznívalo, opět jsem se plně ovládal.

Zamyšleně na mě koukala. „Souvisí to nějak s tím... cos předvedl?“

„Jo, částečně.“

„A chceš mi o tom povědět?“

„Ne.“

Přijala to.

Odložil jsem podpažní pouzdra, svlékl se do půli těla a šel si vymýt zranění za uchem.

Vypadal jsem opravdu hezky. Modřiny z Pelotu Tři se pěkně vybarvily, šrámy a odřeniny pokryly tuhé strupy.

„Ukaž, já to ošetřím,“ nabídla se Stella.

„Zvládnou to.“

Vyčerpaně se ušklíbla. „Nejsem žádná princezna! Mohla jsem být, kdybych byla poslušná, ale svoje království jsem zahodila.“

„Tak do toho.“ Posadil jsem se na vyklápěcí stoličku.

„Pořád mi vrtá hlavou, jak to, že nás tak snadno našli,“ nadhodila, když z rány odstranila zaschlou krev. Nespokojeně zamručela a přitlačila.

Hekl jsem. „Dávej pozor; špetka jemnosti by neškodila!“

Ještě chvíličku se věnovala šrámu na čele, ale i s tím se záhy vypořádala. Obhlédl jsem výsledek v zrcadle.

„Hodila by ses za zdravotní sestru,“ vypustil jsem špetku chvály.

„Absolvovala jsem kurs první pomoci. Mimo jiné.“

Nacpal jsem odpadky do šachty u dveří.

„Už vím, co to je!“ vyjekla.

Málem jsem nadskočil. „Cože?“

„Ten podělanej displej.“ Hrabala se ve věcech, až našla přístroj velký jako dětskou dlaň, který jsem sebral Zelenému overalu. „Lokátor!“

Zatrnulo mi. Nejen, že to příliš jasně naznačovalo jeho funkci, ale hlavně, že jsem stejné pojmenování nedávno slyšel.

„Vypadá v pořádku.“ Dotkla se drobného senzoru a vytřeštila oči, jako by jí v ruce ožil jedovatý lymon.

„Co je?!“ vyhrkl jsem.

Hlas jí selhal, takže natočila hranatý displej, abych na něj viděl.

Přesně uprostřed planulo ohavně červené nemrkající oko.

„JE TO V TOMHLE POKOJI," vysoukala ze sebe šeptem, jako by se bála, že vrazi číhají přímo za dveřmi a můžou ji slyšet.

Rozhlížel jsem se po obytné kóji. "Pitomost. Za svoje věci ručím a ty máš úplně nový hadry."

Neposlouchala. Sledovala zakřivenou stupnici a mračila se, až jí nad obočím naskočily kolmé vrásky. „Zvláštní, ale vyzařuje pouze zbytkový výkon."

„Nerozumím."

„Já jsem v pohodě, jenže co ty?" upřela na mě oči. „Neměl jsi v poslední době nehodu, nebyl jsi v bezvědomí? Nestalo se cokoli zvláštního?!"

Hrklo ve mně jako v mechanické převodovce.

„No?" naléhala.

Do hajzlu s tím vším.

„Byl jsem na Fomě..."

„Poslouchám."

„...sledoval tvou stopu do Bestfordu, jenže pak se to zmrvilo. Prý mě srazil popelářský nákladák. Probral jsem se ve špitále." Ve zkratce jsem jí pověděl o doktorech, amnézii, pomíchaných a znovu se vracejících vzpomínkách. Zmínil jsem i příhodu u trezorových schránek na letišti.

„Takhle to dělají," přikývla. „Svlíkni se. Která strana?"

„Vlevo." Zvedl jsem ruce a ona mě zkoumavě prohmatávala. „Jak to, že se v tom tak skvěle vyznáš?"

„Náhodou o těchto hračkách vím, protože je vyrábí Hellerova fabrika. Na Crystal House jsme je dávali bratrovi do věcí, protože ten mrňavej poděs se moc rád schovává. A aby něco neprovedl, musel být pořád pod dohledem. Tyhle věcičky nepotřebují baterii, čerpají energii vyvolanou prací svalů. Srdce běží nepřetržitě, tudíž se umísťují co nejbliž. Fingovaná nehoda je výborný způsob."

„A vygumovaná paměť, abych nezjistil, co se stalo," dodal jsem.

„Ano," souhlasila. „Polož se, dostanu štěnici ven. Nebude hluboko, takže potřebuji jenom ostrý nůž."

Představa, že bych jí dovolil, aby se ve mně rýpala kudlou, byla nepřijatelná. „Nepadá v úvahu."

Koukala na mě jako na mentálně postiženého. „Máš štěstí, že není aktivovaná. Asi ses probral dřív, než plánovali. Víš, ono to není jen tak. Štěnici je nutné nejprve oživit a k tomu je potřeba technické vybavení."

„Černý džíp," vzpomněl jsem si.

„Aktivační signál není silný, přesto bohatě stačí, aby se dal zachytit zhruba do padesáti metrů. Vsadím se, že pátrači pročesávají město křížem krážem. A nakonec nás najdou.“

„Tak jo, sakra!“ Hodil jsem sebou na postel. „Nůž je ve vaku.“

Umyla si ruce a připravila nezbytné věci. Natočila lampičku nad lůžkem a pozorně mi prozkoumala žebra.

„Tady je, mrcha,“ prohlásila s uspokojením. „Nepatrně vystoupělá bulka, kůže je zarudlá.“ Špičkou ukazováčku zatlačila. „Cítíš?“

„Nejsem si jistý...“ zaváhal jsem.

„Je tu drobný problém,“ řekla, když probírala obsah lékárničky. „Žádná anestetika, nic proti bolesti.“

„Na to se vybodni!“ zavrčel jsem. „Jestli nebudeš kuchat rovnou pajšl, tak to vydržím.“

„A co skousnout něco mezi zuby? Slyšela jsem, že to pomáhá.“

„Začni, než si to rozmyslím.“

„Necukej sebou, mohla bych tě ošklivě poranit.“ Zvedla nůž, zkusila ostří a pak ho polila dezinfekcí. „Nezavřeš pro jistotu oči?“

„Ne,“ odmítl jsem. „Rád mám o dění přehled.“

Pokřčila rameny.

Přiložila zahnutou čepel a jistým tahem řízla.

„TU MÁŠ!“ podávala mi prsty zamazanými od krve věcičku, která vypadala jako drátek, ne delší než pět centimetrů.

Tenká, ale tuhá jako ocelový prut, se spoustou ostrých štětín.

„Zkurvenej krám!“ Kupodivu se mi ulevilo.

„Zůstaň v klidu, ať ránu sestehuji!“

K řezavému pálení se přidalo bodavé píchání.

„Hotovo!“ Tmavé kruhy pod očima však ostře kontrastovaly s veselým tónem jejího hlasu.

Ranka opravdu nestála za řeč. Stella byla lepší a pečlivější než plno polních felčarů, které jsem kdy zažil. Naposledy potřela čerstvou jizvu štípajícím fixačním lakem a poté ji překryla sterilním polštářkem.

„Sleduj displej,“ trhl jsem bradou k lokátoru. Zpod podhlavníku jsem vytáhl pistoli, vybil ji a uchopil za hlaveň jako kladivo. Štěnici jsem na tvrdé keramické podlaze rozmlátil pažbou na prášek.

Červené, potměšile nemrkající oko zhaslo.

„Vynikající,“ ulevil jsem si.

VZBUDILI JSME SE v podvečer.

„Hned?" zamručela Stella a obrátila se na druhý bok.

„Nejvyšší čas." Připomenuly se mi útržky snů, v nichž se prolínal křik, ohně a přišery lezoucí z písku.

Zkontroloval jsem ICOM a opláchl si obličej ve výsuvném umyvadlu.

„Tak bude to?" Hodil jsem po ní polštář.

„Nikam nejdu!" Zavrtala se pod deku na své straně postele. Viděl jsem z ní pouze kousek oblého zadečku a bílých kalhotek.

Jako by vycítila, že ji pozoruji, náhle se posadila a prohrábla si vlasy. „Mám hlad jako vlk."

„Jen do toho." Na stolek jsem vysypal všechny naše zásoby.

Sedla si způsobně na okraj sklápěcí stoličky, nohu přehodila přes nohu a pustila se do masové tuby. Já si vybral sáček s dehydrovanou směsí, utrlh růžek, nalil do něj dvě deci vody a pořádně protřepal. Obsah nabobtnal a ohřál se, takže se dal v minutě sníst.

„Kam vyrazíme?" zahuhlala s plnou pusou.

„Nech se překvapit, princezno." Zhltl jsem poslední sousto sladké kaše a připnul si ICOM na zápěstí. „Kdo nic neví, nic neprozradí."

„Pffff..." zafuněla.

Ozbrojil jsem se a zvedl bundu z podlahy. Proti světlu jsem si prohlédl díry v podšívce a škrábance na napodobenině kůže.

„Máš plán, nebo jen tak plácáš, Dormere?" Vklouzla do kalhot a zavazovala si boty.

„Výjimečně neimprovizuju."

Vzdychla. „Je mi úzko."

Chodba zela prázdnotou, ale v některém z blízkých pokojů si kdosi falešně, hodně hlasitě a hodně opile prozpěvoval.

A opodál jakýsi pár mužských hlasů vášnivě hekal.

Vždyť to byl přece hodinový hotel.

4. KAPITOLA

Večer byl blízko.

V neosvětlených pasážích administrativního centra se šerilo, skoro se zdálo, že i stíny ožívají. Z doupat vylézala zdrogovaná stvoření, aby se na pomíjivé dvě či tři hodiny probrala k životu. Po ulicích se motali blázni a falešní proroci, náboženští fanatici vykřikovali do omrzení bohobojné pravdy a většina zamořovala nejbližší okolí řvavě barevnými hologramovými poutači. Spěchající lidé dávno lhostejní k podobným typům zoufalých představení procházeli děsivými výjevy apokalypsy a srdceryvného spasení naprosto bez zájmu. Žebráci, horníci, inženýři, sekretářky a striptýzové tanečnice, zloději, vrazi, podvodníci. Vojáci, námořníci, policajti i žoldnéři, obyčejní lidé; pestrá směs, která zabydlovala bohatou, ale nepříliš vlídnou planetu.

Ve spodní úrovni pod krajkovým vzosné mostní konstrukce na nás z hlubokého výklenku vypadlo individuum, kterému z lebky trčelo rovnou pět mozkových sond.

Stella se strašně lekla.

Monstrum huhňavě zachroptělo a natáhlo po ní křivé paže.

„Dej ty pracky pryč!“ zaječela štítivě.

„Odpal!“ Strčil jsem do vyhublé trosky a poslal ji obloukem do teplovodní šachty.

„Proč se mrzačí?“ ošívala se, když jsme posléze vyšli na osvětlenou třídu. „Je to tak odporné!“

„Proč lidi šňupou, píchají si, polykají drogy a upíjejí se k smrti? Proč dělají to i ono? Asi jim to vyhovuje, chvilkový únik je milejší než vlastní zdraví a dlouhý život.“

Mávl jsem na projíždějící taxík.

„Jsou to slaboši.“

„Snadno odsuzuješ, princezničko. Tvůj nevlastní tatík se zase dopuje mocí, a to je ten nejsilnější neřád, jaký existuje. Absolutní závislost vzniká po prvním ochutnání.“

„Ještě jsem nepoznala člověka, co by si tyhle hrůzy nechal zavést,“ utrousila zamyšleně. Nad vozovkou se míhaly poutače gladiátorských arén.

„Tím se nikdo nechlubí,“ soudil jsem. „Není totiž dobré, když se roznese, že tvůj obchodní partner se při strategickém vyjednávání firmy, co má roční obrat biliony dolarů, nechává ovlivňovat

implantovanou elektronikou. To nevyvolává ty nejjistější pocity ohledně jeho spolehlivosti. A přesto je to výnosnější kšeft než klasický fet."

„Ale neviděla jsem ty..." zašermovala si prsty nad hlavou.

„Tohle jsou odpadlíci, nejubožejší pól, chudáci, co nemají na lepší. Za dva tácy ti v soukromé klinice s nešpičkovějším vybavením a perfektní péčí šoupnou mezi mozkové pleny třeba tučet miniaturních čipů a nepoznáš ani to nejmenší."

„Jsem pitomá," řekla po chvíli.

„Nejsi. Jenom jsi žila v křišťálovém zámku daleko od skutečného světa. Časem se to poddá."

AČKOLI TO TAK MOHLO na první pohled vypadat, Stopař nezahálel.

Celou svou kapacitou prolnul do elektronických sítí Pelotu Dva a hledal. Vyhodnocoval, a když to nešlo jinak, bezohledně boural, prolamoval firewally a likvidoval bezpečnostní kódy. Byl tak silný, že se mu žádná obrana nemohla postavit. A dřív, než se zmatení programátoři a liknavá virtuální policie vzpamatovali, byl se šťárou hotov.

Nakonec získal, co chtěl.

Dosáhl bezmála plné kontroly nad kolonií.

Všude viděl, všechno slyšel. Veškeré systémy se mu podvolily, kdyby chtěl, mohl splachovat na všech veřejných záchodcích ve městě.

Tentokrát nebyl jako Bůh.

On se jím prakticky stal.

A nikdo o tom neměl tušení. Všechny podivné události, které se v Jacksonvillu odehrály, vypadaly spíš jako náhodný sled spolu nesouvisejících kolapsů a zhroutení.

Seděl na lavičce v zastrčeném koutě parku beze stromů a nikdo si ho nevšímal.

Oči zavřené, vypadal, že spí.

PODMRAČENÝ TAXIKÁŘ se na půl huby zeptal, kam to bude, a pak si nás nevšímal.

Projížděli jsme okolo nekonečných domovních bloků a stavenišť. Město se živelně rozrůstalo, každý den se registrovalo mnoho nových

firem. Sledoval jsem tu průmyslovou hrůzu a říkal si, jestli se i Pelot Dva promění v období Avalonu. Pravděpodobné to však nebylo, zlatá éra nejintenzivnější expanze již minula.

Podíval jsem se na palubní desku, kde zrovna zablikalo komunikační spojení. Rozsvítilo se a zase zhaslo.

Chlapík u volantu si toho taky všiml. Zaškaredil se a cosi si zamumlal pod vousy. Hlas dispečera se však neozval.

Přimhouřil jsem víčka, vrhl pohled na Stellu, jejíž zamyšlený výraz přestal být v šeru nastupující noci čitelný.

BYLO TO ZBYTEČNÉ, přesto Stopař oči otevřel.

Zachytil je.

Věděl, kde jsou. Znal cíl jejich cesty.

Hmátl do virtuálního prostoru a zachytil vhodný dopravní prostředek.

Zvedl se a rychlým krokem přešel park. Během chůze překontroloval svou zbraň, za což si vysloužil vyjevený pohled násosků, kteří se povalovali u vchodu a spokojeně lemcali žlutozelenou chladicí kapalinu rovnou z plastového kanystru.

U chodníku zastavil městský taxík. Plně autonomní stroj bez živého řidiče.

Stopař nastoupil na prázdné místo spolujezdce a vůz se s pískáním pneumatik rozjel.

Zastavili jsme na křižovatce.

Bručoun otráveně zafuněl a podíval se vzhůru k nebi.

Z kosmodromu startoval robustní nákladní člun.

Koukl jsem na informační projekci nad středovým tunelem. Zvláštní, stáli jsme, červená návěst na palubce svítila, ale okolní ulice byly prázdné.

Provoz doslova nulový.

Řidič netrpělivě bubnoval prsty po volantu.

Taxík poháněný Stopařovými příkazy se snažil ze sebe vymáčknout, co se dalo. Nedbal zákazů ani dopravních omezení, ostré křižovatky bral smykem.

Několik lidí na přechodu mělo neuvěřitelné štěstí. Víc smůly si vybrala mladičká dívka, když stěží ovladatelné vozidlo přeletělo do protisměru, nadskočilo na obrubníku a rozhodilo odpadkové kontejnery připravené k odvozu. Holku nabrala zadní část auta a vymrštila ji vysoko do vzduchu, aby dopadla s roztržitými kostmi zpátky na betonovou dlažbu.

Stopaře to nezajímalo.

POŘÁD JSME STÁLI a nic se nedělo.

Naklonil jsem se k předním sedačkám. „Jed'te.“

Nezdálo se mi, že mě přehledová kamera vytrvale sleduje?

Řidič se ani neohlédl. „Tohle se stává často.“

„Jed'te!“ přikázal jsem znovu. Věděl jsem, že se děje něco špatného.

Stella se ke mně vyplašeně obrátila.

„Heleďte...“ Taxíkář se probral a přestal vyklepávat do volantu nepravdivý rytmus.

„Šlápněte na to, kurva!“ zařval jsem.

Možná chtěl začít vysvětlovat, že přijde o licenci i pro menší prkotinu, než je jízda na červenou, ale už to nestihl.

Asi mne varoval zvuk vytáčeného motoru, který se k nám hnal zezadu.

Strhl jsem Stellu na podlahu.

Něco podobného dávce z vysokokadenční zbraně rozpáralo kabinu našeho taxíku. Skla se vysypala, sloupky na levé straně se z bortily, střecha se prohnula a kus jí dočista zmizel.

Kolem se mihl zelený auták s rozsvíceným tablem, že je volný, pneumatiky kvílely a zanechávaly na šedivém asfaltu čtvero černých stop.

Vymrštil jsem se, samopaly v ruce.

Vypálil jsem rozbitými okénky z obou zbraní zároveň. Vzdáleně jsem vnímal, jak Stella křičí, což bylo dobré znamení, že ještě žije.

STOPAŘ PODCENIL SVŮJ NEDOSTATEK praxe vést několik fyzických činností najednou.

Přehnal to i s rychlostí, takže v okamžiku, kdy uvolnil vládu nad vozidlem, aby se mohl plně věnovat střelbě, zmocnil se své funkce

počítač v palubní desce. Bleskově vyhodnotil situaci a nemohl reagovat jinak, než jak byl naprogramovaný.

Jenže přílišná snaha o efektivitu se nevyplatila. Drobná nepřesnost v seřízení zablokovala brzdy, takže v prvních zlomcích sekundy nebyly nic platné ani veškeré elektronické trakční vychytávky podvozku.

Auto se dostalo do smyku.

CIZÍ TAXÍK VYLETĚL MIMO SILNICI a předkem urazil masivní stojan. Jako neřízená střela skončil na prázdné parcele, zanechávaje za sebou kouř ze spálených gum.

Střílel jsem přesně, ale nebyl jsem si jistý, zda jsem zasáhl.

Místo řidiče bylo prázdné, ale jako spolujezdec někdo seděl. Jak se stroj točil, tmavá silueta se jakoby rozostřila a rozpadla, aby vzápětí, když auto poničilo drátěný plot, byla zase sama sebou.

Bylo to dílo okamžiku.

Ani nevím, jak jsem vyrval od volantu řidiče, jemuž nevrlý škleb zmizel z obličeje zároveň s hlavou.

To byl on!

Poznal jsem, s kým mám tu čest bezmála tváří v tvář.

Motor stále běžel, takže stačilo dupnout na plyn a taxík poslušně vyrazil.

KOLOTOČ SE JEŠTĚ NEZASTAVIL, ale Stopař podruhé vystřelil.

Tentokrát skrz přední sklo.

Všude létala hlína a písek, kameny bubnovaly do spodku karosérie.

Auto křečovitě poskočilo, přední pravý blatník se utrhl a jako poraněný pták s jedním křídlem odletěl do fialového soumraku.

Vše se zastavilo.

TAXÍK ZABRAL, vítr mi vrhl do tváře vír skleněných krystalků.

Hučení motoru se smíchalo s pískotem protáčeujících se kol, zrychlení mne vtisklo do krví nasáklé sedačky.

Koutkem oka jsem zachytil v útočnickově autě pohyb a pak můj vlastní vůz dostal kopanec, jako by ho zasáhla protitanková střela. Postižený zadek odskočil okamžitě do strany, smyk jsem přesto vyrovnal a místo střetu mi zmizelo ze zorného pole.

Dovolil jsem si krat'oučké ohlédnutí, abych se ujistil, že je Stella v pořádku.

Byla, ale překvapila mne kabina. Jako by ji rozpáral obrovský otvárač na konzervy. Zubatá trhlina protínala auto po šířce, ze skořepiny karosérie čněly bodliny ohnuté směrem dovnitř. Opěradla ve výši zad rozcupovaná, tvrzený skelet rozemletý napadrt'.

Hnal jsem zdemolované auto řídkým jacksonvillským provozem a horečně přemýšlel, co udělat.

Jisté bylo jen to, že daleko nedorazím.

STANICE NADZEMKY, která se vynořila u dopravního terminálu, se nabídla jako jistá alternativa.

Prudce jsem zabrzdil pod přečnívajícími nástupními koridory. Ramenem jsem vyrazil vzpříčené dveře, oběhl auto a nevšímaje si udivených pohledů lidí vytáhl Stellu na chodník.

„Nahoru!“ Teprve nyní jsem schoval zbraně.

Na nástupišti stál vlak a podle plujících návěstí směřoval přesně tam, kam jsme potřebovali.

Mávl jsem dvakrát zápěstím nad senzorem turniketu a protlačil Stellu do haly. Běželi jsme podél aerodynamických vagónů, a když zazněl melodický gong odjezdu, na poslední chvíli skočili do zavírajících se dveří.

STOPAŘ SE ZMOCNIL JINÉHO VOZIDLA, jenže to ho stálo cenné sekundy.

V době, kdy pokladní systém přijal platbu Sekundárního cíle, byl ještě nejméně dva bloky od stanice.

VE VZDUCHU se zhmotnilo trojrozměrné tablo.

„*Vaše sedadla jsou ve čtvrtém oddělení, sektor Dé, čísla čtyřicet sedm a čtyřicet osm, pane Dormere,*“ pravil sladký hlas palubního počítače. „*Prosím, následujte mne.*“

Hologram se smrštil do symbolické šipky, vstup do prostoru pro cestující se odsunul.

Magnetický vlak se rozjel.

JAKO JEDNU Z MÁLA VĚCÍ na Pelotu Dva nedokázal Stopař ovládat vlaky nadzemky.

Systém těch několika linek stál v hierarchii dopravní obslužnosti zcela mimo a díky důležitosti, jakou v něm vidělo vedení městské rady, se pyšnil nadstandardně důkladným zabezpečením, jež Stopař neměl čas rozlousknout.

Nenamáhal se auto zastavovat. Prostě z něho vyskočil a nechal ho nabourat do přeplněné zastávky povrchové dopravy.

Řinčelo sklo, křičeli zranění.

Když přeskakoval turnikety, poslední vagón opouštěl stanici.

„*PROSÍM...*“ nedal se odbýt elektronický průvodčí.

„Tak pojd’,” pobídl jsem Stellu.

„Co to bylo?” hlas se jí zlomil. Přesto poslušně následovala pulzující šipku do nitra oddělení.

Ohlédl jsem se skrz průhledné přepážky do zadních vagónů soupravy, ale mezi sedadly panoval klid. Žádný děsivý přízrak se k nám nehrnul s rotačním kulometem v pazourách.

„Tohle se za mnou drží od Avalonu,” řekl jsem popravdě. Míjeli jsme řady sedadel, víc jak polovina jich byla neobsazených, zbytek zabírali ženy i muži jedoucí do severní průmyslové zóny na noční šichtu.

„Tohle!” zamumlala.

„Není to člověk... alespoň myslím,” sdělil jsem jí za chůze do ucha.

Otočila se a udeřila mě pěstí do prsou. „A zkusilo tě to zabít, Dormere?”

„Ne, princezno, zatím ne. Dneska má premiéru.”

Beze slova se odvrátila a pokračovala do dalšího oddělení.

PRŮVODCOVSKÁ ŠIPKA UKÁZALA, kam se posadit, a rozplynula se.

Aktivoval jsem boční obrazový panel. Objevil se výhled do ploché noční krajiny ubíhající pod tratí na vysokých sloupech. Světla Jacksonvillu postupně mizela, vlak nechával předměstí za sebou. Čekala nás slabá půlhodinka, než souprava dorazí do cílové stanice.

„Proč právě tam?” Stella obhlížela těch pár lidí, kteří byli v oddělení s námi.

„Bude na nás čekat odvoz.“

„Kdo?“

„Společný známý. Už ses s ním setkala.“

Zaklesla se do mne vážným pohledem. „Z téhle všivé planety se nikdy nedostaneme.“

„Zítra touhle dobou budeme daleko odsud.“

„Najde si cestu.“ Zamračila se. „Neznáš jeho schopnosti.“

Odvrátil jsem se od černé scenérie. „Ty víš, co je zač, co?“

Povzdechla si. „Připomněl's mi ho, když jsi řekl, že není člověk. Občas jsem od Hellera zachytila pár drobností, ale nevěnovala jim pozornost. Tehdy mě to nezajímalo.“

„Vyspělý android - jako tvůj dvojník?“

„Našel jsi ho?“ podívala se.

„V Denisině kuchyni. Chyběla řídící a paměťová jednotka.“

„To jsem udělala já. Pro jistotu.“

„Zničilas drahou hračku.“

Mávla rukou. „Nic mne nestál.“

„Meziplanetární úmluvy podobné aktivity zakazují.“

„Kdo má peníze, může všechno,“ řekla lhostejně, jako by jí to připadalo běžné. „Heller hřeje želízka ve spoustě projektů. Spolupracuje s vojáky i některými vládami a obrovsky na tom vydělává. Nic jiného ho vlastně nezajímá.“

Netrpěl jsem nejmenšími iluzemi, jak se mocní tohoto světa na své posty vyškrábali. Přelezli hory mrtvol. Jenže lidstvo je takové. Dejte moc nebo její zdání komukoliv, kdo je doposud nepoznamenaný, a on se změní. V drtivé většině případů k horšímu.

„Například?“

„Co já vím... nevzpomenu si na konkrétní jména. Rámcově jde o nelegální využívání nanorobotiky, genetické manipulace, vývoj nových technologií - zejména ve zbrojním sektoru.“

„Jako ten střelec.“

„Ano - Stopař.“

Znal jsem tedy jméno. „Vývojový projekt?“

Přikývla. „Perfektní zabiják, Dormere. Bez slitování, bez citů, existuje pouze pro svůj úkol. Nesmírně variabilní, voják budoucnosti. Žádný hloupý stroj. Slyšela jsem...“

Zvedl jsem dlaň, abych ji zarazil.

Nikdo jiný to nemohl cítit, ale vlakem jako by proletěl slabý puls.

Příliš cílený, než aby se mohlo jednat o náhodu.

STOPAŘOVI TRVALO nekonečných deset minut, než pronikl do vlaku.

Rozpustil svou strukturu a jako tenký pramínek využil netěsnosti lamelového propojení mezi posledními vagóny. Stejnou dobu se pak namáhal s nepoddajným mechanismem nouzového poklopu, aby tudý dostal dovnitř svou zbraň.

To se mu nakonec povedlo, jenže třísetkilometrová rychlost, jakou vlak za městem nabral, si na oslabenějších částech jeho hmoty vybrala daň. Váhový úbytek činil nakonec skoro pět kilogramů - nic hrozného, ale počítat se s tím muselo.

Formování do původní podoby pak trvalo delší dobu než obvykle. Současně probíhající restrukturalizace zabrala také určitý čas, takže žena, která prošla odsuvným panelem s úmyslem dojít si na záchod, jej zastihla nehotového.

Přesto nestihla ani vykřiknout.

Část vířícího mraku se oddělila, vletěla jí do úst a zacpala dýchací cesty. Prodrala se přes nosní dutiny do mozku, pronikla plícemi do srdce a velkými tepnami do všech důležitých orgánů. Myriády cizorodých součástek na sebe vzaly podobu primitivních, ale nadmíru účinných zabijáckých strojů, které proměnily ženiny útroby v rosol.

Zmateně bojující tělo se sesulo Stopařovi k nohám.

Prozkoumal vlak, zvedl ze země pušku a ukryl ji sám v sobě.

Primární i Sekundární cíl měl zase nadosah.

VLAK ZPOMALOVAL.

Trat' se snížila, sloupy nahradil násep. V poušti se nejprve objevily nízké stavby výměňkových stanic, aby je posléze vystřídaly obří továrny, rafinérie a nejrůznější automatické provozy. Prázdné silnice a manipulační plochy osvětlovaly řady lamp, sklady a stovky tlakových zásobníků přejížděly strážní reflektory. Na nespočtu lávek a dopravního potrubí blikaly oranžové majáčky, gigantické tavící věže na obzoru měly vrcholy ozdobené korunkami červených navigačních světél. Blízké i vzdálené komíny chrlily do vzduchu plameny a dým.

Uprostřed toho industriálního pekla končila magnetická nadzemka.

Zastřešené dvoukolejné nádraží s nástupišti z obou stran, projektor, několik stánků s rychlým občerstvením, ve spodním podlaží

minimarket. Za halou rozlehlé parkoviště, kde čekaly dopravní plošiny, aby rozvezly zaměstnance do jednotlivých podniků.

Výhybkový panel nasměroval vlak na levou kolej.

ANI JSEM TO nemusel Stelle říkat. Poznala to z toho, jak jsem se zatvářil. Ohlédla se přes sedačky, já však zavrtěl hlavou. Kdyby vyběhla do uličky, okamžitě by ji uviděl...

...protože právě přicházel.

Stella si přitiskla kufřík na prsa a bledá jako papír sklouzla na zem.

Přikrčil jsem se vedle ní a vytasil samopaly. Dělník naproti vytřeštil oči.

VYŠLO TO TAK AKORÁT.

Souprava zpomalovala před posledním půl kilometrem tratě a Stopař vešel do čtvrtého oddělení. Přepážka za ním zašuměla.

JELIKOŽ STOPAŘ vyzařoval mnohem méně tepla než člověk, viděl jsem jej skrz opěradla spíš jako temný stín.

Právě proto jsem se nemohl mýlit.

Byl to on - náš nepřítel.

Kráčel pevným krokem, neotáčel hlavou, což ale neznamenal, že podrobně nezkoumal tváře, které míjel.

Napjal jsem svaly, Stella neslyšně vzlykla.

DĚLNÍK SE KONEČNĚ vzchopí natolik, aby mohl zaječet.

Zmáčknu spouště a střely párají sedačky. Vzduch je najednou plný poletujících pěnových vláken a útržků látky.

Vidím, jak postava s obličejem ukrytým pod kapucou zavravorá dozadu.

„Běž!“ houknu na Stellu.

Vlak je ve stanici.

Vyskočí a sehnutá utíká uličkou dopředu. Postavím se mezi ni a Stopaře, jenž právě narazil do stěny oddělení.

Napumpuji do něho ještě dvě dávky a s údivem sleduji, že jsem mu nijak neublížil. Vzduchu dopadajících střel, práší se od něho, ale nic víc. Člověk by se dávno proměnil v trosku dřevu jako cedník.

A pak mi dojdou náboje.

Ječivý křik je slyšet mnohem líp, cestující se snaží zavrtat do podlahy.

Vyhodím prázdné zásobníky.

Stopař se narovná, pravou rukou sáhne pod kabát, který vlastně kabátem není. Vidím pod kapuci, kde se ve stínu skrývá obličej.

Kulatý ovál hlavy, jenže bez lidských rysů. Termovize nic nezobrazuje.

Nabíjím první samopal, stavový displej hlásí plný zásobník. Čas vázne. Pohyby lidí zamrzají, dveře soupravy se nesmírně pomalu otevírají.

Stopař se však pohybuje pořád stejně. Ve světle zářivek se objeví zbraň podobná vojenské karabině; robustnější, s hlavní obkrouženou tenkými prstenci, s podélným žebrováním, bez zaměřovače a viditelného zásobníku.

Další dávka. Trrrrrrrrrrr! Nezadrží ho to. Ustupuji.

Stopařův výstřel mne málem zachytil. Jeho puška nevydává žádný charakteristický zvuk, jaký bych znal. O to hlasitější a ničivější jsou její následky.

Sedadla kolem mne se rozpadají, úlomky a cáry létají do všech směrů. Kompozitovou stěnu vagónu protne díra, hrudník řvoucího dělníka se promění mžiknutím oka v rudou mlhu. Plazím se a střílím.

Není vidět na krok, světla zhasla, ze stropu srší jiskry. Cítím tepavé pátrající prsty nízkofrekvenčního pole, ale snadno je odrážím.

Vypálí, jenže dočista mimo.

On mě nevidí! Nemá kontrolu nad prostorem, takže je slepý.

Mně pomáhá teplotní obraz na sítnici. Hlaveň jeho pušky jasně září.

Pohybuje se, opisuje ve vzduchu protáhlé osmičky.

Obyčejná munice mu neublíží, takže se snažím nenápadně vypařit. Poznám, kdy je protivník silnějším a já bez šance.

Sáhnu do lepkavého marastu, kdosi mi horce dýchne do tváře a zachroptí.

Jiný muž, tentokrát bez pravé nohy a boku. Je v agónii, vnitřnosti se jako slizcí hadi kroutí po děravé podlaze.

Dosáhnu východu, když se ve vzduchu ocitne něco odlišného.

To je pořád on, i když jinak.

Je tam, kousek ode mne.

Vnímá můj pohyb.

V posledním zlomku sekundy uhnu, saltem sebou praštím do spojovací chodbičky u toalet. Narazím ramenem do stěny, kterou mi těsně nad temenem promění nepopsatelně vířivý proud v drobné piliny.

Odpovím nepřerušovanou palbou, dokud nejsou oba zásobníky prázdné.

Kupodivu ho to zpomalí.

NEUPLYNULA NIJAK ZÁVRATNÁ DOBA, protože lidé čekající na vlak tu pořád byli.

Sice s rozkvétající směsicí strachu a nepochopení ve tvářích, ale pořád nikam zděšeně neprchali. Na opačném konci soupravy někteří dokonce pokojně vystupovali, aniž věděli, co se vpředu odehrává.

Ten správný popud jsem jim dal až já, když jsem vypadl na nástupiště s kouřícími samopaly v ruce.

Tělnatá dáma ve slušivém manažerském kostýmku zaječela a do jinak laxních cestujících jako když střelí.

Rozprchli se jako hejno chocholatek.

Dostavily se první příznaky vyčerpání, jenže tomu jsem nesměl podlehnout. Donutil jsem rozměklá kolena k běhu a hnál za Stellou k východu.

Na parkovišti jsme naskočili na nejbližší prázdnou plošinu.

Stella zapadla pod sedačky, kdežto já trhnutím odblokoval ruční řízení a srazil rychlostní páku nadoraz.

Vybral jsem prudkou zatáčku, až nakloněná plošina zavadila o zem. Protáhl jsem ji mezi sloupy technického bloku, využil řady transformátorů a měničů, abych se kryl a dostal nás co nejdál od nádraží.

PRO STOPAŘE BYLO ZJIŠTĚNÍ, že Sekundární cíl není běžným typem živého organismu, poměrně hořkou pilulkou. Pravda, stílel po něm, ale on byl tak rychlý! Neustále v pohybu, jako by přetékal z místa na místo. Stopař rovněž zřetelně zachytil energii, která z něj prýštila. Takže než se po přívalu zásahů zkonsolidoval a vstřebal odtržené funkční částice, poskytl Cílům dost času na to, aby unikly z vlaku.

Když se posléze dostal na perón, nákladní plošina mizela za sloupy, které podpíraly klenutou halu.

Tohle znamenalo opravdové zklamání. Nešlo o program ani suplementární vzorek emocí. Ne. On to tak opravdu cítil.

Sžíravá pachut' neúspěchu se rozlila i do té nejposlednější částice jeho struktury. Zachvěl se vlnou zpětných vazeb, pozvedl zbraň a bez slitování pozabíjel ukřižené tvory, co nestačili z nástupiště utéct.

Teprve poté stanici nadzemky opustil.

ŠIROKOU KOMUNIKACI táhnoucí se napříč průmyslovou zónou přetínala v pravidelných rozstupech jednoduchá přemostění, obslužné lávky a potrubí nejrůznějšího průměru. Skladové haly vystřídaly kilometrové montážní linky a posléze téměř nekonečné řady masivních sil.

Bezpočet hvězd zahltil oblohu, pouze nad západními bloky hranatých budov jsem občas zahlédl mihotavý odlesk nachového soumraku. Nad hlavou se nám rozprostřely pásy bledých mraků.

Zkontroloval jsem navigaci ICOMu a odbočil na servisní spojku.

Plošina zpomalila, protože povrch nebyl tak hladký, a Stella se usadila na přední sedačce.

„Co je tady, Dormere?“

„Nákladové nádraží.“ Ukázal jsem do tmy, kde se v prolákleň po povrchovém dolu skrývala hustá kolejová síť.

Dostali jsme se na okraj pouště.

Zastavil jsem a pak poslal prázdnou plošinu dál do vyschlé krajiny.

Vítr občas zafoukal a přinášel s sebou dusot nedalekých provozů. Zápach planety zde byl mnohokrát silnější; díky geotermálním elektrárnám a prstenci chemických fabrik.

Připadal jsem si, jako bych se ocitl na té největší skládce v Galaxii.

„Bolí mě hlava,“ postěžovala si Stella.

Snědl jsem poslední čokoládovou tyčinku, ale to sotva utišilo můj hlad po energii.

„Půjdemě pěšky,“ řekl jsem. „Jen kousek.“

Z hlučného pozadí se vyloupl sílící rachot. Vysoké tóny se rozdělily do nepříjemného skřípění, vrzání a praštění. Bleskla světla a na okamžik nás oslepila. Zapuštěným koridorem projížděl nákladní vlak.

Dlouhý had kontejnerů záhy odhrčel a nechal nás trčet uprostřed prašné křižovatky. Za plání porostlou neprostupným křovím se zvedaly chladící věže, montážní haly a tavící pece. Krajkové štíhlých komínů chrtilo různobarevné plameny, které vypadaly malé a veselé, ale ve skutečnosti dosahovaly třiceti metrů a lidské tělo by se při dotyku s nimi vypařilo.

„Tady?“ pochybovala Stella. „Jako letiště to tu moc nevypadá.“

Zamručel jsem a propichoval noc očima.

„Jen aby tě tvůj kámoš nevyšplouchl,“ rýpla si.

„Dávám mu pět minut.“

Za necelé tři byl tady.

Nerozsvícená světla, pouze slabý hukot a křupání pneumatik na štěrku.

Sáhl jsem do bundy a sevřel pažbu samopalů. Moje obavy se však ukázaly liché. Z kabiny terénní dodávky se vyklonil pilot. Na obličejích měl vojenský noktovizor.

„Nazdárek, rád vás vidím!“ zahlaholil.

„Stýská se?“ ukázal jsem na PNG's. Obešel jsem auták a sedl si k němu.

„Má to ryze praktické důvody; šetřím reflektory a jen tak někdo mě nezahledne.“ Sáhl pod palubku a něco tvrdého mi hodil do klína. „Tu máte, ať si taky užijete.“

Nasadil jsem si noktovizor, stiskem tlačítka jej aktivoval a ocitl se v důvěrně známém šedozeleném světě. Byl jsem za něj rád - svůj zrak jsem použít nechtěl.

„A pro mě nic?“ ozvala se Stella.

„Bohužel,“ řekl pilot a otočil vozidlo.

„Nevadí, stejně vypadáte jako ufoňi.“

„Odkud můžete vědět, jak takovej ufon vypadá, slečinko?“ zajímal se pilot.

„Když vás pozoruju, mám dojem, že jsem jim na stopě.“

„Ha, ha,“ ušklíbl se řidič, ale pak zvažněl. „Měli jste problémy?“

Přikývl jsem: „Větší, než bych čekal. Brzy to bude ve všech zprávách.“

„Co slíbím, to splním,“ prohodil pilot věcně. Natáhl ruku.

„Mimochodem, Ben Fletcher.“

„John Dormer.“

Měl pevný stisk. Žádná chcíplotina ve stylu leklé ryby.

Stella se nečekaně zasmála. „Já jsem Princezna.“

Fletcher se uculil. „Těší mě, Vaše Výsosti!“

„Ona fakt je,“ řekl jsem.

To ho ještě víc pobavilo. „S váma se nudit nebudu.“

5. KAPITOLA

DODÁVKA UHÁNĚLA NOCÍ.

Stella se na zadní sedačce stočila do klubíčka a upadla do bezvědomí. I mě krutě zmáhala ospalost, ale nutil jsem se zůstat vzhůru. Nakonec jsem však přesto sklouzl do přerušované dřímoty.

V jednu chvíli jsem se probral, hmátnutím navolil největší rozlišení noktovizoru a vyhlédl skrz čelní sklo.

„Copak?“ zpozorněl Fletcher.

„Nepřeletělo nad námi něco?“

„Dost možná,“ přisvědčil pilot. „Občas tudy létají zásobovací mašiny.“

„To nebyl nákladní šíf,“ řekl jsem.

Fletcher trhl rameny. „Tady káry nejezděj podle navigace jako jinde, takže musím dávat bacha. Třeba to nebyl pendl, ale jak to poznáš, proboha? Vždyť jsi chrněl jako zabitej.“

„Intuice?“

„Vymakaný zařízeníčko, slyšel jsem o něm.“

Podél silnice se objevovaly a zase mizely špičaté útvary. Vypadaly jako zvláštní slepence kamenů, křehké, ale pevné zároveň. V záři hvězd jejich hrany házely matné odlesky.

„Kryštaly, jsou jich statisíce,“ prohodil Fletcher. „Jedeme po dně vyschlého minerálního moře.“

Podíval jsem se na Stellu, ale ta byla pořád v limbu.

Pohodlně jsem se usadil, ale už neusnul.

Ospalost byla ta tam.

„SVĚTLA,“ upozornil Fletcher a sundal nohu z plynu.

Tři nebo čtyři. Příliš daleko, než aby se dalo cokoliv bližšího určit.

„V okruhu dvou set padesáti kiláků není lautr nic,“ zamumlal Fletcher. „Pustina, křoví, skály a minerální ložiska. I nejbližší přiblblá kadibudka je dál.“

„To není náhoda,“ řekl jsem.

„Třeba nákej pitomec skončil v pangejtě.“ Podrbal se pod elastickým páskem PNG's. „Provoz v těhle končinách není hustej, ale stává se to. Zrovna před měsícem jsem z písečný jámy tahal vola, co sjel mimo značenou cestu, aby se vychcal. Idiot! Jako by nemohl zůstat

stát veprostřed. Pravděpodobnost, že tudy v příští hodině pojede jiná kára, byla mizivá. To mohl dostat stejně dobře meteoritem do šišky."

„Nelíbí se mi to."

„Uvidíme." Auto zrychlilo.

„DIVNÝ," utrousil Fletcher. „Vypadá to..."

„...jako zátaras," dořekl jsem a podíval se na pilota. „Ta mašina, co nad námi přeletěla."

„Já ne, do hajzlu!" sykl. „V tom nejedu!"

Zatřásl jsem se Stellou. „Prober se!"

Ohnala se loktem. „Nech mě!"

Přepnul jsem noktovizor na tlumicí režim, protože světlo přicházející zepředu bylo příliš silné. Vytasil jsem PDWěčka.

Pilot hmátl pod palubní desku a přes kolena si položil vojenskou pulzní karabinu. „Ani já nejsem bezzubej!"

„Tohle není tvoje záležitost."

„Slíbil jsem, že pomůžu, takže co ti vadí?"

Dodávka dojížděla k letounu, který dřepěl na silnici jako gigantický masožravý hmyz. Když Fletcher rozsvítil světlomety, v bílém protisvětle se zjevili tři muži s armádními puškami.

„To je mi uvítání," hvízdal tence mezi zuby. „Škoda, vzadu v kufru mám důraznější kalibr."

„Zásadní chyba," utrousil jsem.

„VYSTUPE!" zaburácel megafon. „RUCE ZA HLAVU, LEHNĚTE SI, PŘEKŘÍŽTE NOHY A NEHÝBEJTE SE!"

„Myslel jsem si, že přeháníš, Dormere, teď slyším, že máš sakra nažhavený kámoše!"

„Tohle jsou lovci lidí, žádný amatéři," prohodil jsem. „Nerozmyslel sis to?"

„Zjišťuju, že tenhle mumraj mi dávno chyběl."

„Poslední varování!"

Stella přelezla k levým dveřím.

„Zůstaň, kde jsi!" zarazil jsem ji. „Ani se nehni!"

„Jdeme!" zařval Fletcher a mával z okénka. „To je nedorozumění, pánové!"

„Budou mít střelce někde bokem," šeptl jsem a sáhl po klice. „Já bych to každopádně udělal."

„Dám bacha."

Vystoupili jsme a mžourali do ostré záře.

„Kde máte kufřík?!“ zakřičel chlapík s křivou hubou.

„Není tady!“

„KECÁŠ!“ zaburácel megafon.

„Ty světla!“ Jen jsem sykl.

Fletcher klepl do okénka na znamení, že rozumí.

Ze tmy se vyloupili další tři střelci. Rozvážně postupovali ze stran a mířili na nás útočnými puškami.

„Ruce! Ukaž ruce!“ zařval ten, co si vzal na mušku mě.

Upustil jsem oba samopaly na zem.

„Naposledy, kde je?“

„Dobře, dám vám ho!“

„Svině!“ vyjekla Stella.

„Klidně si ho vezměte. Měl jsem v úmyslu předat ho Hellerovi osobně... samozřejmě za drobnou prémii navíc.“

To znělo rozumně.

Natáhl jsem se do auta pro pouzdro a podal jej nejbližšímu střelci.

Chlap musel popojít, aby na něj dosáhl.

HMÁTNU PO JEHO ZBRANI, uhýbám z dráhy výstřelu a současně se oženu kufříkem po druhém střelci, který se kření na Stellu. Tvrdá hrana jej zasáhne do nadočnicového oblouku, náraz mu hodí hlavou dozadu.

Můj chlap se vzepře, jenže já povolím a druhou rukou, co už mám prázdnou, dostane loktem do nosu.

V instinktivní snaze mačká spoušť, ale střely neškodně zabuší do písku a pak do jeho vlastní nohy.

Ječí, puška je najednou volná.

Koutkem oka zachytím, jak pilot hmátl za vnitřní stranu dveří, kde má za širokým madlem zastrčenou karabinu.

Je to blesková souhra pohybů: Vypálím trojrannou dávku po každém z chlapů na mé straně auta, obrátím se a střelím po zabijácích u člunu.

Vysokým, přerušovaným zvukem zazpívá Fletcherova puška.

Moje zbraň vyplivne poslední náboj; zahodím ji. Sklouznu do podřepu, hmátnu po samopalech a kutálím se z dosahu vražedných světél. Karoserie terénní dodávky zvoní, z rozbitých okének se sypou krystalky skla.

Střelba disharmonicky kvílí, mění tóny a přelévá se ze strany na stranu. Kulky zuřivě hvízdají, kamení pufá jako mokré větve hozené do ohně.

Po zemi přeběhnou prašné gejzíry a ostré úlomky křemene mi vletí do tváře. Bodají, sekají, zarývají se bolestivě pod kůži. Ještě, že mám oči chráněné noktovizorem. Ztracené reflektory! Pryč s nimi!

Vyhodím prázdné zásobníky, zbraň z levé ruky přehodím do pravé, levačkou hmatnu do kapsy.

Fletcherova karabina rozerve břicho týpkovi nalevo. Zoufalý řev potěší. Znamená, že je o protivníka míň. Opodál se pohne tmavý stín. Záložní střelec. Drží mě na mušce, nemůže minout. Zháší druhý reflektor.

Zvuková kakofonie zamrzá. Věci, střely, kamení i střípky skla plují vzduchem, stoupají a klesají jako nesmírně líná zvířátka.

V boku mi tupě trhne. Tentokrát to neskončí jenom dřavým oblečením.

Poslední světlo táhne k čertu. Je to jako ocitnout se v černé prázdnotě. Noktovizor nefunguje, strhávám ho z obličeje a uskakuju stranou.

Jiskřivá propast se vzápětí rozplývá. Autonomní režim aktivoval můj noční zrak.

Kličkuji mezi kameny, abych setřásl Lovce. Bořím se po kotníky do písku, prodírám se tuhým křovím.

Támhle k těm skalám!

Akoňan je mi stále v patách.

Trénovaný specialista.

Překvapím ho.

Ocitám se za ním. Bleskově se otáčí, není vůbec překvapený.

Nezná údiv.

Prsty obemykám pažbičky a pod zabijákovým noktovizorem rozkvétá sebejistý škleb. Reflektory ze silnice se mu odrážejí v čočkách senzorů zelenými odlesky.

Je jako šelma.

Přihrbený, stlačená pružina připravená se vymrštit.

Trochu si s ním pohrávám.

Kroužíme kolem sebe.

Co noha nohu mine, opatrné pohyby. Stopy v prachu, osudový kruh se uzavírá. Had požírá vlastní ocas.

Nedaleko práskne několik výstřelů.

Ty však nepatří nám.

A pak, dřív než to jeho mozek zaznamená, ho střelím do prsou z obou PDWéček.

Z bezertých úst chrlí gejzír zpěněné krve, padá na kolena. Hrudník se mu hroutí a propadá, roztržštěná žebra neunesou váhu ramen a paží. Chroptí, jeho šišatá hlava bez vlasů vyhloubí v písku důlek. Škubě se, křeče s ním cloumají jako s potrohaným praporem. Máchá rukama jako poškozenými lopatkami, šátrá v kráteru pod prsní kostí, ohmatává splasklé laloky plic. Chvějící se srdce mu klouže mezi zkroucenými prsty.

Zelené oči noktovizoru dál zírají do hvězdné oblohy.

Chladně a lhostejně.

SKOMÍRAJÍCÍ SKŘEHOTÁNÍ RUČNÍCH ZBRANÍ přehlušilo dunivé zaburácení.

Motory civilního člunu naskočily a tlaková vlna mi při návratu k dodávce podrazila nohy. Oheň olízl vyprahlou půdu a zapálil suché houštiny. Stroj vyrazil do vzduchu, otočil se a nabíral výšku.

Vyškulbl jsem se ze zajetí tuhých šlahounů, převrátil na záda a vyprázdnil za ním veškerou munici.

„To je na hovno!“ křičel Fletcher do randálu.

Jak se letoun vzdaloval, zuřivý hluk se vytrácel.

Tmu naplněnou vířícím pískem prořízlo žluté kopí a elegantním obloukem dostihlo svůj cíl. Vyšlehla ohnivá koule, kovové úlomky pokropily krajinu a stroj se v rozvážné vývrtce zřítíl za nedaleký kopec. Smutné vytí motorů doprovázela ozvěna hlučné zkázy.

Rozhlédl jsem se po bojišti. Úplav, který mě zahodil, měl dost síly, aby odstrčil terénní dodávku. Rozeznal jsem tři nehybná těla; jedno viselo přes špičaté skalisko jako šamanská ozdoba. Fletcher se vsedě opíral o pneumatiku, přes prsa mu visela karabina a u nohou ležela roztažená trubice střely země-vzduch.

„Jako pilot jsem takovou melu obvyčejně nezažil,“ řekl opatrně, jako by se bál, že se při hlasitějším zvuku rozpadne.

„Bud' rád.“ Strčil jsem hlavu do auta. „Stello?“

„Tady!“ ozvala se z mělkého příkopu. Po čtyřech se vyškřábala na krajnici a objala mě.

Ulevilo se mi. „Jsi v pořádku?“

„Myslím, že jo." Nebřečela, oči měla suché, přesto se třásla. „Ale ty jsi od krve!"

„Většina není moje," odušil jsem.

OBEŠEL JSEM MRTVÉ, obral je o zbraně a pro jistotu každého střelil do týla.

„Pojede to?" zeptal jsem se Fletchera, který se hrabal pod zvednutou kapotou děravou jako cedník.

„Za minutku," zamručel.

„Tomu se nechce věřit," Stella mě usadila na rozcupovanou přední sedačku.

„Ba jo; tahle kraksna je odolnější, než vypadá. Čert vem plechy, ale stejně mě štve, jak ji zřídili." Otráveně praštil zprohýbanou hauptnou.

„Taháš s sebou vždycky artilerii?" zeptal jsem se pilota.

Unaveně škubl koutky. „Člověk se na dlouhých štrekách cítí osamělej."

Jako by to snad cokoliv vysvětlovalo.

V boku mi žhavě bodlo.

„Sakra!" sykl jsem.

„Dělám, co můžu," utrhla se Stella. „Kulka do tebe udělala díru na prst. Štěstí, že nešla do břišní dutiny."

„Prima." Zatínal jsem zuby. „Hlavně zastav krvácení."

„O zbytek se postaráme u nás," řekl Fletcher a posadil se k řízení.

Zabzučelo to, ale motor nenaskočil. Palubní deska se rozsvítila, pak zhasla.

„No tak, dělej!"

Kolísavé zakvílení.

„Bezva vyhlídky," utrousil jsem.

„Neser mě!" praštil pilot do volantu.

Motor přestal pískat, škytl a pak naskočil s tlumeným, pravidelným hučením.

„Dvě třetiny výkonu." Fletcher mi podal karabinu a náhradní bubnové zásobníky. „Když nás nebude nikdo otravovat, zvládneme to."

„Tak na to šlápní, ať jsme pryč." Zkusil jsem zabouchnout dveře.

Samozřejmě, že to nešlo. Horní pant byl utržený, skrz zelo asi dvacet kulatých děr, plastové obložení trčelo do všech směrů jako bodliny dikobraza.

Dvakrát jsem s nimi praštil, ale zámek nezaskočil.

Fletcher si nasadil noktovizor. „Vybodni se na to.“

Terěňák se trhavě rozjel, přední světlometry zhasly a svět se ponořil do tmy. Všechno nepříjemně vrzalo a drnčelo, do kabiny se dral rozbitými okny studený vítr, takže jsem se schoulil a doufal, že co nejdříve dorazíme k cíli.

Ať už je to kdekoliv.

PO TŘECH HODINÁCH kodrcavého martýria, které mému poničenému boku dalo zabrat, zamrkal na obzoru odlesk světél.

Fletcher natáhl ruku. „Jsme doma.“

„To je dost,“ zamumlala Stella.

Ze tmy vystoupily obrysy pouštní osady. Slepenec různě velkých obytných baráků, sklady, přístavky, hydroponické skleníky a objemná obilná síla.

„Nedaleko odtud se těžila bauxitová ruda,“ řekl pilot a neurčitě mávl doleva. „Šachty a zbytky zařízení jsou asi pět kilometrů na západ. Ani tehdy to nebyl výnosnej podnik, proto to společnost po pár letech zabalila.“

„Kdo tady žije, duchové?“

„Komu to vyhovuje,“ prohlásil Fletcher s jistou pýchou. „A nejlepší na tom je, že tihle duchové jsou naprosto soběstační a většina problémů městských aglomerací se jim vyhýbá.“

„Ideální komunita,“ neodpustil jsem si poznámku.

„Jen se bav,“ naznačil pilot odplivnutím. „Budeš ještě rád, žes mě vůbec potkal.“

„K čemu se sem táhneme takovou dálku?“ ozvala se Stella ospale.

„Pronajmeme si člun,“ odpověděl jsem jí.

„A proč jsme to neudělali v Jacksonvillu?“

„Stopař nebo Petersonovi náhončí by nás dostali dřív, než bychom uzavřeli výpůjční smlouvu.“

„Ale Fletcher má přece vlastní,“ namítla.

„Ta vysloužilá rachotina není dost rychlá, princezničko.“

„No, no,“ ohradil se pilot dotčeně. Prudce srovnal řízení, aby se vyhnul díře uprostřed silnice. Při tom nečekaném pohybu se mi do boku zakousla řezavá bolest.

Stella pohodila hlavou. „Nevidím doky ani hangáry.“

„Budete mrkat, slečinko,“ bývalý průzkumný pilot se potutelně zašklebil.

Minuli jsme zrezivělou tabuli s nečitelným nápisem.

Osada byla blízko.

Jakmile jsme zastavili před budovou s velkým čelním štítem, vyšli nám v ústřety dva muži. Něco se mi na nich nezdálo, ale došlo mi to, až když se přiblížili na pouhých pár metrů.

Mutanti.

Věkem se nacházeli právě v tom neurčitě středním ranku, kdy nejste mladí, ale ještě ne staří. Jejich drsným povětrím ošlehaná pokožka měla syrový odstín sušeného hovězího, rysy ne úplně lidských obličejů vypadaly v nažloutlém pouličním osvětlení nepřístupně a obezřetně. Byli ozbrojení, což mě nepřekvapilo. Jeden měl v pouzdře na povoleném opasku PDW a druhý nesl v ruku automatickou pušku.

„Zdrželi jste se," konstatoval ten s pistolí, jenž trpěl částečnou kryptoftalmií. Kůže na čele mu v nateklém laloku plynule přecházela na tvář, překrývala pravou oční bulvu a dosahovala až k dolní čelisti. Levé oko pak chránil vystoupilý výrůstek porostlý černým chmýřím, jež budilo dojem monoklu.

„Boris odtáhne auto do dílny," zahuhňal druhý chlap a přešel významným pohledem po dřavé karosérii. Oči měl v pořádku, zato se pyšnil velkým hrbem na zádech, nepoměrně dlouhými pažemi a pramenem vlasů, který splýval z jinak holého kostěného hřebene vzadu na temeni.

„To by bylo fajn," přikývl Fletcher. Držel dlaně tak, aby na ně bylo vidět.

„Oni?" kývl k nám bradou první.

„Ano."

„Peter," představil se jednooký s PDWěčkem. Napřáhl normální ruku a přivítal se s námi. „On je Colin."

„Hmm..." zachrptěl Colin.

„Postaráme se o ubytování, Fletcher vás odvede do baráku pro hosty. Ví, kde to je."

„Myslel jsem, že hned odletíme," namítl jsem.

„Starej Burghes se vrátí nejdřív ráno, je v poušti," pokrčil Peter rameny. „Je to jeho mašina, proto se musíte dohodnout s ním. Jo... jste někdo zraněnej?"

„Menší škrábanec," přiznal jsem.

„Doktor se na to mrkne. Fletcher zatím doprovodí slečnu."

Z ošetřovny se vyklubal slušně zařízený sálek se vším potřebným vybavením. Dokonce nechyběl starší model tomografu a mobilní chirurgická jednotka.

Posadil jsem se na polohovatelné lůžko a rozhlížel se po vzorném pořádku. Za chvíli vešel podmračený dlouhán, kterého nejspíš vytáhli z postele.

„Ukažte." Sotva kývl na pozdrav.

Stáhl jsem tričko a nastavil zraněný bok.

Zabručel a pustil se do odstraňování prosáklých obvazů. Navzdory tomu, jak zarputile se tvářil, jeho pohyby byly jemné a opatrné. Přikázal, abych se položil na záda, a přisunul skener na pohyblivém rameni. „Dokud neřeknu, nehýbat."

Přístroj mě obkroužil a na barevném monitoru defilovaly výsledky.

„Nic smrtelného," dostalo se mi povzbuzujícího ujištění. „Lokálně to znecitlivím, vyčistím a vyplním fixačním gelem. Co je tohle?" ukázal na levou stranu hrudníku.

„Měl jsem štěnici, ale je pryč," řekl jsem, abych uklidnil mého ozbrojeného průvodce, který postával u dveří a při prvních slovech okamžitě ztuhl.

Dlouhán v bílém plášti mě přinejmenším půl minuty nehnutě pozoroval.

„Je fakt, že nyní jste čistý," prohlásil nakonec.

Spíš to ale platilo Peterovi, který vypadal pořádně nervózně. Po doktorových slovech přestal poklepávat prsty po pažbě pistole a omluvil se s tím, že počká venku.

„Stáhnou to, okraje rány nejsou úplně čisté."

„Kapesní nůž není laserový skalpel," řekl jsem napůl z legrace.

Doktor však buď neměl smysl pro humor, nebo mu má informace nepřišla v pozdní noční hodině zajímavá.

„Hotovo." Zručně se mi postaral i o obličej. „Stará dobrá ruční práce, ale i tak bych vám doporučoval pro nejbližší dny klid a žádné prudké pohyby. Chápu, že to asi nebude možné dodržet, přesto se vyvarujte úderů a nárazů."

„Díky, doktore." Oblékl jsem se. „Co dlužím?"

„V pořádku," trhl dlouhán odmítavě paží a strčil sadu použitých nástrojů do obstarožního sterilizátoru.

„Poslyšte... Peter a Colin jsou dost jiní, že?"

„Zatraceně, odpusťte si ty stupidní eufemismy," zamračil se lékař a přibouchl víko autoklávu. „Všichni jsou mutanti. Celé městečko. Vy to snad nevíte?"

„Ne," hlesl jsem.

„Blbec Fletcher," ohodnotil doktor pilota a stáhl si gumové rukavice. „Měl na to upozornit."

„Nic proti nim nemám," řekl jsem.

Dlouhán mě propíchl pohledem. „Jeden z mála, co se neštítí? Proč myslíte, že asi žijeme v téhle pustině? Prenatálně negativních mutací se na Pelotu Dva vyskytuje o dva řády víc, než je obvyklý statistický průměr. To ovšem neznamená, že odlišné jedince společnost nediskriminuje. Naopak. Proto se stahujeme do odloučených komunit, kde se o nás naštěstí nikdo nestará."

„I vy?" zeptal jsem se. „Vypadáte v pořádku."

„Genetické změny nemusí být pouze viditelného charakteru," poučil mě dlouhán mrazivě. „Jak takové lidi rozeznáte, co? Třeba je potkáváte denně, a ani o tom nevíte. Možná už je nás většina. A co vy? Jste si sám sebou jistý?"

S tichým zaklením jsem přikývl. „Víceméně."

„Jsem rád, že ze mě nezkoušíte dělat hlupáka."

Přešel jsem pohledem po místnosti nabitě lékařskou technikou a pokrčil rameny.

„Správně," prohodil doktor přátelštějším tónem. „Člověk jako druh se pořád vyvíjí, ačkoli si to mnozí nepřipouštějí. A s každým dalším kolonizovaným světem budou tyto rozdíly markantnější. Evoluci nelze zastavit zbožným přáním - tu ovlivňuje nespočet faktorů. Někde tento proces přijali... podívejte na Solano. Jinam pokrok nedorazil, snad později. Počítám, že za takových sto let by situace mohla být pro naše potomky příznivější."

„Ještě jednou dík za pomoc," řekl jsem. Na takovéhle diskuse jsem nebyl stavěný.

„Mrzout, ale šikovný," prohodil Peter, když jsme šli prázdnou ulicí.

„Rozhodně."

Vrátili jsme se přes prostranství, kde stvoření s dýňovitou hlavou připojovalo Fletcherovu dodávku za traktorový tahač.

„Divím se, že jste vůbec dojeli," prohodil Peter a pokradmu mě pozoroval.

Odkášlal jsem si. „Zažil jsem horší časy."

„Když jsou zkušenosti... proč ne." Uhnuli jsme do boční ulice, kde také svítily lampy. „V jakém oboru pracujete?"

Mlaskl jsem. „Dělám, co je potřeba."

„Pochopitelně." Uchechtl se, ale hned zvažněl. „Vyberte si v patře pokoj, jaký chcete. Kromě vás jiné hosty nemáme."

Obhlédl jsem nenápadnou dvoupatrovou budovou. „Měl bych upozornit, že kdyby se objevili určití lidé..."

„Nemějte starost," prohlásil Peter sebejistě. „Jestli nejsou sebevrazi, neodváží se za hranice našeho okrsku."

„Jste si jistý?"

„Bez obav. Momentálně jste pod naší ochranou."

„To zní přijatelně."

„Uvidíme, jak budete jásat, až vám Burghes předloží účet."

„Dosáhnu svého, ať to stojí, co chce," řekl jsem významně.

„Hodně štěstí," popřál Peter. „Ráno se uvidíme."

Ze vstupní haly jsem vystoupal do patra. Stella nepřítomně sledovala satelitní vysílání, Fletchera jsem našel, jak leží roztažený přes postel v pokoji u schodiště a hlasitě chrápe. Klasickou umývárnu tu neměli, takže jsem použil společnou ionizační sprchu v přízemí. Víceméně čistý a osvěžený jsem se vrátil do pokoje, rozložil tenkou termoizolační příkrývku a s rukama za hlavou se pohodlně natáhl.

Únava na mě padla jako balvan.

Z ÚZEMÍ NIKOHO, z hranice mezi bděním a nevědomím mě vytrhlo nesmělé zaklepaní.

Sáhl jsem po pistoli pod polštářem. „Ano?"

Stella se protáhla do pokoje a pečlivě za sebou zavřela. „Nespal's, že ne?"

Promnul jsem si opuchlá víčka. „Děje se něco?"

„Ani ne." Kousla se do spodního rtu a přešlápla z nohy na nohu.

Vzduch zhoustl napětím jako za horkého večera těsně před bouřkou, s každou vteřinou prodlevy byl hustší a hustší. Měnil se v čirý sirup.

„Čemu vděčím za pozdní návštěvu, princezno?"

Opět zaťala zuby a nakrabatila čelo. Polkla.

Bezmála bylo slyšet praskání elektrických výbojů. Div, že mě ještě neudeřil blesk mezi oči. Raději jsem vstal.

„Chtěla jsem ti poděkovat." Hlas jí ke konci věty sklouzl do chraplavého tónu. Vůbec se na mě nedívala.

Byl jsem v průseru.

Stella překonala vzdálenost, co nás dělila, a nemotorně mě objala. Po letném zaváhání, jež se ve zlomku sekundy rozplynulo, se ke mně pevně přitiskla. Zřetelně jsem vnímal teplo jejího těla, oblá pevná prsa s tvrdými bradavkami a ploché břicho.

„Zachránil's mi život," šeptla stydlivě.

„Dělám to i pro sebe, nezapomeň." Neodvažoval jsem se promluvit hlasitěji, aby mě vlastní hlasivky nezradily.

Nevypadalo to, že by mě chtěla vůbec pustit. Její dech pálil pod klíční kostí, voněla tisícerými přísliby, až se mi zatočila hlava. Namáhavě jsem se nadechl, pokud možno jemně se vymanil z objetí a vzal ten drobný obličej do dlaní. Panenky se jí proměnily v bezedné studny, rty vlhké a lákavě pootevřené.

Nedokázal jsem si však pomoci.

Políbil jsem ji na čelo, pohladil po tváři a sebral všechnu svou sílu.

„Pro tebe by chlap jako já udělal asi všechno na světě, princezničko," řekl jsem sotva slyšitelně. „Promiň."

„Asi ano." Nepatrně přikývla.

Hleděli jsme si do očí, ale jedinečnost okamžiku, kdy se dalo dosáhnout čehokoliv, pominula.

Ale i tak jsme si rozuměli.

„Jen jsem... nerada rušila." Stejně potichu jako přišla, tak i odešla. Zámek cvakl a byl jsem sám.

Postával jsem nejistě uprostřed zatemněného pokoje a cítil se vyprahlý a otupělý víc než kdy předtím. Dotyk nenávratně ztraceného pálil jako louže hořícího benzínu.

Bolelo to, ale nešlo o fyzická zranění.

Jako nespokojená bludička se přede mnou zjevila tvář hnědooké brunetky. Chvilí mne odkudsi z dáli pozorovala, pak si zastrčila pramen vlasů za ucho a smutně se usmála.

Zjevení zmizelo.

Nemotorně jsem se posadil a podíval na prsty.

Třásl se.

6. KAPITOLA

FLETCHER strčil hlavu do pokoje. „Burghes se vrátil!”

„A kdy s ním můžu mluvit?”

„Klidně hned.”

V minutě jsem byl nachystaný.

„Co holka, spí?”

„Kdepak, kámo,” zasmál se pilot.

Před barákem jsme našli Stellu, jak si prohlíží dvě pouštní buginy a baví se s řidiči. Ti kluci se před ní natrásali jako mladí kohoutci na smetišti.

„Ale dobrý den!” uvítala nás posměvačně.

„Ještě, že nemusíme po svých.” Fletcher si oddechl.

„Jak ses vyspal?” popíchla mě Stella, když jsme se usadili do vedoucího terénníku. Tvářila se, jako by noční návštěva neexistovala.

Nafoukl jsem tváře. „Mohlo to být lepší.”

Její odpověď jsem nezachytil, protože motor burácivě naskočil.

Pouze jsem zahlédl blýsknutí bílých zubů.

Dvacetiminutová jízda mě vrátila do vzpomínek na závěje prachu, oblé duny, rudé slunce a palčivý žár. Na omamnou vůni zbraní, hlasy ve sluchátkách interkomu, svist pneumatik na suchém písku.

K promarněné příležitosti se přidalo bušící srdce, žaludek poskočil nevolností.

Nerovnou kamenitou silnicí jsme dojeli ke gigantické díře se stupňovitě klesajícími svahy. Zbytky mohutných strojů, rypadel a pneumatických dopravníků se povalovaly po plochem dně jako rozdrčené skořápky zkamenělých organismů. Vedoucí bugina sjela do vyjetých kolejí, některé úseky větrná eroze zdevastovala, zpevněný povrch se drolil, kameny odskakovaly od kol a padaly s chřestěním z vysokých teras.

Vozidla proklíčkovala ostrými zatáčkami k nízké, zčásti pobožené budově opírající se o torzo pětipatrového drtiče. Bublání motorů ztichlo, mladíci sundali přilby a vychutnávali svěží ranní vítr.

„Běžte po schodech,” pravil ten náš.

„A Burghes?” zeptal se Fletcher a sklepával ze sebe prach.

„Měl by tam být.”

Barák býval provozním střediskem. Přepážky oddělující řídící sekce byly probourané, jako by tudy létal zuřivostí posedlý kulový blesk, ze stropu visely svazky zpřetrhaného optoelektronického vedení.

„Tudy?“ nechápala Stella.

Fletcher zabručel. „Tyhle ruiny jsou jen na oko.“

Betonové schody vedly do patra pod velínem, za nímž následoval třístametrový tunel k dalšímu uzávěru. Fletcher jej odsunul a my se ocitli za ochrannou bariérou podzemního hangáru.

„Tě pic!“ hvízdal jsem.

Protáhl jsem se pod vztyčeným hydraulickým štítem, opřel se o zábradlí a z výšky čtvrtého patra se zahleděl na loď prazvláštní konstrukce. Příď s pilotní kabinou byla malá, šípovitého tvaru, střední část trupu nebyla o mnoho větší, zato pohonná sekce celému stroji suverénně vévodila.

„To byste v tomhle zapadákově nečekali, co?“ chlubil se pilot a oči mu zářily.

Stella potřásla hlavou.

„Co to je, proboha, za splácaninu?“ zchladil jsem pilotovo nadšení. „Lidová tvořivost?“

„Nechej na hlavě, kamaráde. Na Pelotu Dva bys nenašel rychlejší šíf.“

„Tipnul bych, že motor téhle obludy šlohli z bitevních lodí.“

„Trefa!“ ušklíbl se Fletcher. „Patřil do příďové korekční soustavy vyřazeného křižníku typu Regulus.“

Na bránici mi nalehl nepříjemný tlak. Před vnitřním zrakem se mihly imatrikulační znaky s číslicí 5.

Sjel jsem raději po zapuštěném žebříku a šel obhlédnout loď.

Fletcher zakroužil paží. „Dva piloti a pět pasažérů. Nebo méně objemný, ale o to důležitější náklad. Jako pašerácká loď se náramně osvědčila.“

„Momentálně nelétá?“ zajímal jsem se.

Fletcher pokrčil rameny. „Občas. Její provoz stojí moře prachů.“

„Ale je v pořádku, nebo ne?!“

„V perfektním,“ ujistil mě pilot. „Burghes a jeho maníci se o ní svědomitě starají, to teda jo.“

Přejel jsem prsty po povrchu podvozkové nohy. „Kdy byla naposledy nahoře?“

Fletcher se zamyšleně poškrábal za uchem. „Tři měsíce nazpátek? Přesnějc ti to neřeknu. Burghes to bude vědět spolehlivě. Hele, támhle zrovna pajdá."

Starej Burghes nebyl stařec, jak by se dalo soudit z jeho přídomku. Jednalo se o rozložitého pětáctýřicátníka s hustým černým plnovousem, jaký se často nevidá. Obočí srostlé nad kořenem nosu do výhružné linky mu zrovna nepřidávalo na vzhledu, který by vzbuzoval přemíru důvěry.

„Pronajmete si ji?" zavrčel a otřel si ruce do umaštěného předku kombinézy.

„Technické a výkonové údaje na úvod by neškodily," opáčil jsem.

„Pouze v případě vážného zájmu," utrousil a dal si ruce v bok. „Jinak je to zbytečný plýtvání časem."

„Fletcher s ní prý letěl."

„Párkrát," zamručel Burghes úsporným způsobem.

„Jak jsem povídal, žihadlo," přikývl pilot důrazně. „Původně ji stavěli jako závodní speciál."

„O tom nic nevím," potopil jeho snahu Burghes. „Získal jsem ji před dvěma oběhy."

„Nerozpadne se?" otázala se Stella, zatímco se zájmem zírala do podvozkové šachty.

Burghesovo obočí utvořilo naježené věčko. „Vaši velikost skafandru určitě nemám - teda jestli hodláte letět."

„Cože? Skafandr?!" probodla ho znechuceným pohledem.

„Snad jste nemyslela..."

„V pořádku," zakročil jsem. Objal jsem Stellu kolem ramen a pevným stiskem jí dal na srozuměnou, aby mlčela. „Plácnete si. Tu herku беру."

Burghes loupł okem po Stelle. „Za mého pilota si připlatíte. Jestli hodláte letět vy sám, musíte doložit platnou licenci alespoň pro třídu S3 s tonáží do padesáti tisíc tun. Ne, že by mě podobný kraviny zajímaly, ale musím se ujistit, že máte něco odlítáno s kniplem v ruce. V opačným případě byste ji taky mohl roztřískat ještě v doku."

„Chápu. Domluvil jsem se s Fletcherem."

„Souhlas," zahučel Burghes z hloubi objemného hrudníku. „Provedu vás."

„Hned jsme zpátky." Usadil jsem Stellu na vozík s pomocným zdrojem a následoval Černý plnovous po spuštěné rampě.

„ROZUMÍM SPRÁVNĚ?" otázal se Burghes, když jsem nakoukl do stísněné pilotní kabiny.

„Ano."

„Poměrně riziková oblast - pro vás."

„Fletcher slíbil, že všechno zařídí. Není jiný způsob, jak se odsud dostat."

„Je na prd uvíznout na Pelotu," našpulil rty vousáč.

„O tom už něco vím."

„Mimochodem, Jacksonville je vzhůru nohama." Burghes si prohrábl plnovous. „Moc globálku nesleduju, ale včera prý došlo k pěknému masakru. Náký vyřizování účtů, či co. Policajti řadí jako pominutí."

„Cenu беру," potvrdil jsem lhotejně.

„Dobře. Vhodné startovní okno budete mít ve tři odpoledne. Odpich v jinou dobu by znamenal oblet severní polokoule a manévrování pod koridorem velkých trajektů, které se řadí u rafinérie ATC Miners. Vraťte se do osady, Colin nebo Peter vám vydají výstroj a zásoby. Seznam jim pošlu."

„Fajn."

Fletcher zůstal v hangáru a my vypadli z polorozpadlé budovy rovnou pod bezmračně nažloutlou oblohu. K našim vozidlům přibýly další dvě podomácku zkonstruované buginy. Vzhledem připomínaly úspěšné armádní vzory. Za základ posloužily podvozky terénních džípů osazených velkými pneumatikami s hrubým vzorkem. Dodatečné vyztužení náprav, zdvojení tlumičů a výměna původních motorů za podstatně výkonnější jednotky jim rozhodně prospěla. Místa řidičů usadili níž, zatímco střelecká stanoviště naopak vyvýšili. Místo karosérie se objevily svařované rámy z ocelových trubek, hlavní výzbrojí se staly zastaralé velkorážové kulomety s magnetickými podavači a objemnými muničními schránkami.

„K čemu to?" mračil jsem se.

„Doprovod," utrousil nový řidič lakonicky. „Do osady a zase zpátky."

„Nelíbí se mi to," špitla Stella nervózně.

„Tihle nás chrání," namítl jsem.

„Ještě to neskončilo, Dormere. Příliš ho znám, abych to nevěděla!"

„Pořád dýcháme," řekl jsem. „Nasedej!"

Popohнал jsem ji plácnutím po zadku.

„BUDE SKVĚLÝ, AŽ VYPADNETE," brblal Colin, když vydával ze skladu bedny s výstrojí.

„Nech toho!" okřikl ho Peter.

„Jsem upřímněj!" praštil Colin s přepravkou a šel pryč.

„Nevšímejte si ho, je holt takovej."

„Není nad optimistický pohled na svět, co?" Přejel jsem jazykem po dásni a pozoroval Colinova rozložitá záda, jak se vzdalují ulicí, která se chvěla horkem nastupujícího poledne. Kolem ošlapaných kotníkových bot mu vířily obláčky šedivého prachu.

„Boris dal dohromady Fletcherovu dodávku. Doted' na ní makal a vyměnil polovinu agregátů. Nejvíc zásahů mimo plechů schytl měnič. Nebýt záložního systému, trčíte pořád v poušti."

„Mívám setsakramentský štěstí."

„Snad vám vydrží až tam, kam máte namířeno."

Jako bych v jeho hlase zaslechl nepatrně falešný nádech. Hodil jsem po něm okem, ale on se hrabal v otevřeném kontejneru, takže jsem mu do zmrzačeného obličeje neviděl.

„Měl bych se snad pomodlit?" nadhodil jsem.

„To není nikdy od věci," řekl Peter děsivě vážně.

OSPALÉ POLEDNÍ TICHŮ rušilo jen občasné zapraskání rozpálené fasády.

Teréní dvoutunka byla naložená a čekalo se, až přijede ozbrojený doprovod. Přestože v městečku určitě bydlely stovky lidí, ulice byly jako vymetené. Slunce pálilo z vyleštěné oblohy a z všudypřítomného zápachu žluklých vajec se mi dělalo šoufl.

Obcházel jsem rzi prokvetlé auto a odkopával kameny.

Peter zavřel sklad a vytratil se.

Stella odpočívala ve stínu. „Co uděláš, až se odsud dostaneme?"

Oprášil jsem si dlaně. „Nic ve zlém, ale nerad zůstávám něco dlužen."

Stiskla rty do tenké čárky.

„Ze všeho nejdřív musíme setřást Stopaře."

„Myslíš, že je pořád na Pelotu?"

„Stopro. To on na nás navedl Lovce. Ted' jen čeká, až uděláme první tah."

Stella se zahleděla ke vzdáleným postavám, které vyšly z napodobeniny kostela, natočily hlavy směrem k nám a zase zašly.

Vzduch se při zemi tetelil, lehoučká semínka pouštních rostlin plula ve stoupavých proudech mezi domy jako bezbarvé noční můry vyhnané na denní světlo.

„Děším se toho.“

Vytrhla mne z vlastních neradostných myšlenek. „Čeho?“

Přišla ke mně a naléhavě mi sevřela ruku. „Co když rozpoutáme něco, co se vymkne kontrole? Lehce způsobíme hotové šílenství. Uvědomuješ si to? Nechci ho omlouvat, ale v tomhle je třeba Heller předvídavější.“

Zahodil jsem kamínek, který jsem žmoulal v dlani. „Prober se, princezničko! Nebud' bláhová; maníci tvého fotříka už na té planetě určitě táboří. Weyland-Yutani chce mít vždycky náskok - není právě tohle část jejich obchodního sloganu?“

Zvláště se na mne podívala. „Asi ano.“

„Federace vyšle armádu průzkumníků, nejlepší vědecké týmy. Tohle není fuška pro hrstku zlatokopů a žoldnérů.“ Kul jsem železo, dokud bylo žhavé. „O co, že nadbyteční lidé, kteří se záznamem přišli do styku, jsou dávno *mimo hru*?“

Pustila mne. „Můj názor znáš.“

„Nesouhlasím.“

„A co s tím uděláš, Dormere? Zabiješ mě? Když budeš hodně šikovný, podaří se ti informace prodat za neskutečný balík. Do konce života bys nemusel hnout prstem. Jenže nezapomeň, že ačkoli se média tváří nezávisle, mají své vlastníky - fyzické osoby - a ti se výborně znají nebo jsou svými zájmy provázaní. Zataháš za větvíčku a na opačné straně lesa se otřese strom, tak to funguje. Nebudeš to mít snadné v žádném případě.“

Tušil jsem, že to takhle dopadne. „Fajn. Vypořádám se s Hellerem, a to udělám, ať si o mně myslíš, co chceš.“

Nepříjemně dlouho mě pozorovala. „Jestli nás dřív nezabije.“

Z východu se nesl zvuk silných motorů.

Doprovod přijížděl.

Z NEJBLIŽŠÍ ULIČKY vyběhl Fletcher a zuřivě na nás mával.

„Podívej..." zaslechl jsem Stellu.

„Zapadněte! Dělejte, proboha!" Pilot sotva popadal dech. Na zádech měl napěchovaný vak, v ruce svou karabinu.

Na konci ulice se objevila bugina a zastavila.

Skokem jsem se ocitl u Fletchera, strhl ho k sobě a vmáčkl mu pistoli pod bradu.

„Ne, ne, tak to není, Dormere!" vyhrkl.

Z opačné strany se k nám sunuly další terénní stroje.

„Ty svině!" zasyčel jsem do zarudlého obličejce.

„Právě jsem se to dozvěděl! Ženu se, abych vás varoval!"

„Kecáš!" Hlaveň se mu zaryla do krku. „Budeš první, koho vezmu s sebou."

„Zradili nás?!" Stella vyděšeně vyskočila.

„Oni... ano," polkl Fletcher. „Nabídli jim hromadu prachů."

„Ksindle!" zavrčel jsem. „Proč nejseš s nima?"

Pilotovi se prohnal očima příval pocitů a skončil na znechuceném vzteku.

„Přece jsem ti to říkal, ty nedůvěřivej parchante!" zachrčel.

„Pomohl jsem ti a udělám to znova. A jestli se ti to nelíbí, vystřel mi mozek z hlavy. Tak dělej, kurva!"

Zaťal jsem zuby.

„Nechte toho," zaprosila Stella.

„Posluž si!" ponoukal mě pilot. Na rty mu vyprskly sliny. „Zmáčkni to, a pak si vraž kvér do huby, protože beze mě se odtud nedostaneš!"

„Krucí!" Povolil jsem tlak na spoušti. Za buginami se shromáždil hlouček asi deseti lidí.

Všichni měli zbraně.

„Rozhodni se, Dormere. Nemáš moc času."

Odtáhl jsem pistoli. „Nezkoušej mě podrazit."

Fletcher se kysele uchechtl. „Byl bych to udělal dávno."

Zapadli jsme do baráku pro hosty. Hala byla proti slunečnímu jasu ponurá.

„Zkusí vás dostat živé." Fletcher si mnul pohmožděný ohryzek.

„Jestli ale budete klást odpor, stačí mrtvolý."

Zkoumal jsem ulici škvírou mezi veřejemi. „Jak jsou schopní?"

Pilot pokrčil rameny. „Mutanty do armády neberou, ale někteří mají zkušenosti z domobrany a jiní pestrrou kriminální minulost."

„Musíme se dostat k lodi. Jede v tom Burghes s nima?"

„Nevím. Je dost nezávislej."

„Pomůžeš mi?"

„Od toho jsem, do prdele, tady!" Poplácal závěr karabiny.

„Když to bude nutný, spálím tuhle díru na popel." Překontroloval jsem samopaly. Zbývaly mi do každého pouhé dva zásobníky.

„Na to, že mají přesilu přinejmenším sto na jednoho, si dost fandíš, Dormere.“

„Trochu tomu rozumím.“

„Jak to teda zmákneme?“ Fletcher otevřel svůj vak a za opasek a do kapes staré taktické vesty si zastrkával energetické zásobníky do karabiny.

„Musíme se nějak dostat do dolu a k lodi.“

KRČILI JSME SE na ploché střeše o pět domů dál.

„Myslíš, že je to napadne?“ Fletcher mířil na protější stranu ulice, kdyby náhodou někdo vylezl odtamtud.

„Až zjistí, že jsme fuč, tak asi jo.“

„Vzadu jich je šest,“ upozornila Stella, která opatrně vyhlížela odtokovou rourou na suchý pozemek za baráky. „Ale míří pryč od nás.“

Zdola zapraskala statická elektřina a pak kdosi zachrchlal.

„Vzdejte se, nesnažte se o odpor!“ zaburácel megafon.

„Klasika,“ zavtipkoval pilot.

„Vyjděte ven a nic se vám nestane!“ hlas se vzdaloval, jak bugina s tlampačem popojížděla ulicí.

Zastúnil jsem si oči před sluncem a podíval se doprava. V dálce se mihotaly měňavé záblesky, jak se paprsky odrážely od polí minerálních krystalů.

Zatímco mě Fletcher kryl, seskočil jsem na nižší střechu, pomohl Stelle a pak jistil pilotův sestup. Urazil jsem zpráchnivělou petlici, odhodil dekl nad schodištěm a se samopaly namířenými před sebe se vrhl dolů.

Dům byl naštěstí prázdný.

„Dormere, nedělejte problémy, nechceme vám ublížit!“ hulákal reproduktor.

„Pche,“ ušklíbl se Fletcher. „Zmetci proradný!“

Loupl jsem po něm pohledem.

Proplížili jsme se do místnosti, která sousedila se vstupní halou. Zaostřil jsem zrak a porozhlédl se skrz venkovní stěnu.

„Důležitá je ta bugina vlevo,“ vysvětloval jsem šeptem. „Má kulomet, kdežto druhá ne.“

„Poslední šance!“ varoval hlas. „Potom zaútočíme!“

„Táhněte se vysrat, zrůdy!“ odplivl si Fletcher.

„Ale no tak,“ ohradila se Stella. „Využili příležitost.“

„Zničili mi kšeft," ušklíbl se pilot našťvaně. „Už se tady nemůžu ukázat. Abych si budoval pozici zase jinde."

Ukázal jsem nejprve na sebe a hlavní vchod, potom na okno a na něho.

Fletcher přikývl.

„Co já?" špitla Stella.

„Zalehneš na podlahu a počkáš. Kdyby se cokoliv zmrvílo, zkus se dostat pryč zadem."

Zvenku se přivalilo řachnutí vyrážecí nálože.

„Jdeme!"

VYSKOČIL JSEM NA CHODNÍK, řidič a střelec se zatvářili překvapeně, když se do nich zaryly průbojné střely. Za zády se mi sypalo sklo, horký polední vzduch rozpárala dávka z útočné pušky.

Její jekot splýnul s výkřiky bolesti.

Bleskově jsem se pootočil, klesl do pokleku a vypálil po druhé dvojici.

Fletcher mezitím skosil skupinku ozbrojenců u improvizovaného zátarasu. Unikl mu pouze jediný, který skočil za rezavý kontejner a odplazil se do proluky mezi domy.

Koutkem oka jsem zachytil pohyb a duchapřítomně padl na zem.

Těsně vedle hlavy mi pleskla kulka. Střelce jsem však nezahlédl.

Přesprintoval jsem pět metrů a přitiskl se ke zdi pod balkonem. Fletcher se ukryl za hromadu prázdných beden.

Opatrně jsem postoupil k nároží, odkud padl výstřel.

Pilot si ukázal na oči a ukazováčkem píchl stejným směrem. On o střelci věděl.

Kolik? naznačil jsem.

Jeden prst.

Přikývl jsem, trhl palcem za sebe a naznačil dlaní půlkruh.

Fletcher pochopil. Na okamžik se vyklonil zpoza improvizované barikády a vypálil přes ulici, aby chlapa zaměstnal.

Odpověděla mu krátká dávka, která rozhodila podél chodníku vějíř třísek.

Přehoupl jsem se přes parapet, proběhl do haly k zadnímu vchodu. Zahrada dávno zpustla, travní porost založený důlní společností, jež městečko vystavěla, sežehlo slunce a proměnilo jej v úhor odolného plevele, z něhož trčely zmrzačené sloupky dětských prolézaček.

Venku prásklo pár hlučných výstřelů.

Pilot střelcovu pozornost neudrží věčně. A pak tu byli ti lidé na konci ulice. Co nevidět se vzchopí k odvetě.

Přeskočil jsem ztrouchnivělý plůtek a přihrčil se za odtokovou jímkou.

Ozvala se Fletcherova karabina.

Odražené střely plnily vzduch hvízdavým frkotem.

V podřepu jsem přelezl poslední tři metry. Střelec se uhnízdil v úzké mezeře, perfektně krytý blokem starého motoru a ocelovými díly z kolového tahače.

Poznal jsem oblečení i široká záda.

Fletcher vypálil a Peter se ostražitě přihrčil, přestože jej nemohl zasáhnout.

Co nejopatrněji jsem se pohnul, jenže mutant měl výjimečně vyvinutý sluch. Švihnul rukou a pokropil prostor za sebou dávkou ze samopalů. Pak se teprve obracel tělem.

Naštěstí jsem byl připravený, takže kulky zahvízdaly mimo.

A za to jsem ho střelil do břicha.

Samopal mu vyletěl z prstů, kov zarachotil o kov.

„Nazdar, křiváku.“ Mířit jsem na něj nepřestal ani na zlomek sekundy.

„Věděl jsem, že se nenecháš sebrat,“ ucedil a jediné oko mu zlobně blýskalo. „Neposlouchali, tak to mají.“

Zdalo se, že necítí bolest. Pravačkou ucpával černorudý kráter pod pupkem, levou však šátral po pouzdře na stehně, jak se snažil dostat k PDW.

„Počkal sis, co?“

„Jo,“ zavrčel. „Ale nevyšlo to, smůla.“

Jeho prsty se dotkly pažby.

„To je fakt.“ Napálil jsem ho do obličeje, zhruba do místa, kde měl mít druhé oko. Kožnatý vak se i s hlavou rozletěl, mozek ohodil vyšisovanou fasádu.

„Fletchere, jdu ven!“ zařval jsem.

„Slyším tě, Dormere!“ ozvalo se.

Přeběhl jsem za roh, kde mě uvítala nepřesná palba ze vzdáleného konce ulice. Zapadl jsem za sloup podpírající přečnívající střechu a ukázal pilotovi na skupinku kryjící buginy, které se opět rozjely. Tentokrát hodně vážavě.

Nahnat strach, dezorientovat je.

Vyskočil jsem a držel spouště tak dlouho, dokud nedošly náboje. Zprava se ozvalo zuřivé staccato karabiny a ozbrojenci se rozprchli.

V prachu zůstali ležet padlí, posádky se v panice schovaly za svá vozidla.

„U mě čisto!" zakřičel jsem a vrhl se k bugině, jejíž posádku jsem zabil při prvním útoku.

„U mě taky!" Pilot ustupoval a přitom mi kryl záda.

Vyšvihl jsem se na zadní rám a shodil smrtelně raněného střelce na zem. Vklouzl jsem za kulomet, prudce jej otočil, kopnutím uvolnil nožní pojistku a vypálil dlouhou nepřerušovanou dávkou po vozidlech a lidech, kteří příliš pozdě pochopili, co mám v úmyslu.

Střely přeoraly silnici i chodníky, vyhazovaly gejzíry hlíny, betonu a kusy zmrzačených těl. Tři teréňáky se proměnily v kouřící šrot, ze kterého tekla krev. Palivový vyvíječ jednoho z nich vybuchl a k nebi vyšlehl dvacetimetrový plamen.

Fletcher vypáčil od volantu mrtvolu řidiče a běžel pro Stellu.

V zorném poli se mi objevil letící předmět.

„Granát!" zařval jsem varovně.

Práskla exploze a smršť střepin zabubnovala do buginy. Così mi trhlo bundou na rukávu, na tváři a spánku jsem ucítil štípalavé pálení.

Zákeřného vraha jsem nezahlédl, ale viděl jsem, odkud granát přiletěl.

Zmáčkl jsem spuštěadlo velkorážového kulometu a poslal rachotící proud výbušných střel a zápalných stopovek okny do prvního patra. Nad domem se okamžitě zdvihlo mračno prachu a cárů zpuchřelé krytiny. Posunul jsem palbu nejdříve jedním a vzápětí druhým směrem. Podťaté vazníky se zhroutily a vzaly sebou i velký kus střechy.

Dětsky působící postavička sletěla z výšky druhého patra a rozplácla se uprostřed silnice. Každého jiného by takový krkolomný pád odrovnal, ale vraha ne.

Vyškrábal se na zdeformované nohy, nahrbený, a se zlobným výrazem pod naježeným obočím se postavil namířenému kulometu, jemuž z hlavně stoupal proužek bílého dýmu.

„V pořádku?" zeptal jsem se, ale bedlivě sledoval každý mutantův pohyb. Teplé stružky, která mi stékala za límec, jsem si nevšímal.

Stella ukázala zdvižený palec, ačkoliv se jí třáslы rty a v obličeji byla úplně popelavá.

„To si kuř," ucedil Fletcher.

Trpasličí mutant zahrozil pěstí a serval ze sebe cáry košile, co na něm visela jako pohřební rubáš. Teprve nyní jsem mohl docenit to, čím tahle podivná zrůda opravdu byla.

„Ty vole," vydechl pilot a protočil zdechávající motor. Mutant nebyl obyčejnou hříčkou přírody, jejíž tvořitelské schopnosti se utrhy ze řetězu. Zde přiložil k dílu ruce šílenec a za bůhvíjakých okolností vznikl rekombinant.

Kyborg.

Primitivní kříženec člověka a stroje. Výsledek zparchantělého pokusu. Poměrně normální lidská hlava seděla na tenkém krku, zavalitý trup pak byl směsicí lesklého kovu a nateklé nekrozní tkáně. Tlusté jizvy se táhly houbovitou masou, protínaly otevřené boláky a nezhojené stehy. Pohlavní orgán chyběl, dolním končetinám naopak přebýval pár kloubů navíc.

Nedivil jsem se jeho vzteku. Musel neskutečně trpět, určitě kýmsi vytrvale opravován, aby vydržel při bídné existenci, jež stejně nemohla mít dlouhého trvání.

Konečně učinil náznak pohybu, na který jsem čekal.

Obrácená levačka mu sklouzla za záda. Možná jen neudržel rovnováhu, to však nemohlo nic změnit.

Poslal jsem ho rovnou do pekla, kde si bude s démony výborně rozumět.

Dunivá salva z kulometu jej roztrhala a proměnila v oblak rudého aerosolu a kovových střepin.

„Jedeme," ucedil jsem.

Nervy jsem měl napjaté k prasknutí, s každým puknutím, kdy zpod pneumatiky vyletěl kamínek, jsem málem stiskl spoušť.

Zastavili jsme dvacet metrů od mělkého kráteru, z něhož sálal žár pohasínajících plamenů. Domy poblíž doutnaly, okna vytlučená, fasády stržené. Kovové vraky, pokroucené rámy, rozervané motory a součástky rozházené všude kolem. Některé mrtvolky ohořelé k nepoznání, na víku kanálu ruka amputovaná v lokti. Za nároží se táhla stopa krvavých žmolků.

Jako by tudy lezl obrovský slimák.

Otočil jsem kulometem.

„Poslouchajte všichni!" zařval jsem. „Nebudu to víckrát opakovat!"

V městečku žilo plno skoro lidských tvorů, těch deset nebo patnáct zabitých bylo mizivým procentem. Ostatní se schovávali poblíž, za okenicemi jsem zahlédl několik tváří. Nemínil jsem jim však

poskytnout šanci. Chtěl jsem je paralyzovat, zdrtit hrozbou jisté smrti. Na odvetu nesměli ani pomyslet.

„Za tohle si můžete sami! Jste chamtiví ubožáci!" Pevně jsem se zapřel a přejel ohněm z masivní hlavně po nejbližších průčelích.

Trhavá munice demolovala prefabrikované budovy, střechy se propadaly, umělohmotné trámy padaly na chodníky jako sirky.

Poslední vystřelená nábojnice poskakovala mezi kameny.

„Odjedu!" zařval jsem hlasem zupáckého seržanta. „O koho koutkem oka zavadím, toho zabiju! Další hrdina, co se odváží sáhnout po bouchačce, se promění ve žrádlo pro psy! Oddělám každého, kdo se mi postaví do cesty! Pošlu na krchov ženy, děti i mimina! Rozvěším jejich střeva po tomhle hnusným zapadákově a pak to tady zapálím! Je to jasný?!"

Stella sípavě dýchala a třesla oči, jako by mě viděla poprvé.

„Mizíme," řekl jsem.

Fletcher polechtal plyn a bugina s trhnutím vyrazila.

Nikdo po nás nevystřelil.

7. KAPITOLA

VÝTAH KLESAL.

„Mám z tebe strach," řekla Stella.

Přešel jsem jazykem po dásni. „Jsem ještě horší."

Zatvářila se zasmušile, její jinak mladistvá tvář povadla. „Bylo to strašné, je mi zle."

„Bylo to nutné," zastal se mě Fletcher a namířil karabinu na ocelové dveře. Výtah drncavě zastavoval.

Starý Burghes čekal u otevřené lodi.

„S tím, co se stalo, nemám nic společného," prohlásil, jakmile jsem mu vrazil pistoli do obličeje. „Škodí to obchodu a z dlouhodobého hlediska ti pitomci jenom prodělali."

„Skutečně?" utrousil jsem a pátral po přítomnosti lidí v hangáru.

„Poslal jsem je pryč," řekl vousáč. „Nejspíš byste je odpráskl, a já se bez svých mechaniků neobejdu."

„Rozumné rozhodnutí," pochválil jsem ho.

„Výstroj a zásoby zůstaly na nákladáku," poznamenal Fletcher.

„Co vy na to, mistře?"

Burghes pokrčil rameny. „Něco tu mám, ale žádná prvotřídní kvalita."

„Vezmu, co je."

Fletcher v pilotní kabině naprogramoval navigační systémy, naposledy překontroloval palubní přístroje a odpojil dokovou telemetrii.

„Připraveni?" zeptal se vousáč. Mrkl po křiklavě zelené bublině s ukazatelem času, jež se vznášela pod stropem. „Nejvyšší čas. Chcete pomoci s oblíkáním?"

„Zvládnou to, bez obav."

„Svou část dohody jsem splnil," řekl a zamlaskal. „Doufám, že to vidíte stejně."

„A když ne?"

„Finanční ztráta by mě mrzela," nadhodil Burghes zamyšleně, „ale odcizený člun bych musel ihned nahlásit."

„To stejně uděláte," mávl jsem rukou.

„Ne, když vyřídíme určité administrativní záležitosti."

Nedal na sobě znát překvapení, když jsem vytasil tučný svazek bankovek. Uvážlivě je přepočítal, rty pod ježatými vousy neslyšně poskakovaly.

Ze stojanu, kde visely sady nástrojů, jsem vybral plazmový hořák. Nebyl sice lehký, zato kompaktní a disponoval slušným výkonem.

„Jako prémie," řekl jsem.

„Šťastný let," trhnul Burghes hlavou a odešel.

Kousek ode mě zahučela hydraulika následovaná ostrým bzučením. Zvedl jsem oči a sledoval, jak se od trupu odpojilo servisní rameno s přípojkami k pomocným palubním zdrojům. Následovala série ohlušujících syknutí. To z tlakového potrubí unikaly zbytky tekutého kyslíku, jež se proměněné v ledové vločky snášely na ožehlou podlahu doku jako bílá mlha.

STELLA NEDŮVĚŘIVĚ OBRACELA červený oblek z hrubé tkaniny.

Pašerácký člun neměl kvůli váhové úspoře obvyklý dvojitý plášť, zálohovaný vzduchový systém ani standardní přechodovou komoru. Cestu proto strávíme ve skafandrech.

„Co půjde, stáhnou elastickými pásky. Je mi líto, ale s tvou skřítkovskou figurou nikdo nepočítal."

„Tak skřítkovskou?!" ohradila se dotčeně.

Některé drobnosti jsem poupravil a pomohl jí se zapínáním. Nastavil jsem hrdelní mikrofony, zkontroloval recirkulační systém - protáhlou, anatomicky tvarovanou soustavu, kterou nesla na zádech jako nedílnou součást obleku. Na levé předloktí jsem jí nasadil návrlek s displejem a ovládacími prvky.

„Tohohle se raději nedotýkej," poučil jsem ji. „Jen v případě nouze. Životní systémy pracují autonomně, optimální hodnoty se nastavují průběžně."

„Jak bych mohla!" zvedla ruce v neohrabaných rukavicích.

„Ještě přilbu. Nadechnout, nasadit a vydechnout, až blikne zelená."

Podal jsem jí průhlednou bublinovou helmu. Pootočením dosedly bajonetové uzávěry a cvakly pojistky. Pod bradou se jí rozsvítila dioda.

„Dýchej!" klepl jsem po vršku přilby, když jsem viděl vykulené oči. „Dobrý?"

„Asi ano..." ozvalo se z kreslené z reproduktorky. Zkusmo kroutila hlavou. „Smrdí to," nakrčila znechuceně nos. „Bůhví, kdo ho měl přede mnou na sobě."

„Burghes se nesvěděl," pokrčil jsem rameny a ukázal na senzorický ovladač. „Tímhle se zvedá hledí a tímhle tlačítkem ochranný štít. V kosmickém prostoru ho měj spuštěný. Přímý pohled do slunce ti jinak poškodí zrak."

„Proč mi to říkáš?"

„Stát se může cokoliv. A v takovém případě nebude čas, abych tě dodatečně poučoval."

„Patnáct minut do startu!" ozvalo se z lodního interkomu. Vyplázla na mě jazyk a otevřela přílbu. „Co když budu potřebovat na záchod?"

„Nebyla bys jediná, kdo si kdy nadělal do skafandru," utrousil jsem a spěšně se soukal do vlastního obleku.

„Fuj! To bych nedokázala."

„Ale ano," ujistil jsem ji. „Tyhle modely nejsou určeny pro dlouhodobé nošení. Jenže co ti zbývá, když jiné nejsou po ruce, nebo se nemůžeš převléknout. Těžké pracovní typy, záchranářské či některé vojenské skafandry jsou vybaveny komfortněji a uzpůsobeny pro vykonávání fyziologické potřeby, o to hůř a složitěji se ale oblékají. Jen si představ; copak by tě při každém nástupu do směny bavilo se cévkovat?"

Stella se otřásla. „Přece..."

„Neboj, kabinka tu je. Není to zrovna nic jednoduchého, ale zvládnout se to dá." Pohnul jsem rameny, aby se oblek usadil. Vzal jsem přílbu do obou rukou, nasadil ji na límcovou objímku a zacvakl zámky. Uslyšel jsem charakteristické zašumění, jak se rozeběhla ventilační jednotka. Blikla zelená, zhluboka jsem se nadechl. Měla pravdu.

Vnitřek obleku, který nosily jistě desítky lidí, smrděl jak bolavá noha.

S námahou jsem polkl a všiml si, že mě Stella škodolibě pozoruje.

Posměšně udělala kolečko z palce a ukazováku.

„*Systémy skafandru na sto procentech!*" sdělil mi poměrně příjemný ženský hlas mikropočítače do sluchátek. Otevřel jsem helmu a recirkulační oběh se samočinně vypnul.

„Startujeme!" zakřičel Fletcher. „Připoutejte se!"

VE STÍSNĚNÉ PŘEPRAVNÍ KABINĚ zprostředkovávaly spojení s vnějším světem tři panoramatické obrazové panely. Na bočních záběrech se krajina proměnila v žlutohnědou rozmazanou šmouhu. Rozeklaná skaliska vysoká tisíce metrů vyskočila zpoza horizontu jako obří prsty, Fletcher naklonil stroj doprava a srovnal kurs souběžně s divokým předhůřím.

Klidná fáze přízemního letu skončila.

Přetížení mě zarazilo do sedačky, ukazatel rychlosti skákal po stupnici jako splašený. Nos stroje se zvedl, země se propadla a nadupaný motor demontovaný z pětikilometrové bitevní lodě katapultoval lehoučkou skořepinu za řevu nespoutané síly k obloze. S tím, jak pašerácký člun dosáhl únikové rychlosti, odpolední nažloutlé nebe zčernalo a objevily se první hvězdy.

POLOKOULE PELOTU DVA posetá hnědými a ostře žlutými skvrnami se viditelně zmenšovala.

"Je o nás zájem," informoval Fletcher z pilotní kabiny. „Tohle je sice volná letová zóna, ale dispečer teritoriální patroly chce, abychom se identifikovali."

„Neodpovídej a šlápni na to!"

„Jestli se neohlásím, pošlou hlídkovou mašinu."

„To udělají tak jako tak."

„Aha... Už nařizují, abychom se vrátili."

„Regiony Hellerovi vždycky zobaly z ruky." Stella si setřela kapku krve pod nosem.

„Kreténi!" vyjekl Fletcher. „Seru na vás! Tady je svobodnej kus Galaxie, s tímhle na mě nechod'te!"

„...zpět na orbitu a vyčkejte spojení s kutrem teritoriální patroly! V případě nerespektování pokynů se vystavujete použití přiměřené síly! Opakuji..." zaznělo stroze z reproduktoru.

„Hovno!" vrčel pilot. „Přiměřená síla; co to, sakra, je za blbost?! Odkráglovat zní líp! Zkuste nás nejdřív chytit, buzíci!"

Pašerácký člun bez námahy zrychloval. Levý panel se změnil v plastickou situační mapu se souřadnicovým rastrem.

„Rovnou dvojíčka." Sledoval jsem zvýrazněné body, které se za námi pustily po stíhacích křivkách.

„Takovou koncentraci hlídek jsem neviděl roky," poznamenal pilot. „Museli je stáhnout kdovíodkud."

„Podaří se jim to?“ špitla Stella.

Fletcher ji zaslechl. „Setsakramentsky se snaží, slečinko. Ale nemají šanci. Za svoje prachy jste získali prvotřídní mašinu.“

„Mně se zdá, že se přibližují!“ ukázala na panel.

„Jsou ve výhodnějším kursu, zvláště číslo jedna,“ řekl jsem.

„*Zaměření vyhledávacím systémem řízení palby!*“ oznámil palubní počítač odporně nasládlým syntetickým hlasem.

„Dlabu na vás!“ pěnil Fletcher. „Stejně to nezmáčknete.“

„Nasad' si přilbu,“ prohodil jsem ke Stelle.

„Pomůže to?“ křivě se pousmála. Její oči mrkaly z hlubokých důlků jako dva vyděšení skřítki.

„Nejspíš ne.“ Ale to už jsem vydechl do vlastní helmy. Zámky cvakly.

„*Systémy skafandru na sto procentech,*“ sdělil mi důvěrně mikropočítač.

Potlačil jsem nutkavý nával zvracení. Oblek stáhli z mrtvoly, napadlo mě. Sešlost věkem - žádná poškození. Perfektní k dalšímu pronájmu.

Pašerácký člun provedl obrat, kdy jsem měl pocit, že se mi mozek protlačí pravým uchem. Hučení za motorovou přepážkou se proměnilo v řev rozběsněné bouře a na prsa mi padlo metrákové závaží. Celý stroj vibroval přemírou vyvíjené energie.

Uplynulo třicet předlouhých tíživých minut, než stíhající lodě závod vzdaly, a další čtyři hodiny, než se ztratily z dosahu palubního radaru. Stella usnula nepohodlně zkroucená ve svém sedadle a jemně pohupovala hlavou nahoru a dolů.

Odpoutal jsem se a přeručkoval do pilotní kabiny.

„Do šedé zóny se za námi neodváží.“ Fletcher zamrkal.

„I tak to bude o hubu.“

„To jo,“ přisvědčil.

Kochal jsem se vesmírnou nádherou. Ten pohled mi bral dech. Neustále mě totiž fascinovalo, jak mohlo něco tak nicotného jako člověk vůbec pomýšlet na to, že by si podmanilo byť nepatrnou část nekonečného prostoru.

Paraziti; přeskakujeme z místa na místo jako blechy.

Nic netvoříme, umíme pouze ničit a využívat.

Potřásl jsem pobolívající hlavou.

Stopař tu stále byl.

Když selhalo přepadení v poušti, podplacení komunity genetických degenerátů i trapně bezvýsledná akce teritoriálních hlídek, musel se do toho vložit sám.

Z VIP kajuty vydal pokyn posádce Garyho Coopera, aby odstartovala z parkovací dráhy Pelotu Dva. Jachta sice nebyla ani zdaleka tak rychlá jako pašerácký člun, ale tentokrát to velkou roli nehrálo.

Bylo nabíledni, kam Primární i Sekundární cíl zamíří.

Jak zjistil z údajů špionážního zařízení FSA maskovaného jako balvan v pásu kosmického smetí okolo Pelotu Jedna, v oblasti se nevyskytovala loď schopná transkosmického letu.

A to mu hrálo do jeho nově stvořených lidských rukou.

On se tam potřeboval pouze v rozumné době dostat.

Dřív, než mu frknou před nosem.

STELLA ZAKOULELA OČIMA, až to bylo směšné. „My letíme na Pelot Jedna?“

„Jo,“ přisvědčil Fletcher.

„Slyšel's o projektu Auriga?“

Šlehnutí ostré jako prásknutí biče. Nezřetelné obrazy, střepiny rozmazaných vzpomínek hlásících se o pozornost. Ploché neživotné hlasy. Záblesk nepřijemné asociace. Tehdy se o čemsi spekulovalo. Civilisté a poručík - zvažování šancí - dohadování se. Někteří poslouchali - i ona. Zatřepotání známého jména na okraji podvědomí. Oříškové oči, prstýnky hnědých vlasů padající neposlušně na ramena. Fragmenty neodbytných útržků, puška v jejích rukou, poněkud velká vojenská helma nasazená šikmo na ucho... ta helma! Sny! Čekání na nevyhnutelné. Šízravý pocit odsouzení. Šustivý písek, sekundy utíkající mezi prsty jako barevná zrnka křemene. A zase to rudé slunce...

„Auriga... ne.“ Moc jsem se snažil, aby si ničeho nevšimla.

„Je to v těch aktech,“ zaťukala na drahocenný kufřík.

„K tomu jsem se nedostal. Město bohatě stačilo.“

„Tos měl. Utajovaný armádní výzkum, s nímž mají souvislost i piráti.“ Pohládila rukavicí černé pouzdro zavěšené v hermetickém obalu na prsou. „Proto se nediv, že nevěřím existencím, které přepadají civilní loď.“

„Jenže u nás nepadá v úvahu stopnout trajekt, co poletí kolem na pravidelné lince.“

„To přece vím!“ nakrabilta Stella obočí. „Piráti ve zdejší oblasti nejsou, alespoň ne takoví, jaké si pod tím pojmem představujete, slečinko,“ vložil se do toho Fletcher. „Pašeráci, to ano. Soukromí přepravci, co létají na nebezpečná místa a neradi platí daně. Horníci, zlatokopové, šmelináři, pochybné existence všeho druhu a barvy, ale žádné krvelačné příšery.“

Stella nakrčila aristokratický nos. „Kolik budou chtít?“

„Charitu nedělají.“ Trhl jsem rameny.

„Máš peníze?“

„Z těch, co mi zaplatil Heller jako zálohu? Trocha jich ještě zbývá.“

„Bude to stačit?“

„Kdyby ne, mám pro ně zajímavý návrh.“

„Jaký?“ zatvářila se podezíravě.

„Nech se překvapit.“

NEBYLO DVAKRÁT PŘÍJEMNÉ trávit dny v pašeráckém člunu, který se hnal meziplanetární prázdnotou jako chrt. Zpovzdálí jsme minuli několik nákladních lodí. Těm, které se na vstřícném kursu příliš blížily, jsme se raději - jen tak pro jistotu - pořádným obloukem vyhnuli.

Posléze jsme se ocitli za hranicí, kam se podle Fletchera nikdo nepovoláný nedostane, a Pelot Jedna vyklouzl ze záře mateřské hvězdy. Byl velký jako pozemský Měsíc a svým složením připomínal Merkur - značný podíl těžkých kovů, malé procento lehkých hornin. Voda se v tomto sežehlém, krátery posetém světě nenacházela ani ve formě podpovrchového ledu, po vlastní atmosféře neexistovala památka.

Fletcher naváděl člun tak, abychom setrvali v zákrytu za planetou. Temný kotouč s ohnivou korunou použil jako štít před smrtonosným zářením, které do planetární soustavy vyvrhovalo blízké slunce. Ale i přes toto opatření nedokázal plášť malé lodi spolehlivě odstínit vnitřní kabinu od pronikání vysokoenergetických částic, které za noční stranu Pelotu Jedna strhávala jeho slabá magnetosféra.

„Zvýšená radiace!“ varoval palubní systém. „Spodní hranice překročena o dvojnásobek limitní dávky a stále stoupá!“

„Hodina tohohle solárka nemůže zas tak moc ublížit,“ odušil jsem.

Stellin výraz jsem nezachytil, protože si přes obličej spustila zrcadlový štít.

„Vy ženský jste děsný citlivky," pochechtával se Fletcher v pilotní kabině. „Nám chlapům narostou parohy jedna dvě a ke slunci se nemusíme přiblížit ani o cent'ák."

„Podobnou genialitu jsem přesně čekala," odfrkla jedovatě.

„*Zvýšená radiace!*" vtíral se palubní počítač. „*Spodní hranice překročena o pětinasobek limitní dávky a stále stoupá!*"

„Nedá se to vypnout?" zeptal jsem se otráveně. „Horší syntézu jsem v životě neslyšel."

S palčivou nostalgií jsem si vzpomněl na Sarah.

„Kdybych věděl jak, dávno to udělám!" odsekl pilot.

Pašerácký člun pronikl pásem meteoritů, které Pelot Jedna dočasně zachytil. Mateřská hvězda - ať už za rok nebo třeba za tisíc let - se těchto bludných skal nakonec stejně zmocní a pohltí je v nejvyšších vrstvách planoucí fotosféry.

„Jak dlouho se budeme ještě smažit?" vyzvíдалa Stella s obavou. „Mělo by to přece přestat, ne?"

„Už to bude, už to bude," chlácholil ji Fletcher. „Pitomejch tisíc kilometrů. Nejvyšší úroveň v období slunečního klidu nevystoupila nikdy víc jak na pětinasobek. A teď je magnetická aktivita skoro nulová!"

Zpoza jednoho z mnoha asteroidů se vyhoupl drobný automatický stroj a přiblížil se k naší závodní skořepině.

„Strážce," řekl Fletcher. „Doprovodí nás k Útočišti."

„Udatní piráti se bojí?" rýpla si Stella.

„Bezpečnostní opatření. Vědí o nás, ale jistota je jistota. Kdybychom začali vyvádět nějaké skopičiny, jednoduše nás zničí."

„Tenhle pr'avec?" Neohrabanými prsty manipulovala s obrazem a prohlížela si robota ze všech stran. „Nevidím žádné zbraně."

„Nenechte se mýlit, slečinko. Tahle hračka by odepsala daleko větší koráb. Je to nadšený sebevrah, který se jen třese, aby odpálil termonukleární granát, co schovává ve svém pajšlu."

„Zase vojenský přebytek?" ušklíbl jsem se.

„Mně je vážně zle," vzdychla Stella.

Z ANONYMNÍHO BODU na radarovém panelu se stal objekt zabíraný šesti venkovními kamerami. Šlo vlastně o vesmírné město

umístěné na geostacionární orbitě Pelotu Jedna s oběžnou dráhou synchronizovanou proti směru rotace planety tak, aby se nacházelo v hlubokém stínu odvráceném od zabijácké sluneční výhně.

„Tak to je teda něco!" neudržel jsem se a obdivně hvízdal.

„Že jo?" ozval se Fletcher pyšně, jako by byl majitelem té monstrózní kosmické stavby. „Tos nečekal, vid'?"

„Ne," odpověděl jsem popravdě.

Nevím, s jakým úsilím nebo z jakého důvodu někdo dotáhl do téhle všemi bohy zapomenuté pustiny dva staré nákladní trajekty plus vyřazenou dokovou a k rozebrání určenou vojenskou transportní loď. Muselo dát plno mravenčí práce spojit je dohromady, až vznikl v podstatě kompaktní celek, který posloužil jako základ budoucího Útočiště.

„Jsou naprosto soběstační," hlásil pilot. „Fúzní reaktor bohatě pokryje veškerou energetickou potřebu, včetně umělé gravitace."

„A voda?"

„To je na tom to nejlepší. Pás úlomků, kterým jsme proletěli, se z třetiny skládá z vodního ledu. Zbytky komet nebo podobného svinstva. Ty největší rozbijí, dotáhnou k Útočišti a zpracují."

„Poněkud zvláštní název," ozvala se Stella.

„Tenhle objekt prý kdysi vybudovala náboženská sekta, která si představovala, že vytvoří chráněné místo, v němž dojdou spasení, až se vesmír propadne do zkázy a chaosu. Zůstalo po nich jen to jméno."

„Co se s nimi stalo?"

„Většina se z náhlého popudu zabila. Hromadná sebevražda, či co. Potomci těch, co zůstali naživu, tam snad ještě v ústraní žijí."

Navigační počítač Útočiště se propojil s palubním systémem člunu a převzal nad ním kontrolu. Fletcher připlul do kabiny.

„Šichta skončila," řekl a zachytil se volného křesla.

Všiml jsem si masivního vstupního uzlu.

„Jo, dobrá práce," přikývl Fletcher souhlasně. „Na tom museli makat moc šikovní inženýři. Další je na opačné straně. Používají se pro obslužné remorkéry a velké lodě, které se nevejdou do hangárů na dokových palubách."

„To zní, jako by tu panoval čilý provoz."

„Někdy ano."

„Úroveň radiálního záření nula!" zahlaholil počítač.

„Vlez mi někam!" utrousil jsem.

PO INFORMAČNÍCH PANELECH SE PŘELÉVALA záplava dat, zatímco stroj jemně manévroval ke středové rovině kosmického objektu. Sebevražedný robot se otočil a ve stejném kurzu se vracel na výchozí pozici, aby čekal na vetřelce s nekalými úmysly.

„Konečně se přesvědčili, že jsme ti hodní?“ zapípala Stella.

„Ne, jen nás hlídá támhleto pulzní dělo.“ Ukázal jsem na věž, která sledovala náš pohyb.

Otevřel se hangár a rozsvítily orientační značky. Vysunulo se dlouhé rameno, trochu to drclo, magnetické plotny uchopily člun a vtáhly ho do trupu bývalé dokové lodi. S tím, jak jsme vstoupili do gravitačního pole Útočiště, narostla umělá tíže.

Zadunělo to, následovalo poslední škusnutí, hlavní motor, který již delší dobu běžel na neutrální, ztichl. Vibrace ustaly, rozhostilo se ticho.

„*Přistání úspěšné, palubní systémy v zeleném!*“ neopomněl sdělit počítač.

„Můžu ten krám shodit?“ Zrcadlově lesklý štít Stelliny přilby se zvedl.

„Ne,“ odmítl Fletcher. „Hangáry se neplní atmosférou. Skafandry svlečeme až za přechodovou komorou.“

Jako v odpověď se rozletěl vstup do člunu. Zacloulmal s námi poryv vzduchu unikajícího do vakua, kabinou se přehnala smršť smetí. Poslední, jakoby nenechavé prstíky nás zatahaly za pevnou látku ochranného oděvu.

Ve tmě se rozsvítila bodová světla, která označovala tlakové uzávěry.

„Můžeme,“ zvedl se Fletcher.

V kabině za přechodovou komorou jsem shodil neforemnou přilbu.

„To je úleva!“ zaslechl jsem Stellu.

Vzduch proti tomu ve skafandru sladce voněl. Výstroj jsme navěsili na hydraulické stojany a poslali je ke stropu.

NA LETOVÉ PALUBĚ ČEKALI TŘI MUŽI v šedivých overalech. Nenosili viditelně zbraně, ale také nepůsobili dojmem chudinek. Šlachovití, svalnatá předloktí, široká ramena. Pevně sevřené rty, vějířky vrásek kolem očí, přímé, neuhýbavé pohledy - takové, které se vás okamžitě snaží odhadnout a zaškatulkovat.

Rváči.

„Doprovodíme vás do ubytovacího sektoru, kde počkáte, než si s vámi Správce promluví," řekl ten, co se představil jako Defoe. „Všechno mimo zbraní si můžete vzít s sebou."

„Nechali jsme je ve člunu," ubezpečil jsem ho.

Ukázal na Stellanův kufřík.

„Věc osobní potřeby." Rozhodil jsem ruce. „Sken je v pořádku? Žádná skrytá bomba?"

Neodpověděl.

Ušli jsme přes čtyři kilometry, než jsme se dostali do obytného bloku transportní lodi. V Útočišti neexistovaly dopravní prostředky. Dokonce i většina výtahů byla demontovaných, strojní zařízení posloužilo jiným účelům, prázdné šachty zahradilo drátěné pletivo a žluté výstražné pásy. V koridorech se sice nepovalovalo žádné haraburdí, ale celkově působily zanedbaně. Osvětlení také nebylo původní a svítilo pouze na nejn nutnějších místech a křižovatkách.

Vystoupali jsme přes pět palub po širokém schodišti. Jak jsem vyrozuměl, zbylé výtahy se zprovozňovaly pouze pro nadměrné náklady, po gravitačních skluzech nebylo v Útočišti ani památky. Veškeré mechanismy, která vyžadovaly složitou a materiálově náročnou údržbu, byly odstraněny nebo se nepoužívaly.

Z jedné lodi do druhé jsme přešli bytelným průchodem uzavřeným z každé strany dvojicí vzduchotěsných přepážek, sestoupili o patro níž a byli u cíle. Defoe otevřel tři kabiny a varoval, abychom se odtud bez jeho vědomí nevzdalovali.

Pak nás ti podmaření a ostražití chlápci opustili.

Stella zmizela v prostřední spartánsky vybavené kóji a já s Fletcherem jsme se ještě chvilku rozhlíželi po pusté chodbě, jejíž konce tonuly v neproniknutelném šeru.

Matně se mi vybavovaly doby, kdy jsem v navlas podobných koridorech strávil bezpočet dní. Tehdy to však vypadalo jinak, všude bylo živo; na pár čtverečních metrech se tísnila spousta vojáků pohromadě. Každý kout a prázdná plocha byla využita k uskladnění výstroje, prostorem se zbytečně neplýtvalo. Nižší šarže bez ustání proháněly každého vojáka v dohledu. A i když se nevedly bojové operace nebo vybrané jednotky nedržely pohotovost, nikdo se neflákal. Posilovny, tělocvičny a trenažéry jely na maximum v jakoukoliv denní i noční dobu.

Nasál jsem nosem mdlý pach prázdnoty a cizoty.

„Proč ses vlastně nevrátil?" obrátil jsem se k pilotovi.

„Počkám, dokud odsud nezmizíte. Starej Burghes mi dal volnou ruku, v dohledné době žádnéj kšeft nechystá. Teritoriální hlídky mezitím vychladnou, nebo je odvolají jinam.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Byla to mela.“

Fletcher nakrčil obočí. „Myslel's to vážně?“

„Co?“

„To s těmi vykuchanými dětmi... a tak. Nekecej, že bys to fakt udělal?“

Přimhouřil jsem oči. „Bez mrknutí.“

Fletcher se zatvářil, jako by mu zaskočilo.

Poklepal jsem ho po rameni. „Hodíme šlofíka?“

Nejistě se na mne podíval. „Bodnul by.“

„Tak to jsme dva.“

V kabince jsem se svalil na úzkou tvrdou postel.

Ani jsem se nenamáhal svléknout.

PROBOUZENÍ BYLO NAMÁHAVÉ.

Za čelem mi vrtal ostrý střep, vyschlý jsem byl na troud, celé tělo svědilo a štípalo. Připadal jsem si smradlavý a slizký.

Jako gortský červ.

Žádné čisté oblečení jsem neměl. Aktivoval jsem ukazatel času a zjistil, že jsou teprve tři odpoledne.

Dotkl jsem se tlačítka domácího telefonu.

„Co je?“ ozvalo se nevrle od stropu.

Mile jsem se na panel zakřenil. „Nerad obtěžuju, ale sháním fungující prádelnu a sprchu. Můžete mi laskavě poradit?“

Čekal jsem spíš příval nadávek, ale hlas mě překvapil. „Doleva, dvě stě metrů vpravo. Sekce je zřetelně označená.“

„Můžu tam jít?“ zeptal jsem se.

Na vnitřní lince se rozhostilo ticho.

„A proč by ne?“ ozvalo se nakonec nechápavě.

„Defoe vyhrožoval popravou za úsvitu, jakmile vytáhneme z ubikace paty.“

„...je blbec,“ ulevil si reproduktor.

„Díky,“ řekl jsem na adresu neznámého, ale v interkomu pouze zavrзло.

Následující půlhodina byla tou nejlepší v posledních několika dnech.

Naházel jsem veškeré oblečení do prádelního boxu, a tak, jak mě pánbůh stvořil, jsem se odlouдал do umývárny. Voda tekla teplá tak akorát, ráchal jsem se, dokud jsem neměl pocit, že se rozpouštím. Nechal jsem se osušit a ionizovat v kupodivu slušně fungujícím hygienickém zařízení a pak se vrátil do prádelny.

Posadil jsem se na obslužný pult, klátil bosýma nohama ve vzduchu a tiše si pohvizdoval.

Prací program skončil.

Vybral jsem čistotou vonící oblečení z výdejního otvoru, oblékl se a vrátil na ubikaci. Asi jsem se mohl rozhlédnout po nejbližším okolí, ale netoužil jsem nikoho zbytečně dráždit.

Proto jsem si raději zase lehl.

O DVĚ A PŮL HODINY POZDĚJI jsem hodil okem po interkomu, podrbal se na bradě a v duchu si hodil mincí.

„Najde se v tomhle báječném hotelu i něco k jídlu pro hladového poutníka?“ zeptal jsem se s prstem na tlačítku.

Ozval se ženský smích. „Jaká byla sprcha?“

A podívejme.

V šumu na vzdáleném konci byly slyšet nezřetelné hlasy. Ať to bylo kdekoliv, vládlo tam pořádné veselí.

„Fascinující!“ zašklebil jsem se. „Dívala jste se dobře?“

„Celou dobu,“ odpověděla beze stopy ostychu.

„Je to jistě vaše povinnost, že?“

„Samozřejmě.“

„A najela jste na detail?“

„Ty mě zajímají ze všeho nejvíc.“

Kdosi vybuchl v záchvatu potlačovaného chechotu. Ozvala se tlumená rána - to nejspíš spadl ze židle a omdlel.

„Máte příjemný a zajímavý hlas, neznámá dámo, takže kdybyste snad měla zájem, mohli bychom se sejít a dvojhlasně si zasténat,“ využil jsem příležitosti.

Rozesmála se ještě víc. „Jídelna funguje nepřetržitě, nárok máte na tři jídla denně. Směr k umývárně znáte a potom ji snadno najdete, vojáku.“

„Bývávalo, madam.“ Bral jsem to již jako fakt.

„Nevypadáte, že byste vypadl z formy.“

„Chvála vždycky potěší.“

„Není zač. Hotelová služba je vám i nadále k dispozici.“
Zasmál jsem se, zamával na interkom a šel ven.

KDYŽ SE PRO NÁS DEFOE VRÁTIL, seděli jsme na chodbě.

Nebylo to sice nic moc, ale pořád lepší než se mačkat v těsných krcálcích. Za celou dobu jsme neviděli nikoho vyjma party mechaniků. V patách jim supěl přetížený nakladač vezoucí torzo spáleného zařízení.

„Správce vás přijme,“ pronesl Defoe studeně a netrpělivě luskl.

Zvedli jsme se z holé podlahy.

„Pouze Dormer a Hellerová.“

Fletcher pokrčil rameny. „Tím líp. Počkám tady.“

Šlapali jsme k přidi transportní lodi, kde se původně nacházelo řídicí centrum a velitelský můstek. Vytrvale zamračený Defoe zastavil před neoznačenými dveřmi a pokynul nám, ať vejdemo.

V místnosti předčlené z instruktážního sálu seděl za strohým stolem starší šedovlasý muž, oblečený ve stejné kombinéze, jakou zřejmě nosili i ostatní obyvatelé toho zvláštního kosmického ostrova. Obvodové stěny pokrývaly obrazové panely, z nichž některé byly zapnuté. Střed oválného prostoru zaujímal veliký projektor, nad nímž se zvolna otáčel věrný obraz bizarního Útočiště.

Mírně překvapeně jsem se rozhlížel.

„Co jste čekali?“ zeptal se muž a vstal. „Jeskyni plnou naloupených pokladů?“

„To ne,“ řekl jsem. „Spíš jednohého piráta s páskou přes oko a mluvícím papouškem na rameni.“

Správce si dovolil nevýrazné pousmání. „Doslechl jsem se, že hýříte vtípem, Dormere.“

Stella nasadila nechápavý výraz.

„Občas mi z pusy hloupost vypadne, to je pravda.“

„To nikomu nevadí, spíš bych požádal, abyste užítkovou vodou šetřil. Netrpíme sice akutním nedostatkem, ale vzhledem k tomu, že jsme trvale na oběžné dráze, je pro nás její získávání poněkud nákladnější.“

„Budu na to pamatovat,“ přikývl jsem vážně.

„Takže k věci.“ Správce si zamnul dlaně s krátkými hranatými prsty. „Vím zhruba, jaký je váš problém. Fletcher, který pro nás občas pracuje, mě již informoval. Dalo by se říci, že služby podobného

charakteru cizím lidem nezajišťujeme, ale ve vašem případě jsem se rozhodl udělat vůči nepsaným pravidlům výjimku."

„Mohu se zeptat proč?"

„Ne," odmítl Správce a zlehka se zhoupl na patách. „Své důvody sdělovat nehodlám."

„V pořádku." Opřel jsem se o křeslo, aniž bych se posadil.

„Máte štěstí. Nejpozději do dvaasedmdesáti hodin zde na krátkou zastávku zakotví loď jménem Anubis. Jde o vaši výhledově jedinou šanci, jak se odtud dostat, protože Útočiště v současnosti nedisponuje strojem schopným mezihvězdné cesty. Jestliže se dohodnete s posádkou, aby vás vzala na palubu, dobře. V opačném případě vás budu nucen požádat, abyste Útočiště neprodleně opustili, neboť se domnívám, že vaše přítomnost zde by mohla zavdat příčinu k represivním akcím ze strany teritoriální správy."

„Neušlo mi, že pro podobné případy jste slušně vybaveni."

Správce přejel špičkou jazyka po dolním rtu. „To ano, ale momentální status quo vyhovuje všem zúčastněným. V případě přílišného zájmu hrozí nezanedbatelná možnost, že se do věci nevhodně vloží federální vláda reprezentovaná, jak jinak, koloniální flotilou. A to by pro nás mělo fatální důsledky. Sám uznáte, že to rozhodně nemohu dopustit."

„Chápu," řekl jsem vstřícně. „S majitelem Anubise se určitě dohodnu, nechci vaši pohostinnosti zneužívat."

Šedovlasý muž zamyšleně přikývl. „To s potěšením kvituji."

„Doufám, že nás nezavřete pod zámek," prohodila Stella neomaleně. „Zbláznila bych se z toho."

„Bratr Defoe zastává funkci bezpečnostního důstojníka, takže mu podezíravé chování tolerujte," pravil Správce s patrným zaváháním. „Do té doby se pohybujte volně. V Útočišti není obvykle co skrývat."

Audience skončila.

„Bratr, já padnu!" vyprskla Stella, když jsme se sami vraceli k ubytovací sekci.

„Pššt!" položil jsem varovně prst na rty. „Dávej si bacha na pusu!"

„Pobožnost odtud tak docela nevyvanula," poznamenala opatrněji.

„Zdá se," přikývl jsem a podíval se na místo, kde kdysi bývaly informační hologramy. Vsadil bych se, že doleva se nacházely posilovny a trenažéry. Nyní však pod stropem nesvítilo vůbec nic.

„Moc toho neřekl," mrmlala rozladěně.

„Naopak," odtušil jsem.

„Jo?" zvedla za chůze oči. „To jsem nezaregistrovala."

„Stačí, když víme, že jsme horký zboží, se kterým nikdo nechce nic mít."

„Proč nás teda přijal?"

„Slyšela's? Do jeho důvodů je nám prd."

„Něco z toho ale mít musí, ne?"

„To nepochybně, princezno."

8. KAPITOLA

Z DEFOA, který nakonec přece jen maličko roztál, jsem vypáčil, že loď zakotví u spojovacího uzlu číslo dva. V předstihu jsem se vydal na pozorovatelnu, abych nepromeškal její přílet.

Chtěl jsem si ji prohlédnout na vlastní oči.

Usadil jsem se na nefunkčním panelu manuálního řízení palby a díval se do černého prostoru skrz tlustá okna.

Zpoza okraje Pelotu Jedna vystupovaly ohnivé stuhly sluneční korony. Protuberance vychrlily v každé sekundě miliardy tun zářivé hmoty, která se kroutila, stáčela a proudila v nemilosrdném zajetí magnetických siločar. Vířila jako lehoučké závoje rozfoukávané neviditelným větrem, prožívala minuty a hodiny pomíjivé krásy, aby se v neodvolatelném koloběhu vrátila zpět, odkud vzešla.

Mrtvá planeta plula pode mnou zbrázděná nesčetnými krátery a tisíce metrů hlubokými trhlinami. Tam dole, v nesmírně krutých podmínkách blízko terminátoru, se nacházela hrstka důlních osad, kde ti nejšílenější z dobrodruhů zkoušeli svoje štěstí. V neskutečně primitivních, bezmála na koleni zhotovených zařízeních se pohybovali nad polotekutými oblastmi, kterými proudily masy roztavených hornin zpoza hranice světla a stínu. Tuto hmotu nabírali nebo nasávali, a poté v těchto mobilních monstrech rafinovali, doufajíce, že konečně narazí na svou zlatou žílu.

Samozřejmě, že tihle novodobí prospektoři nepáslí pouze po vzácných kovech, ale získávali tímto relativně snadným způsobem z nitra planety vše, po čem byla v Nových světech poptávka. Alespoň se jim zaplatily náklady na výplatu nekvalifikovaných pomocníků, opravy archaického strojového parku a jiného materiálu: vody, vzduchu, potravin či pronájmy přepravních kapacit. I výtěžnost měli nízkou, ale na rozdíl od mamutích důlních korporací, jimž by se zahajovat těžbu v takovýchto podmínkách vůbec nevyplatilo, oni přežívali. A když měli kliku, stali se z nich přes noc boháči.

Útočiště de facto zaštiťovalo tuto jejich činnost a poskytovalo jim logistické zázemí. Zprostředkovávalo prodej surovin a zpětně nákup všeho, co horníci potřebovali. A za to si samozřejmě účtovalo ne právě nízká procenta, z čehož velice obstojně profitovalo.

Nad bokem bývalého trajektu se vynořily shluky nepatrných jiskříček, důlních osad, a zdola se přibližoval remorkér s nákladem

rudného koncentrátu. Někdy na Útočišti panoval až mrtvolný klid, jindy se na úvazištích vystřídalo hned několik dopravních lodí.

Anubise - staroegyptského vládce podsvětí a mumifikace - jsem zahlédl, až když byl vzdálený pouhých pár kilometrů od nás. Jeho přítomnost nejprve prozradily mizející hvězdy, poté se rozsvítila červená a modrá poziční světla, jež odhalila obrysy kosmické lodi.

Vojenské korvety.

Po infarktové vteřině jsem si naštěstí všiml jistých rozdílů.

Anubise postavili a do aktivní služby zařadili jako válečnou loď, ale ta doba již minula. Rozpoznal jsem v něm typ, který se nejméně dvacet let nepoužíval. A co se týkalo hlavní výzbroje; ve světle silných reflektorů jsem nezahlédl jedinou zbraň náležící do původní palubní výstroje. Některá střelecká stanoviště zela prázdnotou a raketová síla překrývaly napevno navažené pláty přídavného pancéřování.

Ulevilo se mi, ale stejně jsem obdivoval toho, kdo získal do vlastnictví vyřazenou bojovou loď. To chtělo kuráž a vlivné známé. A přestože by dotyčný za své peníze získal modernější, rychlejší a obratnější stroj, jemu o tohle zřejmě nešlo. Zde hrála prim odolnost. A tu korveta koloniální flotily poskytovala v míře nejvyšší.

Chytrá volba, pomyslel jsem si. V mnohém ideální...

...pro piráta.

Zašlehly směrové motory. Metr po metru se skoro kilometrový kolos sunul k připraveným zámkům, které jej zachytí a přitáhnou ke spojovacímu uzlu.

Pilot se vyznal. Za pár minut bylo po všem.

Ukotvení proběhlo hladce, světla zhasla a Útočiště opět splynulo s věčným stínem bezútěšné planety.

KAPITÁN JACHTY *GARY COOPER* odmítl splnit Stopařův příkaz, aby se přiblížil k orbitě Pelotu Jedna. Podle svého nejlepšího vědomí a svědomí na to měl právo, neboť byl osobně zodpovědný za loď i posádku. Podle interních nařízení dopravní divize Weyland-Yutani nesměl dopustit, aby byl ohrožen majetek a životy zaměstnanců společnosti. Byl sice také povinen vyhovět všem přáním a požadavkům VIP cestujících, ale samozřejmě jen do jistých rozumných mezí.

A zaparkovat na orbitě téhle planety s neozbrojenou civilní jachtou tyto mantinely zdaleka přesahovalo.

Ochotně by své rozhodnutí hájil, pohádal by se s kýmkoli včetně generálního ředitele, jenže cestující zavřený v kajutách si přes interkom vyslechl jeho námitky a nijak je nekomentoval.

Kapitána cizincův strohý přístup mátl.

Ještě nikdy neměl na palubě takového podivína.

Kdyby věděl, co je Stopař zač, takovéhle fatální chyby by se nedopustil.

Jenže on nevěděl. Neznal. Rozčilovalo jej chování chlapa s kapucou, který udílel příkazy, určoval cíle cesty a bez vysvětlení přicházel a zase odcházel, zatímco posádka trčela uvnitř jachty a nesměla ji opustit.

Před odletem z Avalonu mu jasně sdělili, že tato mise má prvořadý charakter. Fajn, ale co dál? Žádné podrobnější vysvětlení ani doplňující údaje. Být VIP hostu plně k dispozici, to po něm chtěl vedoucí dispečer.

Ano.

Až do dneška.

Přid' jachty mířila k pásu asteroidů, ale samotná planeta byla ještě poměrně daleko.

„Pane?“ zeptal se navigátor. Stejně jako pilot čekal na pokyny.

Kapitán si promnul tváře. Tohle bylo zjevně mimo jeho pravomoc. Nejprve si vyžádá stanovisko vedení společnosti.

Myslel to dobře, ale nedostal příležitost.

Cestující totiž právě opustil ubytovací sekci a vůbec poprvé vkročil do služebních prostor posádky.

KDYŽ JSEM DORAZIL NA LETOVOU PALUBU, zastihl jsem Správce se třemi muži a jednou ženou. Defoe postával poblíž a vrhal po návštěvnicích ostražitě pohledy.

Bral svou práci setsakra vážně, to se muselo uznat.

Chlapi měli vojenské letecké kombinézy bez distinkcí a jakéhokoliv označení, kdežto žena seprané khaki tričko, blůzu s vyhrnutými rukávy a černé kapsáče s nohavicemi zastrčenými do výsadkářských kanad. Pyšnila se atleticky vypracovanou figurou; štíhlým pasem, útlými boky a dlouhýma svalnatýma nohama. Tmavé vlasy stažené do ohonu, ostře řezané rysy, vystouplé lícni kosti a zahnutý nos svědčily o generacích edinských předků. Tvrdé životní podmínky planety měla vepsané do souměrně modelovaného a svým způsobem i přitažlivého obličeje.

Surrealistické obrazce a linky klanového tetování se jí táhly přes čelo na levý spánek, pod oko a zasahovaly až na tvář. Odtud pak na krk, kde mizely pod oblečením, vynořovaly se na levé paži a vinuly se až k zápěstním kůstkám.

Bylo to divoké a efektní, a to ji vlastně dělalo zvláštním způsobem skoro ošklivou.

Jako na povel se po mně ohlédli a amazonka si založila ruce v bok.

„Dormer," představil jsem se. „John Dormer."

Prostřední mi vyrazil v ústrety. Vlasy na skráních do hladka vyholené, na tvářích přinejmenším týdenní strniště, pod očima stíny únavy, ale chování energické a pohyby úsporné.

„Slater," řekl jednoduše.

„Asi již víte, o co chci požádat, že?"

„V kostce."

„A?"

„Je neobvyklé chtít odvoz zrovna po nás. Víte, nejsme na poskytování cestovních služeb zařízení. Jistě pochopíte, že směrem k Centru nelátáme rádi. Je to značně riziková oblast."

„Mám návrh, který by vás mohl zajímat."

Vojanda si odfrkla.

Slater jazykem vyboulil tvář a zamračil se. „Poslechnu si vás, Dormere, to nic nestojí. Projdeme se na konec paluby a uvidíme. Třeba mě přesvědčíte, i když moc šancí vám nedávám."

Kývl na ostatní.

Správce trhl hlavou a zamířil s oběma muži k označenému východu.

Žena váhala. „Nemám zůstat, Slatere?"

„Ne, klidně běž."

Šlehla po mně znechuceným pohledem, pohodila sepnutými vlasy a svižně odkráčela.

„Nesnáší změny," prohodil Slater konverzačním tónem, když dupot vysokých bot odezněl.

„Co je, proboha, zač? Pozůstatek akčního seriálu?"

„Asi byste se divil, ale Miranda je odbornice. Povahou a snášenlivostí sice nevyniká, jenže to po ní ani nikdo nechce."

„Prostě perfektní chlap," utrousil jsem.

Dvě tři vteřiny zíral, poté se rozchechtal. Opožděná ozvěna se v koridoru lámala a všelijak deformovala.

„Výstižné!" kuckal se a hřbetem ruky utíral slzíci oči. „Tenhle postřeh se jí bude zamlouvat."

„Ježíši, to ne!“ naoko jsem se zděsil. „Vypadá, že je schopná mě vykostit.“

"To si pište, Dormere!" Naposledy se uchechl a zvažněl. „Vyklopte, co máte na srdci.“

Šli jsme podél hangárů a já mu v hrubých rysech nastínil svůj záměr.

Slater vycenil zuby v hrozivém úšklebku. „Snažíte se mě vmanévrovat do čirého šílenství, Dormere.“

„Čím větší risk, tím větší zisk.“

Probíral si strniště na bradě. „Bůhvíproč se mi to zamlouvá. Přednesu to ostatním a uvidíme.“

Upřímně řečeno; ulevilo se mi.

Tak snadný začátek jsem nečekal.

STOPAŘ SKONČIL s vyladováním navigace.

Být součástí kosmické lodi bylo pro něho novým zážitkem.

Získal vjemy založené na senzorech s odlišným uspořádáním a umístěním v novém prostředí. Mohl ovládat jiné systémy a mechanismy, manipulační soustava *Garyho Coopera* vyžadovala sofistikovanější a komplexnější přístup.

A pak tu byl Vesmír.

Fascinoval ho - a to v pravém slova smyslu.

Pohlédnout ven prostřednictvím čidel na povrchu lodi, i to byl zážitek. Úplně to stravovalo jeho obrovskou kapacitu, rozměňovalo pozornost.

Přesto - musel odolat.

Povolal úklidové roboty, kteří se pustili do odstraňování zohavených těl. Jak postupně prošel lodí, zůstalo za ním dvanáct mrtvých členů posádky.

Nepotřeboval je. Stejně dobře, ba mnohem lépe dokázal řídit jachtu sám.

Alespoň se mu nebudou plést do cesty, obtěžovat ho bezvýznamnými připomínkami.

Absence posádky mu dokonce usnadní jeho plán.

Jednoduchý a účinný.

Ještě předtím však musí udělat jistou maličkost: Zbavit se těl.

Nechal shromáždit ostatky v přechodové komoře. Stoupl si do výklenku u vnější propusti a po kratičkém souboji s řídícím počítačem jej donutil otevřít i tento uzávěr.

Vzduch se dral z jachty s ohlušujícím řevem, který Stopaře nedokázal vyděsit. Nejprve s sebou vzal hromadu krvavých zbytků a pak do kosmického prostoru vyvrhl vše, co nebylo v lodi řádně upevněno. Krychlovou komorou létalo nejružnější vybavení, osobní věci posádky, příkrývky, papíry, potraviny z palubní kuchyně, obaly, kusy nábytku a dokonce dva nebo tři obslužní roboti. Vakuum všechno to harampádí hltavě vysálo, a jak se tlak snižoval, divoké poryvy ztrácely na síle.

Nakonec kolem proplul poslední plastický příbor a rozhostil se naprostý klid.

Vzduchoprázdnem se zvuky nepřenáší, takže Stopař přestal být obtěžován běžným provozním hlukem lodi. Nepotřeboval korosivní kyslík k dýchání, ani gravitaci k pohybu.

Jako můra vábená světlem lampy si stoupl na okraj širokého otvoru.

To, čeho se mu dostalo, přesahovalo mizivou schopnost jeho fantazie.

Vesmír k němu přicházel ze všech stran, nic už nestálo v cestě mezi ním a Nekonečnem. Cítil ho všemi částčkami svého já, prolínal se s ním, vnímal nezkresleně jeho zpěv a sílu, polykal přívaly informací, až se málem zadusil tak hutným soustem.

Bylo to jako hudba; nesmírný orchestr o nespočtu nástrojů, kdy každý, byť sebe vzdálenější objekt měl svůj odlišný tón, ale dohromady souzněly v křišťálově jasné a snadno pochopitelné melodii.

Byl to div...

...a Stopař byl uchvácen.

Ještě dlouho poté, co *Gary Cooper* zažehl motory a vydal se k Pelotu Jedna, Stopař se v ústí rozevřené přechodové komory kochal tou nesmrtelnou krásou.

Slater mě později sám vyhledal.

„Končíme s nakládkou, za pár hodin odrážíme.“

„A co to pro nás znamená?“

Velitel *Anubise* si mě pobaveně měřil. „Zatím byste se mohli s tou vaší černovlasou kočkou přestěhovat.“

Takže posádka se dohodla.

„Na lodi vyhledejte zástupce Webba a řekněte mu, že vás posílám.“

„Hned?"

„No, nemůžem se moc zdržovat. Je po nás celkem shánka."

DVOUČLENNÁ POSÁDKA tlačného remorkéru zachytila volání o pomoc, takže změnila kurs, zpomalila a nyní přesedla do servisního člunu, aby nouzový signál prověřila.

Postiženým strojem byla soukromá jachta střední tonáže.

Nacházela se na okraji prstence bludných balvanů u Pelotu Jedna a nereagovala na žádnou ze zpětných výzev, kterými ji bombardoval řídicí systém staré nákladní lodi.

V PŘESTUPNÍM TUNELU byl normální tlak, takže jsem se nemusel kvůli třiceti metrům převlékat do skafandru. Zabouchl jsem za sebou bytelný uzávěr a ocitl se na palubě *Anubise*.

Vzápětí mě zarazil vousatý chlap s křiklavě červeným šátkem na hlavě, který postával u přechodové komory jako hlídka.

„Kampak, kámo?" zabručel z hloubi hrudi.

„Hledám Webba."

„A co mu jako chceš?" Strčil si prst do ucha a pořádně s ním zatřepal.

„Prý mě ubytuje," řekl jsem klidně.

„To se podívejme. Hééj, Jacku!" zavolal na někoho.

Z kontrolního stanoviště vykoukl mládenec se staromódními brýlovými obroučkami na špičce nosu, sluchátky a tenkým mikrofonem před ústy.

„Co chceš, ty obludo?" škubl netrpělivě hlavou. „Mám moře práce s nakladači, takže ať to stojí za to!"

Plnovous namířil palcem ke mně. „Tadyhle brácha se shání po Malým šéfikovi, nemáš šajn, kde vězí?"

„To teda nevím!" zaškaredil se. „Ale zjistím to."

Zamumlal úsečně do mikrofonu a chvíli poslouchal.

„Maká na zásobovací palubě," řekl nakonec. „Všechno?!"

„Jo, díky." Kývl jsem a on zalezl ke svým terminálům.

„Víš kudy?" vyzvídal vousatý a tentokrát se pro změnu vehementně škrábal na přirození. „Nechce se mi táhnout takovou dálku."

„Sloužíval jsem na podobné lodi," přitakal jsem.

„Bezva, tak běž." Pohodlně se opřel o stěnu.

Taková nedbalost, pomyslel jsem si.
Sebejistě jsem zamířil ke gravitačním šachtám.

„VIDÍŠ TO?!" vydechl šokovaně muž ve skafandru s číslem 1.
„Otevřená vnitřní i vnější propust'."

„Proboha, co se tam stalo?" zavrtěl hlavou v helmě druhý mechanik.

„Mrkneme se a uvidíme," rozhodl Jednička.

Člun opatrně manévroval, až se držáky uchytil na nepoměrně větším trupu poblíž přechodové komory.

„Nebude tam ani noha, vsaď se," prohodil Dvojka do interkomu, zatímco vystoupili do otevřeného prostoru a pomocí jistících lan se přesouvali k uzávěru. „Cejtím to v kostech."

„Každopádně máme štígro." Jednička se na posledních metrech odstrčil od ochranného rámu a plul ke komoře. „Kocábka je to fakt pořádná, minimálně za třicet mega, a vypadá nepoškozeně. Přinejmenším shrábneme nálezné od pojišťovny."

„Vezmem ji do vleku?"

„Škoda ji tady nechat, ne?"

S vážnou důstojností k nim mířilo skalisko o průměru stovek metrů. Rotovalo podél příčné osy a na pozadí černé polokoule planety předvádělo kosmonautům ostré hrany a hlubokými šrámy zbrázděný povrch. Ačkoli to tak nevypadalo, oba dobře věděli, že je mine v dostatečné vzdálenosti.

„To jo," souhlasil Dvojka a naposledy přehlédl fantastický oblouk Mléčné dráhy.

VE SKLADOVÉM ODDĚLENÍ panoval hrozný hluk, jak tuny zásob a materiálu proudily dovnitř, kde je deset strojů pod obratným vedením operátorů třídilo a ukládalo. Muži v promaštěných overalech na sebe zblízka pořvávali, na větší vzdálenost se dorozumívali posunky. Sluchátka a mikrofony palubního hovorového zařízení jim tady práci nijak neulehčovaly.

Od dvoukřídlého vstupu ukázal na Slaterova zástupce technik, který kontroloval neporušenost vakuových kontejnerů.

„To je on!" zakřičel mu do ucha. „Ten otočený zády!"

Bylo mu sotva třicet. Protáhlý obličej, krátké černé vlasy, čerstvě opálená pleť a zasmušilý výraz v tmavých očích pod rovným obočím.

Na pravé straně vojenské kombinézy měl dokonce své jméno vytištěné tlustým hranatým písmem. Kolem krku mu visel dálkový ovladač, jímž řídil tři zavalité nakladače najednou.

„Posílá mě Slater!“ zařval jsem a píchl prstem mimo loď.

Sjel mě pohledem a přikývl.

O mizerných pár čísel nás s duněním minula hora kovu, hydraulických pístů, manipulátorů a zvedacích plošin. Ovanula nás vlna horka a hutného zápachu unikajícího oleje. Oranžové výstražné majáčky se točily jako o život.

„Kurva! Dávej bacha, Gregu!“ přidržel si Webb mikrofon těsně před rty.

Odpověď jsem slyšet nemohl, ale z opačné strany sto metrů široké komory omluvně zamávala jakási postava.

„Uklid'te se někam bokem,“ naklonil se ke mně Webb, zatímco poslal nakladač napříč ubývajícím prostorem. „Až to tady dodělám, najdu si vás!“

„TLAK NULA, GRAVITACE NULA, procentní podíl kyslíku nula,“ odečítal technik s jedničkou na prsou hodnoty z kontrolního displeje v chodbě za vnitřním uzávěrem. „Všechno v červeném, tahle luxusní kocábka je komplet odstavená.“

Dvojka zkoumal hydraulický mechanismus venkovních dveří, jestli náhodou on nebyl příčinou náhlé a tragické havárie.

„Nakopni drona, ať upevní svorky,“ rozhodl Jednička. Ťukl prstem v rukavici do senzoru palubního osvětlení, ale koridor dál zůstal utopený ve tmě.

„Útočiště by o tom mělo vědět, táhneme jejich náklad.“

„Už jsem jim poslal echo.“ Kosmonaut se ohlédl za sebe.

Měl neodbytný pocit, jako by se za ním cosi pohnulo, ale nic neviděl.

„Zámky jsou v pořádku,“ konstatoval Dvojka. „Obhlédneme i zbytek?“

„Pár minut máme, co kdybychom natrefili na něco zajímavýho?“ Vedoucí mechanik a velitel remorkéru otevřel box, kde byly uloženy skafandry.

Vypadaly v pořádku, evidentně málo používané. Nápis Gary Cooper na přilbách byly perfektně čitelné.

Dvojka se sklonil, aby si posvítíl na podlahu přechodové komory.
„Hele, Franku, tady je spousta svinstva...”

„Jo?” zamručel Jednička. Jeho pozornost rozptýlily tabulky na stěně.

Cosí s nimi bylo v nepořádku.

„...co vypadá jako krev!” Dvojka si neohrabaně klekl.

Jednička natáhl ruku a přešel prsty po písmenech *Deck no. 2-3*.

Když si ji pak zblízka prohlédl, připadalo mu, že rukavici skafandru obalila tlustá vrstva šedivého prachu.

ČEKAL JSEM PADESÁT MINUT v ubíjejícím rachotu a smradu špatně odvětrávaného podpalubí, než se Webb objevil.

„Pojďte!” naznačil k východu, pryč od rámusících dopravníků.

Vedl mě k oddělení mohutných čerpadel, která do fregaty nasávala zásoby vody, kapalného kyslíku, hélia a jiných technických plynů.

„Dávejte bacha,” řekl a vyhnul se syčícímu bílému proudu, který tryskal z vysokotlakého potrubí. Podíval se nahoru a stiskl tlačítko vysílání. „Basile, máme netěsnost na sedmadvacítce, pošli někoho na šestku céčko. A než se to zalepí, sniž přepravní tlak na polovinu, aby to neruplo.”

Ze sluchátek zaštěbetal rozčilený hlas.

„Zkusil bych to obejít přes sekundární dvaatřicítku,” navrhl Webb a pozoroval mrazivý závoj, který se nad podlahou nehlučně vypařoval.

Ozvalo se nesrozumitelné huhlání.

„Jasně,” ušklíbl se Webb. Obrátil se ke mně. „Tak spust’te.”

Předal jsem mu Slaterův vzkaz.

Vzal to bez mrknutí oka.

Odklopil umaštěný kryt a zkontroloval rozvodný panel, který hrál záplavou barevných ukazatelů. Některé pulzovaly do neslyšného rytmu, jiné zářily rovnoměrně a nepřerušovaně.

„Nějak to vymyslím,” řekl, když jsme šlapali k předřovému skluzu. „Uvolním kóji na poddůstojnickém úseku a chlapy přesunu dočasně jinam.”

„To je nakrkne.”

„Přežijí to,” pokrčil rameny. „Jen abyste se srovnal s tou holkou. Víc než jednu kabinu vám nedám.”

„Naprostě v pohodě,” ujistil jsem ho.

Skočil jsem do kruhové šachty označené symbolem šipky vzhůru a pocítil dobře známou lehkost.

Stoupal jsem.

9. KAPITOLA

ŠLI JSME SI PRO SVÉ VĚCI DO HANGÁRU a rozloučit se s Fletcherem.

Potrásli jsme si rukama, Stella ho objala a mlaskavě políbila na neholené tváře.

„Hodně štěstí," řekl dojatě.

Dal jsem mu herdu do zad. „Dávej si na Pelotu Dva bacha."

„Zívačka," udělal z palce a ukazováčku kolečko. „Nebudu se tam vracet."

Webb, který si se zájmem prohlédl pašerácký závodní speciál, netrpělivě přešlápl.

Najednou se zapnul nejbližší komunikátor.

„Haló, Dormere, jste tam?!" rozlehlo se naléhavě po dokové palubě.

Přešel jsem těch sedm metrů k rozsvícenému displeji, z něhož se dívala Správcova ustaraná tvář. „Děje se něco?"

„Co víte o lodi jménem Gary Cooper?"

Pokrčil jsem rameny. „Nic."

Z pozadí jsem uslyšel Defoův navztekavý hlas, jak komusi cosi důrazně nařizuje.

„Aha," řekl Správce a zatvářil se zklamaně.

„Počkejte," ozvala se Stella. „Je to jachta? Má stříbro-červené logo na přídi?"

„Ano," přikývla šedivá hlava na obrazovce.

„Co je s ní?"

„Nedaleko odtud na ni natrefil náš remorkér..."

„Znám ji," řekla Stella a zaťala mi prsty do tricepsu. „Patří Weyland-Yutani."

Správce se zarazil. „Vyslala nouzový signál, proto ji vzali do vleku."

„Okamžitě se jí zbavte!" vypálil jsem ostře. „Třeba ji zničte!"

Koutkem oka jsem zachytil Webbův pohled. Fletcher se zatvářil znepokojeně.

„Chápu, čeho se obáváte, Dormere. Podle mých informací však byla přechodová komora otevřená a loď bez posádky."

„Nevíte vůbec nic!" Tím to bylo horší. „Nikdo ať nevstupuje na její palubu a hlavně ať se nedostane do blízkosti Útočiště!"

Proud rozkazů se utnul v půli slova. V horním levém rohu monitoru se objevila Defoova přísná tvář.

Do Správcových šedivých očí se vkradl zvláštní výraz.

„Na to je myslím pozdě, Dormere.”

TECHNIK, CO MĚL NA STAROSTI přestupní uzel, zkontroloval ukotvení remorkéru a poslal drony, aby se postaraly o náklad. Jednoho zvlášť určil, aby obhlédl jachtu a zjistil, v jakém je stavu.

Na obslužných monitorech viděl, že teleskopickým tunelem mezi kosmickým tahačem a Útočištěm prochází postava ve skafandru. Pohyby měla neohrabané, ale to bylo v nízké gravitaci normální.

Tablo zablikalo oranžovými návěstími, když kosmonaut vstoupil dovnitř. Technik se pak věnoval dronům, kteří manipulovali s nákladními zásobníky a napojovali je na distribuční zařízení, takže si nevšiml, kdy se přechodová komora otevřela.

Že za ním někdo je, si uvědomil, až když se mu zjezily chloupky na zátylku.

Odvrátil se od půlkruhu virtuálních panelů a pohled mu utkvěl na velké jedničce na hrudním plátu kosmického obleku.

„Nazdar, Franku,” řekl automaticky, neboť oba členy posádky remorkéru dobře znal. „Hele, co blbneš? Proč ses nesvlík vevnitř...”

Až teď mu docházelo to podstatné.

Skafandr totiž nebyl tím, na co se snažil vypadat. Připomínal spíš jen nahrubo načrtnutou skicu, pouhé obrysy a hlavní tvary bez většiny detailů. Chyběly životně důležité technické prvky, recirkulační jednotka byla jen jakýmsi bledým patvarem s náznakem textury.

A skrz to jako by prosvítal obrys jiné postavy. Temné a stejně tak nehotové jako samotný oblek.

Technik zíral do plochého obličejce bez rysů.

Řvát ani nemělo cenu.

V DÁLCE ZABUČELA SIRÉNA.

Opuštěně a bezmocně.

„Do prdele!” Vrhл jsem se na svá skromná zavazadla a lovil z nich zbraně.

„Co je, kruci?” divil se Webb.

„Stopař,” ucedil jsem.

„Nechápu.“

„Pohyb, musíme zmizet!“

Webb se mračil. „Ať je to, kdo je to, Defoe a jeho lidi ten problém srovnají.“

„Pochybuju.“ Zkrátil jsem provizorní řemen plazmového hořáku a hodil si ho na záda.

Všiml jsem si, že se Fletcher vynořil ze člunu se svou karabinou. „A ty odsud’ odleť, dokud můžeš! Slyšíš?“

„Kulový!“ ohradil se pilot. „Doprovodím vás k uzlu a teprve pak se vrátím. Zvládnou to v pohodě.“

„Seš beznadějný blbec!“ Dopnul jsem podpažní pouzdra a vrazil do nich PDWěčka.

Pobrali jsme těch pár báglů a Webb zamířil k pevnému schodišti.

„Půjďme tudy,“ ukázal jsem k servisnímu oddělení, kde se nesvítilo. Ještě před přiletem *Anubise* jsem se tajně napojil na palubní databázi Útočiště a kompletně ji stáhl. Konstrukční plán orbitální základny se mi nyní pohodlně promítal na sítnici, takže jsem znal nejkratší cestu ke kotvišti pirátské korvety. „Bude to tak rychlejší.“

„Je to zlé?“

Trhl jsem pákou od vchodu do šachty. „Mohlo by.“

DEFOE a JEHO PARTA TVRĐÁKŮ se shromáždili poblíž přestupu, na velké křižovatce s kontrolními terminály.

„Uzavřeli jsme přílehlé sekce,“ vysvětloval právě zavalitý muž s kraťoučkým ježkem. Miniaturní projektor vykreslil do vzduchu podrobnou mapu uzlu a obrazový panel nad jeho hlavou ukazoval obrázek ležícího těla s nepřírozeně zkroucenými končetinami. „Tady, tady a taky tady. Přístupy byly jištěné, přesto někudy proklouzl. Nechápu to.“

Další záběr na okamžik zachytil postavu v tmavé kápi. Pak kamera na patnácté palubě dokoové lodi přestala fungovat.

„To je všechno, co máme,“ ucedil Defoe ledově. „Směřuje sem, co?“

Vlastně se ani nemusel ptát.

Muž s ježkem klepl do technického plánu. „Vypadá to tak. Zabil nákladového technika a překonal bůhvíjak všechny bariéry.“

„A zbavil se posádky jachty i remorkéru,“ dodal Správcův tajemník, který právě přispěchal z řídicího centra.

„Kurva," zamumlal pořizek s piercingem v nose. Sevřel útočnou pušku, jako by to byl záchranný pás.

Světla na kruhové podestě zablikala a pohasla.

„Oblasti mezi oběma kotvišti separujte," přikázal Defoe prozíravě. Nad horním rtem se mu perlily kapičky potu. „Nelíbí se mi to."

Zástupce, důstojně vyhlízející padesátník, promluvil do interkomu a paluba se okamžitě ponořila do tmy.

Hučící stroje a čerpadla se zastavila.

„Tak jo, chlapi, přivítáme ho," rozhlédl se Defoe po svých mužích. Světlo jeho baterky poskakovalo po obličejích jako bledý terč. „Když to bude potřeba, vykopneme toho sráče do vesmíru."

Šlachovití rváči němě přikývli.

Defoe přešel pohledem matně lesklý povrch pancéřové přepážky.

Nijak zvlášť tomu nevěřil.

STOPAŘ MÁLEM PRONIKL až k ústřednímu počítači téhle podivné orbitální stanice, ale v poslední sekundě jej odstříhli.

Bleskově prozkoumal zbývající elektronický prostor, ale veškeré samostatné jednotky, které se v něm nacházely, byly intaktní a bezprostředně nedostupné.

Dobře, však jim ukáže.

Věděl přesně, kde kotví pirátská loď a co je zač.

Poznal také, že je připravená odrazit. Primární i Sekundární cíl budou stoprocentně na její palubě.

Měli před sebou totiž dlouhou cestu.

A s tím on počítal.

Urazit pět kilometrů prázdnými koridory nepředstavovalo problém. Zamčené přepážky a hermetické uzávěry otevíral s jistotou zkušeného kasaře.

Ani ho to příliš nezpomalilo.

„TOHLE NENÍ NAŠE VĚC," sdělil mi Webb bokem. „Hned jak se dostaneme na Anubise, loď odrazí. Tady to začíná smrdět."

Trhl jsem palcem ke Stelle, která šla těsně za námi. „Postarejte se o ni, prosím."

„Nebudeme čekat," varoval mne.

„Vím," přikývl jsem a uhodil pěstí do plochého tlačítka. Skřípající přepážka vyjela ke stropu a do tváří nám zavanul chladnější vzduch. „Stopař není člověk, takže za žádnou cenu nepouštějte na Anubise nikoho, z koho nepoteče vlastní krev, rozumíte?"

Zbytečně se nevyptával.

Chvilku sice trvalo, než si to srovnal v hlavě, ale pak přikývl.

Stopař nakráčel mezi Defoovy muže bez jakéhokoli zaváhání.

Věděl, že na něho čekají. Měli zbraně a byli připraveni ho zastavit.

Jenže pirátská korveta se nacházela tak blízko.

Přes krátkou spojku a příčný koridor, přechodovou komoru a teleskopickým tunelem do nechráněného podpalubí.

Znal jejich postavení na členité křižovatce; jeho pozornost se rozprostřela do rádiusu tří set šedesáti stupňů. Registroval je a souběžně vyhodnocoval jejich nebezpečnost.

Aktivoval zbraň ukrytou pod napodobeninou pláště.

„STŮJ!" uslyšel jsem Defoův příkaz v okamžiku, kdy jsem v čele naší skupinky vstoupil do prostoru před hlavním křížením chodeb.

Příslušníci ochranky Útočiště zářili v termovizním módu žlutě, kdežto postava v kápi se mezi nimi vyjímalala jako černá sfinga.

Napjatí, nejistí; hospodští bijci, ale ne chladní zabijáci. Defoe postoupil krok dopředu a zvedl ruku. Tvářil se přísně; kohokoliv jiného by to alespoň přimělo zpomalit, jenže na tohohle návštěvníka lidská gesta neúčinkovala.

Neživá entita je nebrala na vědomí.

SÁHL JSEM do podpaží pro PDWéčka.

Webbovi se ještě ani nestačil vloudit do obličeje výraz údivu, Stella vykulila oči a Fletcher reagoval čistě intuitivně. Pažba karabiny se mu zaklesla poslušně do ramene, hlaveň vyletěla souběžně s podlahou.

UVOLNIT SI CESTU!

Stopař znal jen jeden způsob.

Jeho zbraň se zjevila ve světle reflektorů jako duch a dvounohý tvor před ním se rozprskl v gejzíru potrháných tkání a mračnu krvavého aerosolu.

TÉMĚŘ VE STEJNÝ OKAMŽIK jsem vypálil.

Pulzní samopaly v mých rukou zakvilely, když mikrorážové střely prorážely zvukovou bariéru. Jejich tepelné stopy se táhly prostorem jako tenké světlé linky.

Webb stáhl ohromeně hlavu mezi ramena, cukl sebou, ale zároveň mu pravačka sjela k pouzdru s pistolí.

Stopař zakolísal.

Moje i pilotovy zásahy občas hmotou jeho těla proletěly, většina se jich ale s bzučením odrazila. Z míst dopadu se pokaždé slabě zaprášilo, došlo k nepatrnému průhybu, ale expanzní vlna byla vzápětí pohlcena.

„Odved'te ji!" zařval jsem.

Fletcher odstrčil Stellu loktem přímo do Webbovy náruče.

Trrrrrrrrrrrr! zaburácela jeho podstatně výkonnější útočná puška.

Do přízračně šermujících paprsků osvětlovačů cíle zablikaly váhavě výstřely a Defoovy nohy se konečně s osamělou důstojností skácely na krvi zmáčenou podlahu. Dunivá ozvěna se valila koridory se silou anděla zkázy.

Stopař přejel hlavní masivní zbraně půlkruhem kolem sebe.

Ve zlomku sekundy je situace přehodnocena, nově přichází zařazení a z kmenového registru vybrána příslušná strategie.

Výbuchy kumulované energie prorážely do stěn díry, měnily lidi v trosky a chuchvalce chvějících se vnitřností. Ranař s piercingem si ohromeně sáhl do kráteru, kde míval hrudník, a zhroutil se, Správcův tajemník se bez dolních končetin a břicha snažil odplížit za roh - jako zmrzačený pavouk - vlastně již mrtvý, ale pořád v pohybu.

„Nabíjím," vykřikl jsem reflexivně. Prázdné zásobníky sotva vyklouzly ze zbraní a už sahám pro nové.

Fletcher mě kryl. Zkrátil dávky bezmála na jednotlivé rány, ale pořád udržoval souvislou palbu.

Webb táhl Stellu do boční spojky, která vedla až k dokům.

Předivo času se natáhlo jako guma.

STOPAŘE PŘESNOST ODVETNÉ PALBY v určitém ohledu zpomalila.

Aby dokázal uspokojivě fungovat ve fyzickém prostoru, musel provádět změny v homogenitě vlastního těla a alespoň částečně zacelovat poškození, která mu působily nepřátelské zásahy.

I tak se ale zbavil všech střelců, které měl před sebou.

Predisponoval energetické rezervy a namoduloval rázové impulsy své zbraně do užšího svazku. Tím zvýšil její okamžitou kapacitu.

Teď oba Cíle!

POSLEDNÍ DVA ZÁSOBNÍKY.

Stopař se otáčí.

Nemám jinou možnost než mu běžet vstříc. Přitáhnout pozornost na sebe.

Fletcher mu sází ránu za ranou doprostřed trupu, Webb prohodí Stellu otevřeným průlezem a skáče za ní.

Pálím v nepřerušované dávce, dokud nejsou PDWéčka prázdná.

Příští sekunda je ta moje.

Škoda.

GRANÁT VYPÁLENÝ ZE ZADU roztrhl Stopaře vejpůl.

Pro jakýkoli jiný organismus by přímá exploze HEAT hlavice znamenala zkázu, nanobyť však snesla tvrdší zacházení.

Krizové modely implementované v každé jeho částě utlumily vyšší funkce a aktivovaly nouzový proces zotavení.

Zohavené torzo znehybnělo.

TLAKOVÁ VLNA mě odhodila na nepoddajnou stěnu, do boku mi s rozmachem udeřilo obrovské kladivo.

Rachot výbuchu se lámal v koridorech a mně řinčivě zvonilo v uších.

Škrábal jsem se na nohy a zuřivě kašlal. Pronikavá bolest mi vystřelovala do pravé kyčle, prach a spaliny zamořily křižovatku clonou modrého dýmu.

Po kolenou jsem dolezl k rohu a uviděl Stellu, jak se omráčeně zvedá. Webb na mě jenom mávl.

Termovizní mód se obnovil a prosvěttil kruhovou podestu. „Fletcher?“ zachrchlal jsem. Nic.

Zaostřil jsem a pod zdemolovanými terminály uviděl tepelně odlišnou skvrnu. Těch několik kroků k němu bylo jako křížová cesta.

Plná bolesti, vzteku a lítosti.

„Seš vážně blbec,“ řekl jsem a položil si jeho hlavu do klína. „Skoro jsem ho měl...“ zašeptal pilot. Na rty mu vyskočily krvavé bubliny.

„To víš, že jo.“ Horká krev a vyhřezlé kličky střev vypadaly jako tekuté zlato.

„Postarej se o něj...“

Zatlačil jsem pilotovi oči a ohlédl se. Stopař se sléval dohromady. Nohy se mu zkracovaly, roztržený trup se formoval do beztvaré hroudy. Celá ta příšernost se chvěla a měnila. Fletcherova karabina mi nebyla k užitku, stavové počítadlo munice stejně ukazovalo bezmála nulu. Vstal jsem a stáhl ze zad plazmový hořák. Od doků někdo běžel.

Z čpavého oparu se vyloupł obličej chlápka, co trefil Stopaře granátem.

„Paráda, co?!“ Ještě se třásl návaľem adrenalinu. „To tu zřůdu naučí.“

„To teda nevím.“ Rozhlédl jsem se po té spoušti, vycvakl pojistku a zlehka namáčkł regulátor výkonu. Z rozšířeného ústí pracovního nástroje vyskočil syčící tenký proud ionizovaného plazmatu, ne nepodobný plameni svářečky.

Střelec udělal neopatrný krok k rozpadajícímu se torzu.

„Ne...“ chtěl jsem ho varovat.

Stopař možná vypadal bezbranně, jenže to bylo pouhé zdání.

Pořád vnímal v daleko širším elektromagnetickém spektru než člověk, takže když Sekundární cíl spustil hořák, připadalo mu, že se rozžehlo malé slunce a ve fyzickém slova smyslu jej na sekundu dočista oslepilo.

A také mu pomohlo pochopit, kam sahají meze jeho odolnosti.

Ty směšné kousky kovu a keramiky vystřelované jeho protivníky mu ublížily velice málo, poněkud horší to bylo s výbuchem granátu, ale ani tady nevznikly nevratné škody. Ztráta objemové hmoty v řádu kilogramů nic neznamenala, plošná destrukce žářem několika tisíc stupňů Celsia však mohla být definitivní. Nanočástičky nemohly takové zkáze odolat.

Sálavé kolo bílého světla vypadalo jako sám konec světa.
Chladnou logiku Stopařova uvažování to však neovlivnilo.

ČLEN OCHRANKY ÚTOČIŠTĚ se mrknutím oka proměnil v mrtvolu.

Ze Stopařovy hmoty vystřelil jako bodec tenký proud metakovu a vyrazil mu mozek z hlavy. Současně se pohnula jeho zbraň. To, co ji svíralo, jako lidská paže nevypadalo, přesto fungovalo.

Stiskl jsem regulátor na doraz a mávl hořákem.

Vzduch křížovatky prořízl třímetrový plamen.

Takhle se sice nedal zaostřit do ostrého pracovního tvaru, ale i takovýto proud vroucí plazmy bohatě stačil. Zasáhl Stopařovu pušku v místě tupé pažby a oddělil ji od zbytku jeho podstaty.

Výron energie, který z něj unikl, jsem implantovanými senzory vnímal jako výkřik ohromení a bolesti.

Byl překvapený, ne však poražený.

Zašermoval jsem hořákem, ale ionizovaný plyn sežehl již jen nepatrné zbytky nanočástic.

Stopař se totiž ve zlomku sekundy rozpustil.

PŘESTAT EXISTOVAT VE VĚDOMÉ ROVINĚ, to bylo poslední, co mohl Stopař učinit.

Nějakou dobu potrvá, než se rozptýlená hmota opět zkonsoliduje, ale na druhou stranu to znamenalo, že jako polytechnická osobnost přežije.

Primární i Sekundární cíl uniknou od Pelotu Jedna, jenže to mu nezabrání, aby se za nimi opět nepustil.

On je dostane.

Určitě...

DO MAXIMA ROZŠÍŘENÝ VĚJÍŘ bílého plamene spálil tolik tmavého prachu rozptýleného ve vzduchu, až to vypadalo, jako by se kruhová křížovatka stala dostaveníčkem národa umírajících světlušek.

Lehoučké, okem neviditelné krystalky zachvátil pomíjivý osud žhnoucích uhlíků - vzplanuly a pohasly. Přesto mi bylo jasné, že to není ono.

Stopař unikl.

„Dormere!"

Webb mi mířil pistolí mezi lopatky. Ve vchodech k dokům se mačkal pirátský úderný tým.

Povolil jsem ukazováček a plazmový hořák zmlkl.

Z podlahových roštů stoupala pára, obložení nejbližších stěn zčernalo a zkroutilo se. Smrdělo tu spálené lidské maso, guma a sežehlý kov.

„Kurva, to sou jatka!" ulevil si pirát s mrožím knírem a holou lebkou. Světlem pod hlavní pulzní pušky přejížděl po té spoušti.

Miranda opovržlivě nakopla Defoovu utrženou hlavu a propíchla mne pohledem ostrým jako břitva.

„Dormere?" zopakoval Webb.

„Musíme ihned pryč," řekl jsem do praskavých zvuků nosných konstrukcí. „Není tu bezpečno."

„Ale bez něj!" zasyčela Miranda. „V Útočišti ho právem stáhnou z kůže."

Webbovi se očima mihl zvláštní výraz. „Ne. Jde s námi."

„To ho radši odkrágluju!" Vojandě se jako kouzlem zjevil v ruce nůž.

Než jej však mohla hodit, zadržel jí ruku statný chlap v černé uniformě.

Webb jí usadil červenou tečku laserového zaměřovače na nos. „Postarej se o tu holku, ručíš mi za ni!"

Přimhouřila víčka do nenávidných škvírek. „Ty seš šéf."

Eskamotérským pohybem kudlu schovala.

Kývl jsem na Stellu, která připomínala vyplašené zvířátko. „Uvidíme se na lodi."

„Stáhněte se!" přikázal Webb ostatním.

Piráti vzali Stellu mezi sebe a spořádaně se vytratili. Zbraněmi vykrývali prostor kolem sebe, jako by za sebou měli vojenský nebo policejní výcvik.

„Zajímavá hračka," píchl Webb prstem ke Stopařově pušce. „S něčím podobným jsem se ještě nesetkal."

Kulaté dírky po zásazích z pulzních zbraní všude po stěnách působily ve srovnání s hlubokými krátery směšně.

„Něco na způsob rázové vlny," řekl jsem. „Asi xaser."

„Kanóny jsem u koloniální flotily viděl, ale miniatura o velikosti pušky?" Pirát zavrtěl hlavou.

Zapnul jsem hořák. „Pokrok nezastavíš."

„Nevezmeme ji s sebou? Mohla by se hodit.“

„Bez něj nebude fungovat.“ Přejel jsem zbraň hučícím plamenem.

Webb si vtiskl sluchátko interkomu do ucha. „Pámbíčkáři se konečně vzpamatovali. A jsou dost nažhavení.“

„Kdo uteče, vyhraje,“ zamumlal jsem.

Tady bylo po všem.

Soustava transportních skluzů se uvolnila, sotva se uzamkla přechodová komora. Déle však trvalo, než se loď pomocí korekčních motorů otočila. Mnohem jednodušší a rychlejší by bylo, kdyby korvetu vzal do vleku remorkér a odtáhl ji, jenže takový stroj nebyl k dispozici a posádka si proto musela poradit sama.

Jakmile *Anubis* zamířil z oběžné dráhy Pelotu Jedna, přidal se Webb k nám.

Stella, která se během manévrování držela u mne, zvedla oči. „Nezničí nás? Mají robota s náloží.“

Zavrtěl hlavou. „Na to jsou příliš pragmatičtí. Zvlášť rozsáhlé škody jim nevznikly a padlé brzy nahradí. O to větší kompenzace a poplatky budou požadovat, pokud tu v budoucnu zakotvíme, abychom doplnili zásoby.“

Pohled mi utkvěl na hlavním časovém údaji. „Nedržíte se pozemského ZULU?“

„Ne. Jsme vůči němu zhruba dvanáct hodin pozadu.“

„Není to složité?“ namítl jsem.

„Věc zvyku. Řídíme se vlastními pravidly, to pro nás má větší význam.“

„Není nad nezávislost.“ Snažil jsem se, aby to znělo neutrálně. „Takže místo večere bude rovnou snídanež?“

„Ano,“ souhlasil Webb.

Zatímco *Anubis* nabíral rychlost potřebnou ke skoku, k jídlu se sešla různorodá partička, která si nás nepokrytě prohlížela.

Stella naštěstí tlumené úsměšky ignorovala a zarytě si hleděla jídelní misky.

U okolních stolů se cpali mechanici, mezi ně se vmísili operátoři a chlápci, co zastávali původní důstojnické funkce. Směsice mužů, tu a tam i žen, národností, jež dohromady nespojoval vzhled ani jednotnost oblečení. Většina sice nosila součásti vojenských uniforem, ale záleželo čistě na vkusu toho kterého člověka. Proto se pohromadě sešly jak

olivové a šedé kombinézy, pracovní overaly, trička, kapsáče a blůzy v mnoha provedeních - od pouštních vzorů, kombinací zelenohnědých lesních porostů, městských zástaveb, až po vybledlé barvy arktické kamufláže - ale i spousta křiklavých košil, nátělníků, šortek a ozdob z barevných korálků.

Pouze jediná skupina se od zbytku odlišovala černou ústrojí speciálních jednotek - počínaje botami, přes kalhoty, opasky, trička a čepice - a také jako vojáci vypadali. Svalnaté, trénované figury, nebojácné a drze vyzývavé pohledy, krat'oučké sestřihy. Jedli odděleně, vědomí nadřazenosti z nich přímo číselo. Úderné komando, jež při násilném obsazování civilních lodí jde v první linii, aby co nejrychleji a nejefektivněji zlomilo odpor bránících se posádek.

Ovšem vrcholem bylo, když do jídelny vplula Miranda.

Atmosféra v místnosti ochladla, jinak nevázaný hovor uvázl.

Miranda sebevědomě přistoupila k výdejním automatům, navolila příslušnou kombinaci a čekala. Při tom se rozhlížela po jídelně, jako by hledala příležitost k provokaci, až se pohledem zastavila u našeho stolu.

Stella zamručela a nacpala si do pusy lžici míchaných vajec.

Přijal jsem tu tichou výzvu a dlouhých deset vteřin neuhnul očima, pak se zvolna usmál a kývl na pozdrav.

Nepatrně cukla hlavou.

Automat cinkl, takže popadla tácek a odkračela hrdě ke svým.

„Pěkná svině," ohodnotila ji Stella pokradmu.

Dojedl jsem a přitom Mirandu nenápadně pozoroval.

Podle toho, jak se s ní chlapi z komanda bavili, brali ji za sobě rovnou; což v mužské společnosti nebývá obvyklé. Musela si své postavení vydržet a být minimálně dvakrát tak dobrá jako oni, jinak by ji mezi sebe nepustili ani omylem.

„Krutá bestie," přisedl si Webb. Vidličkou píchl za sebe, kde se Miranda právě čemusi chaptivě smála. „Jako šelma; bezcitná, ale výkonná."

„Má problém?"

„Kdoví," řekl neurčitě.

„Proč nejíte s vlastními lidmi?" opáčil jsem.

Piráta se neurazil. „Je prospěšné dát najevo, že patříte k nám, jinak byste mohli mít potíže. Někteří chlapi jsou dost nedůtkliví a nesnášejí cizince. Střelné zbraně se ukládají do trezorů, ale nikomu nemůžete dost dobře zakázat, aby u sebe netahal zkrácenou trubku, kus kabelu nebo kudlu."

„O sebe se dovedu postarat."

„Slyšel jsem," pousmál se Webb chladně, „že v hornickém středisku na Pelotu Tři probíhá nezvykle rozsáhlé policejní vyšetřování. Na komunikacích se šušká, že se tam našly hromady mrtvol."

„Opravdu?"

„Pelot Tři je malá kolonie, kde se nic neutají. A porovnat denní svodky z Jacksonvillu a okolí, určitě by se narazilo na pár dalších zajímavostí."

„Co tím chce básník říci?" Odložil jsem plastovou lžící pečlivě vedle prázdné misky.

„Nic konkrétního!" rozhodil tmavooký pirát ruce v hezky hraném gestu. „Jenom, že je nutné udržovat klid na palubě. A v neposlední řadě chráním vlastní investice."

„Investice?" opáčila Stella. Pohledem sjela nejdříve jeho a potom mě.

„Berte to tak, že vás, slečno Hellerová."

„Ale?" Kopla mě pod stolem do holeně.

„Vy nic nevíte?" zdvihl obočí.

„Ne," řekla odměřeně.

Pirát hodil talíř do odpadu. „Zdá se, že máte problém, Dormere."

Vyváděla jako saň.

Kdyby svedla dštít oheň, nezbyl by ze mě ani doutnající uhlík. Kupodivu jí tolik nevadilo, co jsem se chystal provést jejímu nevlastnímu otci, ale to, že jsem jí o svém plánu neřekl.

„K čemu mě teda potřebuješ?" řekla sklesle. „Máš to hezky vymyšlené, zvládneš to i beze mě."

„Právě naopak," oponoval jsem. „Znáš to místo a přístupové kódy."

„Ty se od té doby několikrát změnily."

„Pochybuj," řekl jsem. „Člověk je nehorázně liknavý tvor."

„A i kdyby?"

„Jsme tým."

„Každý každého jen využívá," vzdychla. „Jsem utahaná."

„Brzy to skončí, princezno. Pár dní a je po všem. Potom můžeš odpočívat roky."

„Chtěla jsem se jenom schovat, Dormere."

„Právě kvůli tomuhle to nepůjde." Ukázal jsem na černý kufřík s chráněnou pamětí, který ležel na posteli. „Dokud nebude definitivně po všem, nebudeš mít ani vteřinu klidu."

„Jsem pitomá, malovala jsem si, že to bude naopak!" Pěstí udeřila do látkou potaženého pouzdra. „Zatraceně!"

„Dotáhneme to do konce. Spolu."

„Nevím..." pronesla apaticky.

„Nevíš?!" zavrčel jsem. „Nevíš po tom všem? Nepamatuješ se, cos mi vyprávěla? Není to tak dávno, když jsi básnila o střílení, čtvrcení, pohřbívání zaživa, topení v kyselině a jiných úchvatných libůstkách."

Z černých řas padaly třpytivé slzy. „Fletcher je mi líto."

Váhavě jsem ji objal. „Rozhodl se sám."

„Tak jo," špitla spíš pro sebe.

II. ČÁST

1. KAPITOLA

ANUBIS NEDOKÁZAL - a hrálo v tom roli i jeho fyzické stáří - na rozdíl od bitevních lodí nebo nejmodernějších turistických trajektů překonávat extrémní vzdálenosti na jeden zátah. Naplánovaná trasa byla proto rozdělena do série stejně velkých úseků, přes něž se dostával dílčími hyperprostorovými skoky.

Dvakrát či třikrát rychle za sebou se to snese, ale když Anubis prorazil pošesté, měl jsem všeho po krk. Kdyby to mělo nějakou cenu, řval bych: „Dost!”

„Patří ti to!” pochechtával se zlomyslně skřítek usazený v podvědomí. „Kdybys vzal čáru při prvním náznaku potíží, nemusel's teď trpět při poskakování přes půl Galaxie. ”

„Sklapni!” zamumlal jsem a spolkl prášek proti nevolnosti.

Stella snášela obtíže způsobené přechody prostorové bariéry se stoickým klidem.

Pod stropem, přímo na očích, se objevila barevná bublina odpočítávací sekvence.

Pouhé čtyři minuty.

V okamžiku, kdy naskočila řada nul, ozvalo se neskutečně hlasitě, ale při tom neslyšné zahučení, které jsem místo sluchem vnímal snad každíčkou molekulou těla. Neuvěřitelně hluboké burácení přeletělo v nanosekundě frekvenční stupnicí a skončilo v tak vysokých tóninách, že jsem zakusil neodbytný pocit reality rozpadající se v prach. Matně mi to připomnělo chvíle, jež jsem jako dítě trávil natahováním dlouhé struny a bavil se vydáváním podobných, ale nekonečně jednodušších zvuků.

Nejhorší problémy dělaly zuby.

Jako by mi jejich kořeny prorostly do mozku a tam zběsile vibrovaly. Byl to odporný pocit hraničící s mučivou fyzickou bolestí.

A pak, když ta možná ani neexistující membrána obalující třírozměrný svět lidského vesmíru povolila, ozvalo se tiché, skoro harmonické lupnutí.

Anubis se prosmýkl skulinkou v předivu časoprostoru. Vzdálenost, kterou světlo urazí za dvě stě padesát pozemských roků, stroj z kovových slitin a plastů, přecpaný elektronikou, překonal během okamžiku.

Vydechl jsem a povolil zaťaté čelisti. Úleva byla naštěstí okamžitá, jinak bych začal mlátit čelem do stěny.

Nad komunikačním panelem se zhmotnila Slaterova tvář. „Jsme u cíle, Dormere. Byl byste tak laskav a přišel na můstek?“

„Hned to bude," protlačil jsem skrz ztuhlé hlasivky.

„Nerozumím vám, ale jsem rád, že jste naživu."

Hologram zmizel.

Podlaha mi připadala vratká a kluzká. Trvalo alespoň minutu, než se kousavé mravenčení ve svalech zmírnilo na snesitelnou mez. Ve vzduchu visel nahořklý zápach kouře, ale tlak se zdál být normální. Poplachové sirény slyšet nebylo, palubní systém technické problémy zvládal.

Sotva jsem se dorazil k výtahům, projela kolem čtveřice údržbářských robotů. V závěsu je následovala mobilní ambulance a převozní záchranná jednotka.

Odplivl jsem si.

NA MŮSTKU PANOVAL CHAOS.

Kolem pilotů se vršily kaskády virtuálních ovládacích panelů, hologramy se měnily rychlostí blesku, pevné obrazové displeje chrlily nejružnější textová hlášení a z reproduktorů se linula nepřehledná změť hlasů.

Slater stál na vyvýšeném stupínku velitele lodi, prudce gestikuloval a současně drmolil do mikrofonu před ústy. Operátoři měli plné ruce práce s restartováním provozních funkcí.

Webb přecházel podél zadní stěny a také udílel úsečné příkazy.

„Ne; opakuji, ne!" říkal důrazně. „Toho chlapa odtamtud vytáhnete a teprve potom to uzavřete! Ovšem... cože? Rozhodně!"

Uviděl mě a ukázal na volné místo.

„Gregu, jak to u tebe vypadá?" vyptával se, když dostal na linku dalšího vedoucího úseku. „Odsud se zdá, že dva ze tří okruhů se rozsypaly. Zprovozníte to? Dvě hodiny jsou v pohodě. Ano... dobře. Pusť se do toho!"

Klesl jsem do prosezeného křesla a pozoroval ten mumraj. Na komunikačních obrazovkách se zjevovaly nové tváře, interkom byl maximálně vytížený.

Dostavil se starý známý pocit děja vu: Bojové centrum mnohem větší lodi, zbraně visící přes opěrky křesel či opřené o stanoviště

operátorů, hlouček postav v otrhaných a špinavých maskáčích. Všechny tváře mi byly důvěrně známé, ale ani k jedné jsem si nedokázal vybavit jméno nebo podrobnosti vztahující se ke společným zážitkům. Až na jednu - sundala si helmu a potřásla zcuchanými a zpocenými vlasy. V tu chvíli mě bodlo pod bránicí...

„Počkej, okamžik," vyštěkl Webb a trpké vidění prasklo jako mýdlová bublina. „Mrknu na to... vydrž."

Slater vychrlil záplavu španělského dialektu, pilotům se míhaly prsty ve vzduchu. *Anubis* jemně manévroval a brzdil.

„Údržba neví, kam dřív skočit." Webb si přidržel sluchátko u ucha, aby lépe slyšel. „Jsem u toho. Najíždím... a mám to! Ano, tadyhle... je to tak, jaks myslel, brácho. Perfektní, díky!"

Uběhlo deset, patnáct a potom dvacet minut.

Hektická atmosféra se uklidnila, tempo zpomalilo. Slater se vrátil k angličtině a utíral si rukávem čelo. Spojení se vyprázdnilo, složité pilotní panely zmizely, až ve vzduchu zůstaly viset pouze základní řídicí sety. Webb se posadil na opěradlo střeleckého stanoviště.

„Zvládli jsme to," prohlásil s uspokojením.

„Ano?" ukázal jsem na varovně blikající červené signálky. Bylo mi divně.

Napil bych se...

...něčeho rozhodně ostřejšího než je voda!

„Pět systémových okruhů nevydrželo nápor a odporoučelo se. Nefunguje třetina chladících čerpadel, vypadla ventilace v osmi úsecích a na dolních palubách nejdou světla. Naštěstí nic kritického."

„Viděl jsem ambulanci. A cítil spáleninu."

„Shořela rozvodna na šesté palubě," informoval mě Slater. „Technik chtěl blok ručně vypnout, ale upálilo mu to ruce až k loktům."

„Nejhorší skóre za poslední rok," pronesl Webb.

„Tahle holka holt nevydrží to, co kdysi," poplácal Slater boční panel. „Bude čas poohlédnout se po zdatnějším dopravním prostředku."

„Neměli jste to brát tak zhurta," namítl jsem.

„Jinak to nešlo," vysvětloval Webb. „Po druhém vynoření nás zachytila inspekční kontrola. Smůla, ocitli jsme se nedopatřením moc blízko. Abychom ji setřáslí, nasadili jsme na svižnou šňůru."

„Opravíte to?"

„Jako vždycky," ubezpečil mě Slater. „Kluci vědí, co dělat. Bránit se můžeme bez omezení a letové schopnosti lodi to neovlivnilo."

„A u vás?" nahlížel Webb pilotům přes ramena.

„Prostor do čtvrtiny AU čistý," odpověděl jeden z nich.

„Fajn; pojd'te se mnou, Dormere. Nastala vhodná doba probrat některé detaily." Velitel pirátské lodi mi pokynul, abych ho následoval.

SLATER ZVEDL HLAVU od souřadnicového hologramu. „Předtím na to nebyl čas, ale předpokládám, že na téhle situaci máte svůj podíl, Dormere."

Připustil jsem, že ano.

Nacházeli jsme se v plánovací místnosti přiléhající na můstek bývalé korvety. Kolem projektoru se tlačila spousta lidí, vzduch byl vydýchaný a horký.

„Ta věc v Útočišti, co byla zač?"

Poškrábal jsem se na bradě. „Z toho, co vím, jde o substanci polymorfních nanočástic - cosi jako obří neuronovou síť - která dokáže imitovat jakýkoliv objekt odpovídající jejímu váhovému ekvivalentu. Je to experimentální věc; říkají mu Stopař. Perfektní lovec, protože neustane, dokud zadaný cíl nenajde. Už jsem se s ním střetl na Pelotu Dva."

„Dá se to zničit?" zajímal se tvrd'ák v černých maskáčích.

Pokrčil jsem rameny. „Určitě. Přirovnal bych ho k extrémně výkonnému androidovi s umělou inteligencí hodně vysokého řádu."

„Jak moc?" zeptal se Slater bystře.

V úryvkovitém sledu se mi vybavila naše destruktivní setkání. Střelba, prudký souboj, ale ještě něco jiného. „Možná tomu nebudete věřit, ale zdá se mi... že si uvědomuje sám sebe. Nevím, do jaké míry to byl záměr tvůrců, ale jeho chápání se asi blíží našemu. V technickém slova smyslu jde o živou bytost."

Webbovy oči na zlomek sekundy ztvrdly jako vyleštěné obsidiánové kuličky. „Palné zbraně na něho nijak zvlášť neúčinkují."

Ani ostatní nesršeli nadšením.

Bezduchý zabijácký stroj je neděsil, s tím se dovedli vypořádat. Víc je znejistila představa protivníka se stejnou schopností páchat nevypočitatelné zlo, jakou měli oni.

Báli se vlastně sebe.

„Obyčejný plazmový řezák jo."

„Spálil jste ho?" zeptal se vyholenec s mrožím knírem.

Rozhodil jsem paže. „Je nesmírně přizpůsobivý, jeho reakce jsou s našimi nesouměřitelné."

„Takže problém," poznamenal Slater.

„Ať je to, jak chce, utrpěl nepochybně značné poškození. Netuším, jak rychle se dá dohromady, ale potrvá, než se ze soustavy Pelot dostane. A pokud nezíská přesné údaje o tom, kde se momentálně nacházíme, bude muset čekat. Takže v dohledné době nás neohrozí."

„Dobře, takže teď k vašemu plánu." Ve vzduchu se kroutily různobarevné obrazce a Webb mezi nimi vyznačoval určité body. Miranda a dva černí bouchači zaujatě studovali vejčitý objekt, v němž jsem poznal počítačem generovaný model Crystal House.

„Tohle není k ničemu," řekl jsem. „Podle toho nemá smysl útočit."

Bojovná amazonka se naštvane zasmušila.

„Jak to může vědět?!" zavrčela. „Zjeví se odnikud a rozdává rozumy?"

„Byl jsem tam," řekl jsem nevzrušeně.

„Blbost! Tam se nikdo nedostane!"

Mlaskl jsem.

„Je to nejlepší materiál, jaký máme," řekl mládenec vedle ní. Měl vystouplou hranatou bradu, modré oči a miminkovsky hladké tváře.

„Na první pohled vidím nesrovnalosti. Až se dostaneme k soustavě Avalonu, obstarám podrobné a aktuální konstrukční plány."

„Pche!" zafuněla nedůvěřivě.

„Mirando!" napomenul ji druhý chlapík. Byl starší, úplně holohlavý. Ruce měl poseté spleť bílých žizev.

Slater obešel projektor. „Víte, Dormere, sebevětší zisk nevyváží ztrátu životů. A ten Stopař mě fakt trápí - přízraky nesnáším od dětství."

„Na vesmírného zloducha se chováte nezvykle rozumně," opáčil jsem.

„Není pravda, co se trousí po Centru." Ohrnul dolní ret. „Přepadání cestovních lodí, únosy kolonistů a nájemné vraždy provádíme pouze příležitostně."

„Když se nudíme," utrousila Miranda jedovatě.

„Není mi zcela jasná vaše motivace, Dormere," řekl Webb. „Je to velmi mocný a vlivný člověk. Proč po něm pasete?"

„Prostě nejsem z těch, co se sebou nechají orat."

„Takže prachsprosta pomsta!" zajásala Miranda.

„Jsi vnímavější, než jsem čekal, kočičko," usmál jsem se mile.

Kdyby ji několik párů rukou nezadrželo, skočila by po mně.

STOPAŘ NESLOUČIL SVOU STRUKTURU, ale setrval ve stavu podobném mraku cigaretového kouře. Skrýval se v temných koutech Útočiště, vyhýbal se kontaktu s živými obyvateli. K pohybu využíval proudy vzduchu z ventilace a průvanu protahujícího mezi jednotlivými palubami.

Pomalu se přesouval k dokům, kde kotvila jachta *Gary Cooper*.

Jeho vnitřní funkce se zkonsolidovaly, avšak s fyzickou soudržností to bylo mnohem horší. Energetické rezervy masivní útok plazmou kriticky vyčerpal, rozpad a znovusloučení vykonalo zbytek.

Stopař se ocítl na samém prahu zničení a jen s obtížemi se dával dohromady. Ztratil polovinu hmotnostního potenciálu; část spálil žár, o zbytek přišel, když nedokázal do nepatrného indukčního pole zachytit miliardy odtržených nanočástic.

Nesnažil se ovlivňovat okolní prostředí, aby mu jeho postup usnadnilo. Chránil se před detekčními systémy, pečlivě se vyvaroval toho, aby na sebe upozornil. Nyní si nemohl dovolit sebemenší střet. Z jeho zbraně zbyla spečená hrouda - ačkoli by stejně neexistovala možnost, jak ji vzít s sebou.

Pozoroval, jak se v postiženém úseku letové paluby hemží opravářské čety, odposlouchával vzrušená hlášení na komunikačních okruzích. Dva dny trvalo, než dospěl k přestupnímu uzlu na opačné straně orbitálního komplexu, a další tři, než přišel na to, jak nenápadně proniknout na zadrženou jachtu. V jeho vnímání času se to téměř rovnalo věčnosti.

Rozprostřel se v tenoučké vrstvičce po nízkonapětovém rozvodném bloku na spodní palubě a v chvějivém elektromagnetickém poli pronikajícím izolovaným pláštěm pozvolna obnovoval energetické zásoby. Nereagoval, ani když skupinka techniků pomocí robotického trauleru odvěkla jachtu do otevřeného prostoru. Vlastně se mu to hodilo.

Jakmile lidé loď opustili a zanechali ji na vysoké geostacionární dráze, shlukl se do hrubého, ale použitelného tvaru a přemístil se na velitelský můstek, kde měl nejsnazší přístup k řídicím funkcím. Trpělivě zmapoval okolí Pelotu Jedna a využil programových chyb autonomních strážců, aby jej při úniku ze soustavy nenapadli.

Potom dal konečně povel hlavnímu počítači k plné aktivaci a zadal letové koordináty. Skoro pobaveně sledoval zmatek, který vypukl poté, co se jachta začala vzdalovat od planety. Nikdo ji však nedokázal zadržet.

Tmavá koule se usadila v kapitánově křesle. Po jejím povrchu se tu a tam přelévaly drobné víry, aby se vzápětí vyhladila do sametově ocelového lesku.

Pirátská loď zmizela bůhvíkam, ale to Stopaře netrápilo. Věděl jistě, kde se jeho Cíle nakonec objeví. Bylo to logické.

Schopnosti se mu bezmála obnovily, přesto byl řádově mnohokrát slabší, než když vznikl. Jenže k tomu, aby se dostal do původní formy, potřeboval získat nové nanočástice, jimiž by se doplnil, nebo přeexportovat vlastní entitu do neopotřeбенé, surové substance. A získat zbraň.

Takové místo bylo v Galaxii pouze jedno.

A on věděl kde.

ŘEDITEL BEZPEČNOSTI PETERSON nepamatoval takhle špatné období.

Nic se mu nedařilo, nejdůležitější akce za posledních několik let, kterou jeho oddělení provádělo, se mu doslova bortila pod rukama.

Kudy chodil, tudy nadával.

A ke všemu mu miliardář Heller vytrvale seděl za krkem jako nacucaná pijavice. Tak nepříjemného a bezohledného šéfa aby pohledal.

Zrovna před několika minutami se bez ohlášení zjevil v Petersonově kanceláři.

„Dostal jste má doporučení, pane," bránil se chabě.

„Kašlu na ně," mračil se hologram. "Jaká je situace v té soustavě?"

„Poměrně nepřehledná, pane," prohlásil neurčitě. „Je potvrzené, že Dormer má vaši dceru, ale nedaří se nám je lokalizovat, natož... neutralizovat. Veškerá opatření, včetně štenice, selhala. Nepomohly úplatky, vypsána odměna ani teritoriální hlídky. Moji muži utrpěli poměrně značné ztráty."

„A Akoňané?"

Peterson pouze zavrtěl hlavou.

„Dneska se nedá spolehnout na nikoho!" ucedil Heller. „Ozval se Stopař?"

„Ano, pane. Přepis jsem vám poslal..."

„Četl jsem ho!" ut'al majitel Weyland-Yutani.

Peterson si v duchu hodil mincí. „Není to zjevné, pane, ale podle všeho se vymyká kontrole."

„Úkolu se pořád drží, ne? Není důsledkem diferenciací jeho chování výjimečná samostatnost?"

„V tom to není, pane. Již několikrát porušil rámcové profily. Nedodrží harmonogramy spojení s mateřskou bází, jeho hlášení se opoždují. A to by rozhodně neměl."

„Jak je to možné?"

„Technici na tom pracují, ale dokud se nedostane na dosah Avalonu, nemají šanci s tím něco provést. Ale i potom je výsledek dost nejistý." Peterson si dovolil pokrčit rameny. Měl sice svou teorii, ale tu Hellerovi nemínil předkládat. Ostatně by jej ani nezajímala. Tenhle kat v prvotřídním obleku od Armaniho vyžadoval pouze hmatatelné důkazy. Nic jiného nepřijal. „Je to každopádně stále projekt v experimentálním stadiu, pane."

Heller zavrčel. Nebylo mu to po chuti, ale dál se naštěstí ke Stopařovi nevracel. „Co Dormer?"

„Možná by nebylo od věci přehodnotit názor, pane. Člověka s jeho schopnostmi bychom potřebovali. Je vynikající, alespoň to tvrdí naši lektoři."

„Nepřipadá v úvahu."

„Chápu, pane. Je však pravděpodobné, že nám Stellu dobrovolně nevydá."

Hellerův hologram se k němu výhružně naklonil. „Donuťte ho!"

„Jak?"

„Však vy víte, Petersone!"

Tohle ředitel bezpečnosti slyšet nechtěl. Věděl o té možnosti, samozřejmě, ale sám od sebe by ji nikdy nepoužil. Ne, kdepak.

„Pane, pokud mu dáme najevo, že víme, co je zač, a příliš na něj zatlačíme..."

„Dormerův profil mám zrovna před sebou!" vybafl Hellerův virtuální dvojník. „Vydírání je přesto pořád hodně účinná metoda. Souhlasíte?"

„Víceméně, pane," kapituloval Peterson. Všechny svoje námitky raději spolkl.

„Výborně," konstatoval miliardář. „Zaříd'te to! A tentokrát ať to klapne! Je to vaše jediná starost!"

„Spolehněte se."

Šedivá hlava s plazím pohledem se vytratila. Projektor zhasl.

Ředitel bezpečnosti Weyland-Yutani se však necítil o nic líp.

PO DALŠÍ SÉRII HYPERPROSTOROVÝCH SKOKŮ toho začínala mít dost i otrlá posádka.

Webb přiblížil podrobnou výseč spirálního ramene. „Je to ještě pořádný flák cesty."

„Navrhuji udělat malou odbočku," řekl jsem. „Nijak nás to nezdrží. Mimo to by bylo fajn získat další dopravní prostředek, který nebude tak nápadný."

„Co máte za lubem, Dormere?" nadzdvihl pirát černé obočí. Na krvácejícím nose si přidržoval ledový obklad. „Myslel jsem, že to provedeme později."

„Improvizace." Natáčel jsem si prostorovou mapu sem a tam a proměřoval vzdálenosti mezi hvězdami. Prostor tu byl nebývale čistý, žádná prachová mračna ani jiné kosmický sajrajt.

Pouze na okraji hologramu se nacházela velká mlhovina - rozpínající se zbytek supernovy. A v tomto zárodečném kotli budoucích hvězd bylo i nenápadné slunce se dvěma souputníky; plynným obrem a nedávno objevenou terestrickou planetou.

„V téhle pustině není nic, co by za to stálo." Seznam objektů po straně mapy byl žalostně krátký: automatické retranslatory, sondy, komunikační majáky. Dvě opuštěné kolonie, hrstka robotických továren a rafinérií. „Nebo se mýlím?"

Píchl jsem prstem do bledé tečky tak dobře skryté ve vyvržených slupkách mrtvého hvězdného obra.

Webb přimhouřil oči. „Bud' jste dočista blázen, Dormere, nebo jde o něco hodně velkého."

„Bé je správně," přikývl jsem.

„POŘÁD TOMU NEVĚŘÍM," vrtěl Webb hlavou.

„I kdyby - nechci s tím mít nic společného," prohlásil Slater rezolutně. „Podržím se původního plánu. My pomůžeme vám a vy zařídíte, abychom se pořádně napakovali. To mi ke spokojenosti stačí."

Stella, která seděla v sedadle navigátora, se na mě upřeně podívala, jako by tím chtěla říct: *Vidíš?! Tihle jsou alespoň rozumní, ne jako ty!*

Na to jsem však kašlal.

Na můstku *Anubise* s námi byl pouze pilot, jehož prsty se míhaly mezi naoranžovělými vzdušnými linkami, plně soustředěný na brzdicí manévr mezi poli meteoritů. Bývalá válečná loď se přibližovala k veliké planetě zahalené do příkrovu mračen. Za zádí jí planulo

nevýrazné slunce a druhý člen této soustavy - plynný obr - se nacházel v zákrytu za jejím kotoučem, takže byl pro palubní teleskopy neviditelný. Obvyklé myriády hvězd překryly fantasticky zbarvené pásy excitací tlumeně zářícího materiálu vyvrženého před miliony let katastrofickou explozí hvězdného giganta.

V duchu jsem hodnotil a propočítával šance. Vycházelo mi poměrně příznivé procento, ale skutečnost se i od těch nejzbožnějších přání vždycky značně liší.

Přesto jsem Slatera a Webba přesvědčil.

Opravdu jsme potřebovali druhou loď; papírově čistou a nejlépe registrovanou pod vlajkou Weyland-Yutani. A té jsme se mohli zmocnit právě na orbitální stanici dotýčného koncernu. A co se týkalo téhle soustavy; prozradil jsem jim vlastně jen nepatrnou část pravdy o Městě skrytém na špatně přístupném povrchu bezejmenné planety.

Ale i to málo jim stačilo.

Netoužili mít s mimozemskými artefakty vůbec nic společného.

Jinak by totiž jejich relativně pohodový život vzal snadno za své. Není nic otravnějšího než smečka vyšetřovatelů a válečných lodí slídících po vašich stopách. Koloniální orgány a FSA by prošťáraly kdejaký kout, obrátily naruby i tu nejzastrčenější díru, až by je jednoho dne pochyťaly.

Mně to nevadilo.

Já přece nejhledanější kořist už byl.

Toužil jsem nahlédnout pod příkrov zelených bouřících mračen a spatřit to na vlastní oči. Nestačila mi generovaná realita ve Stellině kufříku.

Poznala to. Zahlédl jsem to v jejím pohledu, kdykoliv se naše oči střetly. Zkoumavý výraz, odlesk nevole. Němá výčitka, že jsem provedl něco, co jsem neměl.

Věci však byly v běhu a sotva se daly zastavit.

STANICE PŘIPOMÍNALA roztažené písmeno X se středovým diskem a čtyřmi sekcemi na každém rameni. Trčela nehybně na rovníkové geostacionární dráze, poziční světla rozsvícená přesně podle předpisů. Obsluha si zřejmě byla natolik jistá, že do těchto končin nikdo cizí nezabloudí, že si s jakýmkoliv utajením nelámala hlavu.

„U spojovacího uzlu žádnou loď nevidím," řekl Slater. Nakláněl se nad plochou obrazovkou pozorovacího teleskopu.

Zamračil jsem se. „Má velké vnější doky, snad je nějaký stroj uvnitř.“

Webb přeběhl prsty po klávesnici a vypustil z příďové šachty průzkumného drona.

„Nereagují," ozvala se Stella. „Je to normální?"

Slater se narovnal, až mu křuplo v zádech. „Vědí, že jejich pobyt tady není přinejmenším košer, takže vyčkávají, co se z toho vyvrbí. Já na jejich místě bych byl podělanej až za ušima a modlil se, aby ta cizí loď zase bez zastávky vysmahla.“

„To asi mají smůlu ne?" nadhodila Stella cynicky. Špatná nálada ji přešla, tahle akce ji začala zajímat.

Webb vycenil zuby v dravčím úsměvu. „Přepadový tým je připravený.“

Robot obkroužil stanici a zůstal viset na její protilehlé straně, kam palubní přístroje *Anubise* neviděly.

„Dáme se do toho," oznámil Slater. „Dobře se koukejte, Dormere, ať máte co vyprávět svým dětem!"

„Zde hlídková loď teritoriální patroly SCF Goblett!" pustil Webb do éteru. „Neznámá instalace, ihned se identifikujte!"

Jako by na tu výzvu čekali, na komunikačním panelu se zjevila kulatá tvář muže ve středním věku. Nevypadal na vojáka ani člena ochranky. Jeho dobrácký obličej se ustaraně vraštil a čelo vlhce lesklo.

„Zdravíme SCF Goblett," pronesl váhavě a oči mu poskočily stranou. „Jsme neozbrojený civilní komplex; opakuji, nemáme na palubě žádné zbraně..."

„To zrovna," ucedil Slater nedůvěřivě.

Webb, který si pro tu příležitost oblékl modrou uniformu koloniálního letectva, se zatvářil přímo hrozivě. „Neznámá instalace, okamžitě se identifikujte, nebo nám zavdáte příčinu k použití síly!"

Chlap na obrazovce polkl. „Jsme obslužný komplex společnosti GeoFort. Zajišťujeme logistické zázemí pro průzkum této soustavy. Registrace je..."

„Nejste uvedeni v oficiálním rejstříku Správy pro průzkum Vnějších oblastí!" vybafl pirát a nenechal jej ani domluvit.

„To je jistě omyl, pane," řekl muž nejistě. „Naše povolení jsou platná, obnovují se každých šest měsíců.“

„Provedeme inspekční kontrolu," neposkytl mu Webb šanci k protestům. „Je-li vše v pořádku, nemáte se čeho obávat.“

Teritoriální hlídky požívaly v tomto směru značné pravomoce. Mohly vstupovat na jakékoliv vesmírné objekty, v rámci nejrůznějších akcí bděly nad pořádkem ve hvězdných soustavách. Zatýkaly a zabavovaly majetek, nežřídka se dostávaly do přestřelek s pašeráckými gangy. Jejich lodě proto byly těžce vyzbrojené a operátoři palebných stanovišť mívali příslovečně lehké ukazováčky na elektronických spouštích.

Z tohoto a dalších podobných důvodů si nikdo soudný nedovolil rozhodnutím kapitána vojenské korvety odporovat.

„Jistě, pane, jsme připraveni vás přijmout,“ přikývl muž nešťastně.

„Až do odvolání platí zákaz používat transsolární spojení. Rozumíte?“

Civilista se zatvářil, jako by mu Webb četl myšlenky.

Na druhé konzoli jsem vyvolal databázi obchodního rejstříku a posunul zvýrazněnou položku před piráta, aby ji ze snímacího senzoru nebylo vidět. V GeoFortu byla stoprocentním podílovým vlastníkem Wayland-Yutani.

Slater se ušklíbl. „Trefa do černého.“

Anubis byl již tak blízko, že rozsvítil silné reflektory. Ze stínu planety se vyloupily ostré obrysy vesmírné stanice, veškeré díly, moduly, spojovací prvky i servisní ramena zářila novotou.

Stella si povzdechla.

Stiskl jsem jí ruku.

Chabě se usmála.

PAK TO ŠLO RÁZ NA RÁZ.

Pod precizním vedením se *Anubis* natočil a ladně podplul roztažené doky až k vnějšímu přírazišti. Vůbec však nečekal na to, až jej zachytí magnetické zámky.

Pirátské postupy byly vychytané do naprosté dokonalosti: Z trupových pouzder vystřelily svazky hákovacích kotev, zachytily se za nejrůznější výčnělky a přitáhly korvetu k doku. Hermetické příruby teleskopických tubusů se napojily nejen na hlavní přechodovou komoru, ale i na vedlejší nouzové vstupy. Tupý čumák průzkumného drona se rozevřel a odhalil impozantní ústí elektromagnetického děla, kterým kryl *Anubise*.

Útočné robotické mechanismy zjednaly hrubou silou přístup do základny na několika místech současně. Těsně za nimi následovaly

přepadové týmy černě oděných pirátů. Zajistili dokovou palubu, v perfektní koordinaci obsadili řídicí centrum a vrhli se do prohlídky orbitálního komplexu.

Nad projektory naskakovaly obličeje velitelů skupin, interkomem se valila stručná hlášení. Pilot setrval v pohotovosti, prsty připravené nad tlačítka záchranných systémů, které by korvetu v sekundě odstřelily od napadeného objektu, kdyby se cokoliv pokazilo.

„Můžeme," oznámil Slater s jistým ulehčením. „Vzduch čistý."

Z trezoru u přechodového uzávěru jsem vzal krátkou pulzní karabinu. „Tohle si půjčím."

Prostředí vesmírné stanice vonělo novotou, bylo moderní a čisté. Žádný milionkrát recyklovaný vzduch; stěny a stropy nepoznamenané skvrnami zaschlého kondenzátu a vysoké vlhkosti. Místnostem vládly pastelové barvy, vybavení neopotřebované a spolehlivě funkční. Do téhle dočasné rakve nacpal někdo víc peněz, než bylo pro průzkum v zastrčené galaktické oblasti obvyklé.

Nebo se tu nepočítalo s krátkodobým pobytem.

Ve společenském oddělení klečelo u stěn s rukama za hlavou patnáct mužů a žen. Hlídali je piráti s namířenými samopaly.

„Tohle nemůžete!" protestoval muž ve velínu.

„Drž hubu," varoval jej svalovec s mrožím knírem právě, když jsme vešli.

„Uklidněte se, a nikomu nezkrívíme ani vlásek," řekl Slater. „Stačí, když budete spolupracovat."

„Vztahují se na nás devonské konvence," horlil chlápek statečně.

Z dálky prásklo několik ran.

Webb si přidržel sluchátko u ucha a významně pokrčil rameny.

„Máte tu ochranu?" Slater se nevzrušoval. „Žoldáky?"

„Jsme neozbrojený objekt..."

„Vy jste šéf?"

„A-ano," připustil tlouštík neochotně. Obrátil se na Webba. „A vy jste ten, s nímž jsem prve mluvil."

Do centrály vešla Miranda a hodila na zem dvě ADWéčka. Ruce až po ohrnuté rukávy měla od krve, pár kapek se jí rozstříklo po obličeji. S tím tetováním vypadala zlověstně.

„Pitomci, co to nechtěli pochopit." Propíchl velitele stanice vzteklým pohledem. „Schovávali se na hlavní palubě, kdo ví asi proč?"

„Vy nejste teritoriální hlídka!" vydechl tlouštík.

„Ne," potvrdil Webb jednoduše.

„Co sakra chcete? Není tu nic cenného. Ve skladech jsou čtyři nevybalené důlní soupravy, tři vznášedla a tucet robotických manipulátorů. Detektory a pár tun průmyslových trhavin, fúzní agregáty a taky montážní plata. Víc toho Sluneční soustava nedodala... velkou zásilku čekáme každou hodinou."

„Bla, bla, bla," zacenil se Slater jako žralok.

Usadil jsem se na místo operátora a napojil ICOM na Otce - hlavní počítač.

Tloušťík zamrkal. „Asteroidy jsou bohaté na železo, těžba se společnosti v budoucnu pravděpodobně vyplatí."

„Nechte toho," řekl jsem. „Kvůli šutrům tady nejste."

Velitel stanice se násilně zasmál. „Proboha, a kvůli čemu?"

Vnořil jsem prsty do zelenkavého hologramu planety. „Dobře vím, co je dole."

Chlap se nadechl. „Dormer, že?"

Ted' bylo na mně, abych se cítil překvapený. „Známe se?"

„Osobně ne." Tloušťík potřásl rameny. „Ale dostal jsem echo, že se objevíte."

Miranda nahlížela Slaterovi přes rameno na výpis zásob.

„Samý krumpáče a lopaty," mručela. „To je teda rána!"

„Stanice je dimenzována pro víc jak dvacet lidí," pokračoval jsem, jako bych poslední větu neslyšel. „Kde je zbytek?"

„Na průzkumu." Velitel základny si rukávem otřel zpocený krk.

Přiblížil jsem se těsně k němu. „Kolik jich je?"

„Čtyřicet pět," pronesl zvolna. „Pracují v rotačních směnách."

„Jsou ve Městě?"

„Ve Městě?" Neklidně si poposedl. „Tam se ještě nikomu nepodařilo proniknout, vážený. Je to odporné místo, nahání mi husí kůži, jen na něj pomyslím."

„Proč?"

Tloušťík nakrčil nos. „Žádné exaktní měření to neprokázalo, ale někdy jeho vliv cítíme i tady na oběžné dráze. Prostě... to byste musel zažít na vlastní kůži."

„Jak se tam dostanu?" zeptal jsem se potichu. Jeho slova mne spíš potěšila.

„Nijak. Všechny čluny jsou dole, takže jestli nemáte vlastní speciál, ani si necvrnknete. Tlak při povrchu vás rozmačká napadrt'."

Zklamaně jsem zadržel dech. „A odběrová data, dokumentační videozáznamy, denní hlášení?"

Potřásl hlavou. „Pracovní četa má nezávislý komunikační kanál, my ho pouze přenášíme dál. Bez heslovacího klíče a koncových terminálů se k němu nedostanete.“

Tušil jsem, že opatření budou důkladná. Kódování by rozlouskla leda Sarah. Bylo v tom ale ještě něco jiného.

Něco navíc.

„Kdo tohle nařídil? Není to moc dlouho, co?“

Konečně správná otázka. Bingo!

„Vy víte kdo,“ řekl velitel stanice naprosto klidně. Všechny starosti jako by z něj naráz spadly. „Máte se s ním spojit. Čeká na to.“

Prudce jsem vydechl. To se mi líbilo ještě méně.

„Dejte mi kombinaci.“

„Ředitel chce mluvit pouze s vámi, Dormere!“ Vyslovil to schválně nahlas, aby ho všichni ve velínu slyšeli.

Slater i Webb zvedli hlavy od terminálu, Mirandě se v pohledu usadil otazník kombinovaný s tichou zuřivostí.

„Děje se něco?“ zeptal se velitel úderného komanda.

„Jeden můj starý známý touží pokecat,“ řekl jsem. „Můžete se jít na chvílku projít?“

„Co to na nás pečeš?“ řekla Miranda a nevědomky sáhla po noži.

„To ještě nevím.“ Musel jsem být opatrný. Nevěděl jsem sice, oč Koňskému ksichtovi jde, ale vypadalo to, že mi vidí do žaludku přes půl Galaxie. „Běžte, prosím, ať to mám za sebou.“

„Ona tady zůstane. Jestli chystáš levotu, vykuchá tě, Dormere,“ prohodil Slater varovně.

Nezbývalo, než souhlasit. „Dobře.“

„Nikam se nehnu,“ řekla Stella kategoricky.

Začínalo mi to přerůstat přes hlavu. Kývl jsem.

„Pouze vy sám,“ namítl tloušťík.

„Nestarejte se.“

„Jak chcete, pak ale nebrečte, že jsem vás nevaroval.“ Když ho vyváděli spoutaného z velínu, díval jsem se za ním.

„Kdyby cokoliv, jsme hned vedle,“ prohodil kníratý pirát k Mirandě.

„Tohle je vážně o hubu. Dormere,“ šeptl mi Webb do ucha. „Hrajete si s ohněm.“

„Já vím,“ řekl jsem za jeho zády.

Intersolární komunikátor naběhl. Energie se akumulovala v kondenzátorech, spojovací smyčka byla připravená. Padesátimetrový

talíř antény vně centrálního disku se nastavil do přesného směru. Otec napřel polovinu své kapacity k zajištění stability hyperprostorového přenosu.

Stella zůstala sedět se mnou, zatímco Miranda se odsunula ze záběru.

S tím se nedalo nic dělat.

Dlouhá řada prázdných políček rotujících ve vzduchu se vybarvovala zeleně.

Z ČAR A FÁZOVÝCH PORUCH se vylouppl Petersonův bledý obličej.

„Zdravíčko, Dormere," řekl strojeně žoviálním tónem. „Dobrý den, slečno."

Stella sebou trhla.

„Vyklopte, co máte na srdci," řekl jsem. „Mám moře práce."

„Jistě, Dormere," přitakal Koňský ksicht. „Tahle naše rozmluva je pekelně drahá i pro Weyland-Yutani, takže k věci: Vy víte, co chceme. A vzhledem k tomu, kde se nacházíte, je to jasné i vám."

„Co když odmítnu?"

„To neuděláte. Mimoto; stále vám běží smluvní plat."

„Situace se od našeho posledního setkání změnila."

„Ne," zahnal Peterson moji námitku jako obtížný hmyz. „Netuším, jak jste se na náš vědecký objekt dostal, ale to teď není důležité. Pro další cestu použijete loď, která je připravená v doku sedm, a bez průtahů dopravíte slečnu Hellerovou na Avalon. A samozřejmě i její kufřík."

Zmáčkl jsem Stelle zápěstí, aby zůstala zticha. „Jak mne k tomu donutíte?"

Neměl jsem to vůbec vypustit z pusy. Už předem jsem věděl, že odpověď se mi nebude zamlouvat. Peterson přimhouřil oči, jako by činil důležité rozhodnutí. „Víte, co definitivně rozhodlo ve váš prospěch, Dormere? Proč jsme dali přednost z celé řady podobných profesionálů právě vám?"

Tohle podezření mě žralo už hodně dlouho. Miranda svařtila rovné obočí. Taký to chtěla slyšet. „Kritérií bylo povícero, ale nejvhodnějším člověkem jste se stal pro jistou neopominutelnou skutečnost," pokračoval Koňský ksicht.

„Jakou?" Žaludek se mi sevřel.

„Jste perfektně postradatelný, pane *Clarku*."

Ve spáncích mě prudce bodlo. Byla to vteřina. Nejdelší vteřina v mém životě.

...pane *Clarku*...

Pootevřená stavidla se definitivně provalila, zbytky chatrných bariér se zhroutily. Nevinně znějící jméno se stalo oním pomyslným klíčem. Kódem ke kompletní paměti. Uplynulá desetiletí byla zpět, jako by neexistoval žádný mentální blok, který je odstavil z dosahu. Vzpomínky se třepotaly navlečené na nekonečné šňůře, stačilo se pouze natáhnout pro jakoukoliv z nich.

Jednoduché a snadné. Nic zvlášť dramatického.

Tohle jsem nečekal.

Košský ksicht upřeně zíral z dvourozměrné plochy obrazového panelu. Čekal na to, jak se zatvářím. Zachovám...

...a prozradím.

„Kdo to ví?" šeptl jsem.

Stella na mně spočinula tázavým pohledem. Miranda sevřela nůž, až jí zbělely klouby.

„Mimo mě?" usmál se Košský ksicht. „Pan Heller; ten vás osobně vybral."

Velín orbitální základny se se mnou zatočil. „Jak..."

„...jsme vaše maličké tajemství odhalili?" dopověděl ředitel bezpečnosti Weyland-Yutani. „V takových případech zasahuje nejspíš Prozřetelnost. Lustrovali jsme všechny kandidáty - víte, bylo to poněkud ve spěchu - přesto si jeden bystrý analytik všiml drobné nesrovnalosti. Aktivní zaměstnance naše společnost podporuje, proto se pustil do prověřování, aby nakonec vyhrabal z poměrně dávné minulosti zajímavá fakta."

mlčel jsem. Zalévaly mne střídavé vlny horka a chladu.

Peterson ve vzdálenosti stovek parseků chápavě mrkl. „Ale nebojte, přílišná horlivost se opravdu nevyplácí. Dotyčný nyní pobývá jako dozor na té nejzastrčenější automatické stanici, jakou společnost vlastní. Plat mu běží slušný, ale zásobovací loď přiletí nejdříve za dva pozemské roky a možnosti spojení jsou odtamtud více než omezené."

„Tomu mám věřit?"

„Chráníme se v každém ohledu." Zatvářil se samolibě.

„Co...?" začala Stella.

„Mlč, prosím," požádal jsem.

„Podnětná zkušenost, jednat tváří v tvář s nejhledanější osobou ve vesmíru," utrousil Koňský ksicht ironicky. „Vaše složka je i po deseti letech nesmírně žhavá a dostat se k ní, aby to nevyburcovalo pozornost, bylo skutečné umění podpořené nemalými finančními obnosy."

Olízl jsem si suché rty. Bylo mi bídne.

Ale měl jsem i obrovský vztek.

„Poslyšte, Clarku, strašlivě by mě zajímalo, co se stalo s ostatními, kteří tehdy přežili. Z černé skříňky zničeného trajektu se podařilo získat zlomek poslední komunikace a identifikovat některé tváře v pilotní kabině. Jste s nimi v kontaktu, víte, kde jsou? A co Regulus Pět? Plně vyzbrojený bitevní křižník přece není žádný drobek, který strčíte do kapsy."

Před očima mi jako duchové defilovaly obrazy znovuzískané identity.

Mentální bolest dosahovala bezmála fyzického rozměru. Znovu jsem viděl tu spoustu mrtvých, před nimiž jsem prchal. Tváře kamarádů, jež mizely v nenávratnu. Zabily je bezpečnostní složky federace nebo lovci lidí v tom nekonečném a vyčerpávajícím útěku. Před oním osudným výbuchem na anonymní městské třídě jsme zbývali poslední čtyři.

„Spolehněte se, že vám to povím," řekl jsem suše.

„Konkurenční projekt," utrousil Peterson pohrdavě. „SymanTech to podělala, ale stejně je to fascinující příběh. Vážně."

„Dormere?" ozvala se Stella.

„Holčičko, netušíte, s kým máte tu čest," uchechtl se ředitel bezpečnosti.

Znovu jsem po letech ucítil v nose lechtavý puch spáleniny a prachu, vzduchem pluly nehmotné útržky ohořelých látek. Místo velínu jsem viděl rozbitou výlohu a za ní na popraskaném chodníku zohavená těla.

Točila se mi hlava, pálily mne oči.

Bylo mi na zvracení.

„Jsem rád, že je mezi námi konečně jasno," uzavřel rozmluvu Peterson. „Zařídil jsem to tak, abyste se na planetu v žádném případě nedostal, tak se o to ani nepokoušejte. Ničím se nerozptylujte. Víte, co dělat, a doufám, že se rozhodnete správně."

Nenáviděl jsem ho.

On však čekal na odpověď.

Koutkem oka jsem zaznamenal, jak Stella strnula.

„Dobře... dostanete, co chcete," řekl jsem. Nebylo to vůbec snadné. Koňský ksicht se zatvářil jako vítěz. „V opačném případě je s vámi amen, Dormere. Bez debaty." Tohle jsem skutečně věděl. „Uvidíme se - brzy." Ukazováčkem jsem škrtl přes virtuální plošku a ukončil spojení.

STELLA NA MNE ZASE KOUKALA jako na zjevení.

„Nemluv o tom, ano?" požádal jsem ji. „Ted' ne."

Do podkovovité místnosti se vrátili piráti.

„Jak to probíhalo?" zajímal se Slater.

Miranda si mě naposledy změřila a schovala nůž do pouzdra na stehně. „Jenom bláboly, které se nás netýkají. Osobní záležitost."

„Jo?" zachmuřil se Webb.

Amazonka trhla znechuceně rukou. Zdálo se mi to, nebo na mě opravdu mrkla?

„Změnilo se něco na našem plánu?" chtěl vědět Slater. Pálilo mu to.

„Pár detailů," řekl jsem stručně. Prázdnota mi v žaludku pulsovala jako ledová medúza.

„To je fajn," utrousil Webb. „Podrobnosti?"

„Až na palubě Anubise," řekl jsem.

„Rozumné rozhodnutí," prohodil velitel orbitální základny ode dveří. „Seberte, co můžete, a zmizte. Hned bych s vámi měnil."

Miranda si olízla zaschlou krev ze špičky ukazováčku a krutě se ušklíbla.

Tloušťík zalapal po dechu.

Potlačil jsem nával chuti dát mu pěstí a raději vyvolal podrobný plán hangárů.

V tom posledním skutečně čekala dvacetimístná jachta.

Ukázal jsem ji Slaterovi.

Prohlédl si naprosto nesrozumitelnou zprávu dokové telemetrie a kývl. „Tu bereme."

Stella si přisedla na pozorovací stanoviště, kde jsem předtím manipuloval s teleskopy. Jenže ani ICOM nedokázal z Otce vydolovat víc než pár nejasných fotek.

„Víš, nerada se ptám." Strčila si pramen vlasů za ucho. „Clark? Tak se doopravdy jmenuješ?"

„Hmm," přisvědčil jsem. Pořád to pro mne bylo nové zjištění. „Ale nevěděl jsem to... celé roky. Po tom incidentu na Fomě se toho spousta vrátila, jenže pořád to byly jen zlomky. Mizerné smetiště."

„Máš jasno, kdo jsi?"

„Jsem tím, čím jsem. Zbytek je příliš vzdálený."

„A co se stalo?"

Rozhodl jsem se jí to říct. „Jsem bývalý mariňák. Sloužil jsem u koloniální armády plno let, jenže pak se něco zvrtilo; četu poslali na misi, která neměla šanci na úspěch. Velení nás předem odepsalo. Ale my se z toho dostali, ne všichni - většina kluků zařvala - ale hrstka přežila. A taky pár civilů, co jsme měli původně zachraňovat. Od té doby jsme jen utíkali. Nedovedeš si představit ten hon..."

Položila mi prst na rty. „Nechci znát podrobnosti."

„To je asi rozumné." Ohlédl jsem se do velínu, kde Slater s Webbem a ostatními piráty probírali přesun materiálu ze skladů na loď.

Nám naštěstí nevěnovali pozornost.

Raději jsem rozmazané obrázky vymazal.

„Je to tak lepší," řekla, asi aby mě utěšila.

Potřásl jsem hlavou. „Ani nevíš, jak mi na tom záleželo."

„To nevím." Nechtěla být neslušná.

„Já taky ne." Potřásl jsem hlavou a zaplašil představu tmavovlasé dívky. Upínal jsem se k ní - vlastně celou tu dobu - ačkoliv jsem věděl, že není. A tady se slabounce zamihotala naděje k čemusi fantastickému. Možná jsem byl pošuk; doufat, že získám pomoc právě zde. Ale prostě jsem tomu kdesi hodně hluboko v sobě věřil.

Spustil jsem rolety na pozorovacích průzorech a velín zalil nazelenalý přísvit planety.

Tak blízko a přitom tak daleko.

PETERSON SE HLTAVĚ NAPIL.

Polkl pálivý doušek a znovu si dolil.

Hrdlo broušené karafy cinklo o okraj vysoké sklenice.

Hřejivé teplo alkoholu se mu rozlilo v žaludku, ale do končetin ne a ne proniknout. Promnul si studené dlaně; vůbec to nepomohlo.

Dotlačil právě člověka přes okraj, odkud není návratu.

Ne, že by to bylo poprvé - dost možná ani naposledy - ale tentokrát tušil změnu. Pánem situace se nestal on, ale ten druhý.

A pokud ještě nebyl nepřítelem, tímto jej stvořil.

Otevřel zásuvku psacího stolu a ujistil se, že zbraň je tam, kde má být.

ABYCH SE ZBAVIL TRPKÉ PACHUTI neúspěchu, zaběhal jsem si na středové palubě *Anubise* a pak se rozcvičil v posilovně sousedící s ubytovací sekci. Potkal jsem při tom několik chlapů v teplákových soupravách a tři mechaniky v křiklavě červených nátělnících a kraťasech, kteří statečně vzdorovali sedavému životu na kosmické lodi.

Závěrečnou dvacetiminutovku jsem strávil v boxovacím trenažéru.

Jen, co jsem vyměnil se strojem první údery a kryty, do druhého simulátoru vlezla Miranda. Hodila po mně pohledem, který skoro pátil na holé kůži. Bez velkých okolků si nasadila tréninkové rukavice, stejně jako já pohlédla ochrannou přilbou a pustila se do boje.

Pokradmu jsme se navzájem pozorovali a hodnotili.

A tím víc vkládali do stínového souboje úsilí.

Za deset minut byly ringové plotny kluzké potem, který z nás lil. Funěli jsme námahou, a když program skončil, sotva jsme se drželi na nohou.

„Slušnej výkon!“ Opřel jsem se do provazů a zhluboka oddechoval.

„Uběhla jsem předtím pět kilometrů!“ odsekla a utírala si ručníkem tvář a nahá ramena. Paže měla svalnaté, tam, kde hladkou kůži nekrylo tetování, se modraly tenké žilky.

„Já patnáct.“

„Za dvacet minut!“ Oči jí zajiskřily jako bodové reflektory, které hledají na noční obloze nezkušené letce.

„Dobrý,“ utrousil jsem.

„Pfff,“ zafuněla. Pohodila mokkými vlasy a lehkou taneční chůzí odcházela.

Pak se však zastavila a vrátila.

Rozhlédla se po palubě, zda jsme opravdu sami. „Jak ten pitomec v kravatě zapadá do našeho plánu?“

„Nijak zvlášť,“ řekl jsem.

Neřekla nic sprostého, ani mne nepraštila. Pouze přimhouřila víčka. „Nehledanější člověk, Dormere? Vážně?“

„Proč's mě nepoložila? Slaterovi bys udělala radost.“

Miranda se krátce, chraptivě, ale netypicky srdečně zasmála. „Bude za tvou hlavu slušná odměna, ne?“

„Určitě. FSA ji ráda vyplatí.“

„Jsem ten pravej člověk, co si ji může bez obav vyzvednout." Ušklíbla se, pak zvažněla. „Ten Clark ti pořádně hnul žlučí. Zamával s tebou jak s fanglí. Je to osobní, co?"

„Hodně." Nebylo proč to nepřiznat. „Jenže kravaťák nejspíš neví, že já to do té chvíle taky nevěděl."

Utřela si cípem ručníku obličej. Čekala.

„Zabiju ho," řekl jsem prostě.

Miranda našpulila rty. „Ne úplně tomu rozumím, ale mám pocit, že je to tak v pořádku. A to máš obrovský štěstí, Dormere."

Poodstoupil jsem od trenažéru a díval se za ní, dokud nezmizela za ohybem chodby. Nenápadný robot přišuměl a pustil se do úklidu.

Anubis se vzdaloval od planety a navigační systém ho naváděl na trajektorii dalšího hyperprostorového skoku.

2. KAPITOLA

MIMO PIRÁTŮ, KTEŘÍ MĚLI SLUŽBU, se namačkali do jídelny úplně všichni.

Seděl jsem se Slaterem a Webbem vpředu, Stelle našli místo kousek stranou, jinak nebylo ve velké místnosti k hnutí.

Už hodinu se rozebíralo, co se stane v příštích dnech.

Nastával rozhodující zlom. Do této chvíle se mohla loď vrátit do Vnějších oblastí, po dalším skoku už to tak snadné nebude. Jakmile se jednou ocitneme v soustavě Avalon, půjde jen pokračovat. Vše ostatní by bylo podezřelé.

„Mně se to zdá férové," přidal se šéfmechanik k názoru většiny. „Helfne on nám, my helfneme jemu. Pomůžem si navzájem."

„Co když je to zkurvenej provokatér?!" ozval se hlas zezadu. „Jsem pro vyhodit ho rovnou ven."

„Do prdele, Bigsi!" zachřestil korály vyčouhlý chlap v přední řadě. „Zrovna nedávno sis mi stěžoval, jak rád bys odsud vypadl. A tohle ti dává kurva šanci, jak se na zbytek života zavopatřit."

„Nebo chcípnout," namítl jiný.

„Jak to vidím já; hop nebo trop." Mechanik rozhodil ruce. „Vyber si."

Miranda stála u stěny, paže založené na prsou, a mračila se.

„Jak nám to Dormer nastínil, šance je celkem reálná," řekl holohlavý pirát s mrožím knírem.

„Shnit nadoživotí v krimu, taky nic moc."

Zvedl jsem ruku, abych debatu uzavřel. „Podívejte se; máme dvě lodě. V té první vyrazím já a Stella Hellerová. Zařídíme vše potřebné, aby cesta ke Crystal House byla hladká jako sklo. Potřebuju dva tři dobrovolníky s sebou, ne víc. My odskáčeme to nejhorší, a když se cokoliv podělá, *Anubis* bude mít čas zařadit zpátečku a dělat, že k nám nepatří. Nezdá se to, ale bezpečnostní síť kolem Avalonu je i přes veškerou snahu děravá jako řešeto."

„Bude to fakticky stát za to?" zeptal se lodní kuchař pragmaticky.

„Neumíte si to ani představit," pravila Stella s jistotou.

Takové ujištění potřebovali.

„Nejspíš to všechno nepoberem, co?" nadhodil Webb.

„Na to rozhodně nebude čas," vmísil jsem se do rozhovoru.

Spoustě pirátů se rozsvítily oči.

„Má cenu demokraticky hlasovat?" zvedl se Slater ze židle.
Měl jsem to v kapse.

„BLÍŽÍME SE K OFICIÁLNÍ HRANICI soustavy Avalon," vytrhl mě Slater z myšlenek.

Vítej doma, pomyslel jsem si neradostně. Popošel jsem k prostorové mapě uprostřed můstku. „Nevím, jak blízko se dokážete dostat, ale já potřebuju napíchnout támhleto spojovací družici."

„Nelegální připojení na interplanetární síť?" ušklíbl se Slater. „Co si myslíte, že jsme?"

„Nechtějte mi nakukat, že neoblbnete ubohý elektronický mozeček!"

„To není problém," řekl Webb. „Ujmu se toho."

Dotkl se klávesnice a před ním se zhmotnily panely s obrazovými plochami.

„Co přesně chcete?" zeptal se Slater.

„Stačí veřejná linka."

„Kvůli tomu se namáháme a producujeme ve volném prostoru jako terč na střelnici?"

„Pro začátek," odtušil jsem.

„Už ji držím na háčku," řekl Webb. „Úplná sranda."

„Víš o nás?" Stoupl jsem si za něho.

„To je ten fór. Družice nás bere jako standardní příchozí signál ze systému."

„Pustíte mě k tomu?"

„Vyznáte se?" Přesto se Webb odsunul.

„V tom, co chci, ano."

Vestoje jsem natákal obyčejně vypadající zprávu a odeslal ji.

„Na co se čeká?" mrmlal Slater netrpělivě, když se neobjevil obraz.

„Samý poruchy," poznamenal přihlížející technik. „Vaše adresa je hluchá, vůbec se nenamáhá ohlásit."

Můstkem zazněla série chrastivého škrábání a praskání. Jako když příjem primitivního krátkovlnného rádia ruší atmosférické vlivy.

Jenže já věděl, že to nejsou elektrostatické výboje.

Bože, ona tu pořád je!

Málem jsem zatleskal.

„Spojení navázáno." Čip implantovaný ve vnitřním uchu převedl pečlivě sestavenou a zamaskovanou zvukovou sekvenci na srozumitelný zvuk.

„Sarah?" pravil jsem ke stropu kabiny. „Tady John Dormer!"

Slater nedůvěřivě zamrkal.

„Hlasová identifikace pozitivní - procentuální vyhodnocení: devadesát sedm celých devět desetin. Status po dobu nepřítomnosti - stupeň dva."

Plochý mechanický hlas v mém mozku zmlkl.

„Sarah?" zopakoval jsem.

„Kdo...?" začal Slater, ale umlčel jsem ho.

„Zdravím, Johnne," ozval se tentokrát příjemný hlas, jenž jsem důvěrně znal. „Ráda tě slyším."

„Nápodobně," neodpustil jsem si. Vlastně se mi ohromně ulevilo. I když jsem hovořil s nehmotnou existencí, nikdy jsem si nepřipadal pošetile ani hloupě. Patřilo to k mému způsobu života. „Proč stupeň dva?"

„Zvýšené riziko platí po neúspěšném pokusu o násilný vstup do bytu v Silver Tower před patnácti dny a opakované snaze o odpojení od energetické sítě. Ve stejné době byly prověřovány neznámým subjektem výstupní komunikační linky. Hrozí pětasedmdesátiprocentní pravděpodobnost, že je tato relace sledována. Stupeň ochrany však převyšuje o tři řády technologický způsob monitorování. Pachatelé pokusu vloupání zadržení nebyli. O zákroku policie byli předem varováni. Adresa odposlechu zjištěna a k dispozici, majitel je však anonymní. Tělo Dicka Tracyho bylo na náklady městské správy zpopelněno, vzdálení pozůstalí Denisy Denverové se přihlásili, dědické řízení je ukončeno. Ostatní příchozí vzkazy a žádosti zaznamenány, běžné denní záležitosti probíhají dle harmonogramu."

To byla ona.

Milá a stručná.

Všichni přítomní na mě civěli.

„Sarah, ukaž se," řekl jsem. „Tohle jsou přátelé." Přesto budou zprávy od ní podstatnou měrou filtrovány. Nepoužil jsem totiž kódové slovo pro absolutní otevřenost. Tak dalece jsem pirátské posádce *Anubise* nevěřil.

Hologramovou mapu nad hlavním projektorem nahradila dokonalá tvář. Otočila se sem a tam, jako by se zvědavě rozhlížela po kapitánském můstku.

„Jsi celkem daleko, Johne." Významně se odmlčela. „A používat nelegálních způsobů spojení není morální."

Slater se hvízdavě nadechl.

„To byl vtip," uklidňoval jsem je.

„Jak se to sem dostalo?!" nechápal pilot. Zíral střídavě na hologram a na palubní konzolu. „To není možné!"

„Má své způsoby," pokrčil jsem rameny. „Pronikne, kam chce, disponuje nejvyššími prioritami a žádná omezená ochrana proti ní nemá šanci."

„Kdo to, kruci, je?!" mračil se Webb.

„Sarah je můj správcovský program." Nemělo smysl lhát.

„Vypadá jako živá," řekl pilot štitivě.

„Fyzicky není, ale chová se tak. Je to virtuální entita."

Odpojit! přejel si Slater prstem přes krk.

„To nepůjde, chlapečku!" Dívka se k němu otočila a šibalsky mrkla.

„Ale no tak," řekl jsem.

„Promiň, Johne," zaznělo z reproduktorů.

„Ono mě to vidí?" vydechl Slater.

„Používá jakékoliv dostupné prostředky, vyhodnocuje informace a zpětně je aplikuje. Má schopnost samostatného učení a uplatňování získaných zkušeností. Pokud jsou na můstku senzory a kamery, pak ano, svým způsobem vás vidí."

„Příšerný!"

Webb tolik rozhořčený nebyl.

„Kde jste k ní přišel, Dormere?" Škrábal se na bradě a vraštil čelo do podélných vrásek. „O podobných věcech vím kulový, ale tutově stála víc, než si normální smrtelník může dovolit."

„Zdlouhavá historie." Mávl jsem rukou, jako by celkem o nic nešlo.

Občas - bylo-li to nevyhnutelné - jsem tvrdíval, že se vděčný klient plácnul přes kapsu. Pravda však nemohla být vzdálenější. Ve skutečnosti se mnou přišla zpoza hranice zapomnění. Nevím, kde jsem k ní přišel. Její zárodek byl schovaný v mém ICOMu a aktivoval se vlastně čirou náhodou, až když mě lékařský tým pustil do domácího léčení. Netuším, nakolik to byla náhoda, ale celý proces proběhl nezvykle hladce. Její dětské období trvalo bezmála rok a nedeaktivoval jsem ji jen proto, že mě její nenápadná přítomnost ve světě Avalonu bavila. A později už bylo pozdě. Stala se z ní příliš nenahraditelná společnice, jež dokázala využít mých vlastních implantátů skutečně kreativním způsobem.

Dívčí hologram se otáčel a já věděl, že Sarah probírá palubní počítač a kopíruje vše, co by se mohlo být jen vzdáleně hodit.

„Pustíme se do práce, Sarah," řekl jsem. „Sežeň konstrukční plány Crystal House. Ty nejpodrobnější, jaké vydoluješ. Jestli bude k mání více verzí, zkompleťuj je a přiřaď vyhodnocení. Sežeň pro Anubise vhodnou registraci, ověř ji a obstaraj povolení ke vstupu do vnitřního prstence."

„Rozumím - zaznamenáno. To je vše, John?"

„Ano, díky."

Interkom pípl a hologram zmizel.

„Vyrážíme," pravil jsem nonšalantně. „Směr Avalon."

Sledován upřenými pohledy jsem se pobaveně zašklebil.

„Já padnu," potřásl Slater hlavou.

„DORMERE?" zeptal se Webb.

„Mám podobnej pocit, jakej jsem míval těsně před výsadbkem." V duchu jsem viděl spuštěnou rampu LCA, pod níž se míhá skalnatá zem. Svaly napjaté jako struny, mysl chladnou a koncentrovanou. V ruce zbraň, hledí bojové přilby vyčištěné od zbytečných údajů. Dva zástupy vojáků netrpělivě čekají, až letoun skřípavě dosedne, aby vyběhli do vířícího šera. Stačilo stočit zrak doprava, abych zahlédl černou helmu velícího seržanta...

„Já mám teda staženej zadek." Stella žmoulala popruh černého kufříku.

Webb se povzbudivě uchechtl.

Miranda, která postávala se třemi šlachovitými piráty opodál, obrátila oči v sloup.

Čekali jsme před přechodovou komorou, až přijede nakladač, abychom přendali výbavu a osobní věci do ukradené jachty.

„Kde je ten krám?!" nadávala Miranda. Myslela tím opožděného robota.

Ke své netrpělivosti měla tentokrát pádný důvod, protože pokud jsme se chtěli dostat k Avalonu bez obtíží, byl nejvyšší čas odrazit od *Anubise*.

Konečně se širokým koridorem přivalil stroj s přenosnými kontejnery na přední plošině.

„To je dost!" hučela amazonka. „Někdo by měl toho lempla Starwitze pořádně seřvat. Co, Webbe?"

„Určitě," utrousil pirát bez velkého zájmu.

„Není to ve tvé kompetenci zástupce velitele?"

„Snad se tolik nestalo. Pořád máte fóra."

„Cože?!" vyvalila oči. „To je příšerný! Nic nefunguje, jak má, každej na práci z vysoka dlabe, protože seš měkkej. Nedokážeš udržet ty líný ksindly v lati!"

„A *tvůj* problém je, že to moc žereš, Mirando!" vypálil tmavooký řezavě tvrdým tónem. „Pleteš si pojmy s dojmy, holka. Anubis není válečná loď a řády koloniální flotily, který si čteš před spaním, tu neplatí. Jestli toužíš po pořádný gumárně, měla ses nechat nalejt. Ujišťuju tě, že armáda by tě šoupla leda do lodní prádelny, nikam jinam!"

Miranda oněměla. Skoro jsem se bál, že vyškubne pistoli ze stehenního pouzdra a všechny, jak jsme stáli kolem, nás bez rozmyslu postřílí, jen aby si ulevila.

Viděl jsem jí to na očích.

Vážně po tom toužila.

Zaťala zuby, až to cvaklo. S nenávistně zkroucenými rty popadla kontejner a sama ho odtáhla přes přechodovou komoru. Za chvíli se z nákladového prostoru ozvalo vzteklé třísknutí.

Webb pokrčil rameny.

„Snad ji to přejde," řekl blondák a sebral svoje věci.

„Možná, až někoho zabije," odtušil studeně pirát, co se mi představil jako Lockhart.

„Zahráváš si," řekl jsem, když prázdný nakladač odjel.

„Na můj flek si původně brousila zuby ona," řekl Webb a hleděl na panel předstartovní kontroly. „Nemůže strávit, že jsem ji odstavil na vedlejší kolej."

„Ty ambice jsou na ní vidět," přikývl jsem.

„Ať je, jaká chce, svý práci rozumí, Dormere. Dej na ni bacha, je příliš cenná."

„Já?" zarazil jsem se.

„A proč ne? Ona na tebe dá."

„Jo, všiml jsem si, jak mě zbožňuje."

Webb se krivě uculil. „Padejte!"

„Uvidíme se na Avalonu." Letmo jsem přiložil prsty ke spánku.

„To doufám, Dormere."

V otevřeném uzávěru jsem se otočil. „Miranda mě ohlídá. Od toho přece letí, ne?"

Piráta přimhouřil víčka.

PLATNÁ LODNÍ REGISTRACE dorazila deset minut poté, co jachta odrazila od pirátské korvety. *Anubis* získal krytí jako smluvní dopravce Van Heenovy společnosti, jejíž pobočka měla sídlo i ve zdejší sluneční soustavě.

„Bude to fungovat?“ mnul si Slater kořen nosu.

„Určitě.“

„Strkáme palice do gofoří tlamy,“ mínil pilot jachty, Korejec Lin, a nervózně se zatahal za ušní lalůček.

Modlil jsem se, aby se na poslední chvíli nerozmysleli. Kdyby stáhli ocas mezi nohy, byl bych nahraný.

„Vyjde to.“ Vložil jsem do prohlášení tolik jistoty, kolik jsem dokázal.

„Byla by to špičková rána, vážně, super kousek, o kterém by se šeptalo po Galaxii, ale je spousta faktorů...“

„Například zrada?“ utrousil jsem potichu. „Té se bojíte?“

„Taky.“ Slater spustil paže podél boků. „Chlape, vždyť já vás vůbec neznám!“

Pokrčil jsem rameny. „S tím teď těžko něco nadělám.“

Velitel pirátské lodi se podíval mimo záběr. Dokázal jsem si představit Webba, jak se opírá o panel střeleckého stanoviště s rukama v kapsách kombinézy.

„Posádka je stále pro,“ ozval se jeho hlas.

„Stultzi?“

Velitel přepadového komanda se objevil před kamerou. „Vysněná tečka za mojí oslnivou kariérou?“

„Na tohle jsem se neptal.“

Holohlavec v černé uniformě na mě po straně mrkl. „Je to sice ujetý, ale přinejmenším teoreticky zvládnutelný.“

„Riziko?“

„Jak's říkal; úměrné předpokládanému zisku.“

„Takže souhlasíš?“

„Jo.“

„Já bych mu zase tolik nevěřila...“ utrousila Miranda, která si zatím čistila nehty špičkou vrhacího nože.

„Ty nevěříš nikomu, Mirando!“ odpálil ji Webb ze vzdálenosti desítek tisíců kilometrů.

„...a jestli nás podrazí, urvu mu ptáka rovnou u prdele a nechám mu ho sežrat," pokračovalo monstrum ukryté v ženském těle. „Ale na druhou stranu jsem vedle z představy, že uděláme pořádněj bengál jako za starejch časů!"

„Aha," utrousil Slater.

Nespustil jsem z prapodivné amazonky oči, ale ona se ostentativně vrátila k rýpání nožem na palci.

„Dost pochybností!" Slater ukončil debatu a obrazovka zčernala.

Neslyšně jsem vypustil zadržžený dech.

ANUBIS VSTOUPIL DO PŘÍLETOVÉHO KORIDORU a zařadil se za kontejnerový trajekt. Palubní počítač se přihlásil řídicímu středisku a přebral potřebná navigační data.

Po průletu vnějším pásem planetek provoz na trase zesílil.

Na velitelském můstku houstlo napětí. Nikdo nemluvil, někteří si kousali rty, ošívali se, pilotům navzdory klimatizaci perlil pot na čele.

Čekali se na zatěžkávací zkoušku nové lodní identity.

Ta přišla o hodinu později, když *Anubis* míjel pomyslný kontrolní bod, kde nedaleko letového koridoru zaujímala vyčkávané postavení fregata koloniální flotily a rutinně prověřovala registrace prolétávajících strojů.

Zvlášť vyhrazený panel v přední části můstku ožil a změnil se ve spleť barevných křivek, které palubní počítač předváděl své lidské posádce, aby dal najevo, že se vůbec něco děje. Proběhl několikasekundový proces kontroly, který skončil lakonickým prohlášením nad hlavním projektorem: Registrace potvrzena.

Všichni pocítili takovou úlevu, až v nich hrklo.

„Jsme tam!" Piloti se navzájem poplácali.

„Ten Dormer je ale všivák!" ucedil Slater a konečně se posadil.

Webb vyslal za jachtou Weyland-Yutani krátkou zprávu.

Když ji antény naší lodě zachytily, Miranda trhla rukou vzhůru a nůž opsal ve vzduchu blýskavou smyčku. Bleskurychlým pohybem zápěstí ho chytila a schovala.

My problémy neměli, plavidlo bylo v pořádku. Přesto i jeho identitu Sarah změnila. Proto nebude mít mateřská firma potuchy, že jsme se již ocitli poblíž.

V uzlovém bodě se jednolitý proud kosmických lodí rozpadal, jak se stroje rozdělovaly do různých částí sluneční soustavy. Lin zamířil k jejímu středu, kam nás mnohem později bude následovat i *Anubis*.

Tam se nacházel Avalon - planeta obklopená třemi velkými a skoro desítkou malých měsíců.

JACHTA NETRPĚLA ZBYTEČNÝM LUXUSEM, evidentně ji využíval střední personál pro lety na kratší vzdálenosti. Hlavní kabina pojala dvacet cestujících, v nouzi i dvojnásobek. Ve dvou palubách na ni přiléhala pilotní sekce s elektronickým oddělením, po stranách situovali konstruktéři jídelnu s ohřívači zmrazených potravin. Vzadu se pak tísnila obslužná část a otevřené spací kóje, za nimi následovala bezpečnostní přepážka, nákladní prostory a pak motorový úsek.

Do čtyřiceti hodin dosáhneme cíle.

Loď byla rychlá, umělá gravitace našťestí zmírňovala vliv akcelerace na minimum. Čas se navíc nenápadně sladil s tím v Paradisu, takže až se ocitneme na Avalonu, nebudeme trpět starou známou pásmovou nemocí.

Oba piráti do omrzení čistili a připravovali zbraně, Miranda dvoufázově cvičila v chodbičce pod stojany se skafandry a já probíral strategii se Sarah na kódované lince nebo spal. Nebyla to z mé strany lenost, jen jsem sbíral energii pro příští dny, kdy na odpočinek nebude čas.

Právě, když jsem klímal, přišla Stella a lehla si ke mně do kóje.

„Nedovedu si představit, jak se zachovám, až ho uvidím," řekla nejistě.

Otočil jsem se na bok, abych jí udělal vedle sebe víc místa. „Necháš to na mně."

„Tím si nejsem jistá."

„Bude to tak lepší."

„Není snadné se k němu dostat!" Nečekaně mě chytla za ruku.

Její dlaně byly horké a suché.

„Ty a Sarah to dokážete."

„Čím pro tebe je?" zeptala se.

„Společnicí."

„Tak společnice," zopakovala.

„Jen program, už jsem ti o tom přece říkal," řekl jsem chlácholivě.

Nezakmil se v tmavých panenkách pichlavý stín?

„Ani slovo," řekla uštěpačně. „A na mě tak nepůsobí."

„Je hodně vychytaná," prohlásil jsem zbytečně.

„Nehraj to na mě, Dormere." Opřela se mi o prsa a zavřela oči.

Chtěla, abych se za tu lež cítil bídne, což se jí celkem povedlo.

Bolest byla skutečná. A nezpůsobily ji pouze modřiny, co jsem utržil v minulých dnech, které se mi po celém těle slévaly do velkých různobarevných skvrn.

Protnuli jsme dráhu Archiméda, nejbližšího měsíce Avalonu.

„Kde je Crystal House?" Miranda obhlížela model hvězdné soustavy.

„Není zanesený v mapách."

„Podělaní pracháči," prohlásila amazonka neurčitě. „Samý výhody."

Zkoumal jsem postavení měsíců, než jsem se však zorientoval, Stella mě předběhla.

„Někde tady," řekla a píchla prstem za odvrácenou stranu Avalonu.

Miranda se na Stellu snad poprvé zpřima podívala.

„Jaký je?" zeptala se.

„Přepychový, jestli ti jde o tohle. Vybavení pochází převážně ze Země. Unikátní umělecká díla, ruční výroba, výlučně originály."

„Takže Alibabova jeskyně přecpaná poklady?"

„Asi ano."

„Ukážeš nám nejcennější kousky?"

„Mně stačí papírkova pokladnice," zachechtal se blondák Fred. „Sejfy napěchované k prasknutí, to je moje!"

„Proč ne?" předvedla Stella nečekaně zlý úsměv.

Jachtou roztřáslly vibrace, jak se do chodu uvedly brzdicí motory.

„Co se děje?!" vyštěkla Miranda.

Fred se odrazil do pilotní kabiny a Lockhart vyškubl z pouzdra pod sedačkou krátký samopal. Ostražitě mířil k přechodové komoře, jako by čekal, že tudy vzápětí vpadne policejní komando.

Luskl jsem a vyvolal na nejbližší panel stavové hlášení.

„Potíže na příletových trasách," odečítal jsem. „Méně důležité spoje a soukromé lety jsou přesměrovány na hlavní orbitální komplex."

„Týká se to i nás?" lekla se Stella.

„Ano." Ukázal jsem na seznam odkloněných strojů, který se objevil po prvním upozornění.

Miranda přimhouřila oči. „A když vědí, co plánujeme? Pro fyzly je lepší izolovat nás na oběžné dráze, kde nenaděláme škodu.”

„Živýho mě do krimu nedostanou,” poklepal Lockhart na zbraň.

„Tohle tu bývá na denním pořádku. Obvykle za to může dopravní zácpa,” uklidňoval jsem je. „Bude to v pohodě.”

Konečně jsme obdrželi povolení přirazit k doku v severní sekci obrovského propletence kosmodromů, terminálů, přestupních stanic, bezcelních obchodních center, nákladních sektorů a turistických hotelů. Na první pohled se ani nedalo poznat, kam je orientován sever, jih, západ nebo východ, ale základní části orbitálního města tak byly pro větší přehlednost pojmenovány.

Vládl tu organizovaný zmatek a všechna letiště praskala ve švech. Dopravní systém hrozil kolapsem a planeta přestala další lodi přijímat. Stovky odkloněných mašin se nacházely v odstavných koridorech a vyčkávaly, než na ně přijde řada.

„Máme zelenou,” ukázal Lockhart.

Motory zabručely, loď se pohnula.

„Jak dlouho bude Avalon uzavřený?” zajímal se Fred.

„To je různé. Hodiny až dny.”

„Kurva!”

Strčil jsem ruce do kapes.

„Jak můžeš zůstat v klidu, Dormere?” mračila se Miranda.

„Mám pro podobné případy na komplexu pronajaté apartmá,” prozradil jsem. „Evidované na starší manžele ze Sluneční soustavy.”

„Seš hnusnej vykořisťovatelskej zmetek!” odplivla si amazonka.

„V čem vlastně jedeš?” vyzvídal Lockhart.

„V ještě větší špíně než my,” pronesla Miranda s despektem a odvrátila se.

POSLEDNÍ ŠKUBNUTÍ a pak se rozhostilo nádherné ticho.

Rozepjal jsem bezpečnostní pásy a vstal. „Hotovo.”

„Budeme se držet pohromadě,” upozornila Miranda.

„Ano... na planetě. Ale pochybuju, že momentálně seženete na orbitě sebemenší turistickou kóji.”

„Jakej je ten tvůj bejvák, kámo?” zabručel Fred.

„Ani nápad!” ohradil jsem se.

„Ale ano,” protáhla Miranda nesmlouvavě.

„Hlasuju pro Dormera,” přidal se Lockhart.

„Budeme jako myšky, ani nepoznáš, že tam jsme," ušklíbl se Lin.

„Ale kvěry necháte na palubě."

To se bouchačům z přepadového komanda nezamlouvalo.

„Chcete, aby vás poldové hned za prvním rámem lízli?" Stejně jsem měl obavy, že jejich hranaté huby a široká ramena profesionálních bijců půjdou obtížně zamaskovat.

„Co když sem někdo vleze?"

„V tom případě zůstaňte na palubě."

Lockhart si položil samopal do klína a pohládl ho. „Mně to vyhovuje."

Ve vzduchu se rozvinul průvodce orbitálním komplexem.

„Tady?" ukázala Miranda do bludiště úrovní a pater.

„Jo."

„Dálka," konstatovala.

V PŘESTUPNÍ HALE SE TÍSNILY DAVY nervózních a nespokojených lidí, kteří byli přinuceni vystoupit z lodí do omezených prostor kosmického města. Místo, aby dosáhli svého cíle, trávili drahocenný čas tím, že se mačkali jako sardinky v nekonečných frontách. Lidé, muži, ženy a děti ze všech možných hvězdných systémů, bezcílně bloumali terminály, tlačili se před WC a poloprázdnými automatickými stánky s občerstvením. Stále dokola poslouchali hlášení, jež se je snažila uklidnit a nabádala k trpělivosti.

Nespecifikované problémy přetrvávaly, ale urychleně se pracovalo na jejich odstranění. Nic bližšího se oficiálně nevědělo. To ovšem nebránilo šuškaně a fámám, aby se nešířily rychlostí průmyslového požáru.

„...slyšeli jste - obrovský výbuch!"

„...prý frakce za osvobození planet."

„...zatracení teroristi! Chytit je, tak je osobně stáhnu z kůže!"

„...pitomost; ekologičtí aktivisté!"

„...stejná pakáž."

„...Paradiso v troskách! Centrum se kompletně zhroutilo!"

„...neuvěřitelné; desítky milionů mrtvých!"

Vedl jsem skupinku k filtru poblíž přepážky FedExu.

„Čekáš poštu?" divila se Stella.

„Co na nás chystáš, Dormere?!" Miranda byla z té hlučící masy lidí, kteří do ní ze všech stran strkali, úplně vedle.

„Nadechni se a relaxuj," poradil jsem jí.

Balíček byl v kevlarovém pouzdru s firemním logem známé společnosti. Převzal jsem ho na bezobslužné přepážce a potvrdil elektronický formulář.

Stoupl jsem si mezi Mirandu, Freda, Lina a Stellu.

„Podejte mi ruce, jako bychom se loučili," přikázal jsem.

Stella váhavě natáhla pravačku.

„Au!" sykla překvapeně.

„Chovejte se nenápadně! Neznaменá, že když je narváno, policajti chrápou."

„Kurva, co to je?" třel si Fred místo, kam jsem mu vstřelil identifikační čip.

„Nová totožnost." Když se naše ruce setkaly, Miranda se mi upřeně podívala do očí a nehnula ani brvou.

„Máme přece vlastní," nechápala Stella.

„Minimálně ty budeš v první desítce nejhledanějších osob. Tohle je přechodně neutralizuje. Osobní údaje jsou z Avalonu neověřitelné, přesto se snažte nepřitahovat pozornost. To platí především pro tebe, Mirando, rozumíš?!"

„V pořádku," řekla nezvykle krotce. Upřeně sledovala vstup, kde zvolna postupující fronty čekaly na odbavení. U kontrolních stanovišť se rojili uniformovaní policisté a celníci.

S Mirandou jsem se postavil do jedné řady, Fred se Stellou do druhé. Lin se zdržel vzadu, dokud neprojdeme. Většina cestujících přestala doufat v brzké obnovení tranzitu a pokusila si obstarat ubytování v hotelových domech. Z vlastní zkušenosti jsem však věděl, že pokud nemají napevno rezervovaná místa, za současné situace nezískají volný flek ani na záchodcích. Proto jim nezbude, než se spokojit s lavicemi v odletových halách. Pouze ti, kteří mají letenky první třídy, snad obsadí pohovky v salóncích pro manažery významných společností nebo VIP.

Přede mnou zbývaly pouze dvě postarší tělnaté ženské, když se z boku ozvaly hlasité výkřiky: „Policie, stůjte! Ruce za hlavu! Nehýbejte se!"

Vypukl řev.

Ucítil jsem, jak Miranda ztuhla. Nenápadně jsem ji přitáhl k sobě.

„To není na nás!" zašeptal jsem.

„Opakuji: Stůjte! Jestli neuposlechnete..."

Vysoký hlas ječel a ječel. Zaduněla rána, ostře se zablesklo, až ze všech stran vystoupily černé tvrdé stíny. Zmatený dav se rozeběhl v panice pryč. Ohlédl jsem se a hledal Stellu. Naštěstí si Fred uchoval chladnou hlavu a chránil ji za podpěrným sloupem u nyní prázdného filtru.

„*Žádné bezprostřední ohrožení života nehrozí...*“ burácel služební rozhlas.

Letící tělo mě málem srazilo na zem. Kdosi mě praštil loktem do zad, další šlápl na nohu a kopl kolenem do žeber. Vzepřel jsem se, ale bylo to jako se bránit přívalu z protržené přehrady.

„...*situace je pod kontrolou!*“

A najednou bylo po všem.

Na lesklé podlaze leželi pošlapaní lidé, hlouček policistů v kombinézách odvlékal z dohledu zuřivě se zmítajícího vlasáče.

Podíval jsem se na dlaň od krve, naražená žebra bolela jako čert. Fred mi odpověděl rozmarným kývnutím. Přes holé temeno se mu táhl tlustý fialový šrám.

„Jestli můžete, přistupte, prosím, k odbavení!“ zvolala celní úřednice.

Ze služebního zázemí se vynořily údržbářské čtyry, přihnala se hotová armáda uklízacích robotů, z nejbližšího vchodu vyběhli zdravotníci s pojízdnými nosítky. Z jedné strany vyprázdněného prostoru vyhlíželi ostražití policisté, na opačné se opatrně zvedaly skupinky vystrašených turistů.

Ženy, které stály přede mnou, ležely mezi převrženými květináči a sténaly. Nemělo cenu se jim snažit pomoci, lapiduší se o ně postarají.

Překročil jsem je a prošel rámem.

Koutkem oka jsem zachytil, že Fred a Stella učinili to samé.

„DOBŘÝ DEN, PANE,“ uvítala mě příletová úřednice, jako by se vůbec nic nestalo. „Prosím, podívejte se do skeneru... děkuji.“

Mávl jsem zápěstím nad snímačem a pokračoval podél chromovaného hrazení. U pultíku na konci průchodu trčela trojice poldů a pracovník imigračního úřadu.

„Nestalo se vám nic, pane...“ mrknul úředník na nenápadný virtuální displej vznášející se pod umělým palmovým listem. „...Aldene?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pár modřin přežiju. Byl to ale frmol, co?“

„Zase nějací pološílení aktivisté," utrousil policista pohrdavě a posunul si samopal na prsa. „Bůhví odkud."

Za mnou přicházela Miranda.

„Vracíte se z daleka, pane Aldene?" zajímal se s dotěrnou profesionalitou chlap z imigračního.

„Ani ne," odpověděl jsem ledabyle k uniformám. „To Dora byla jinčí kafe."

Z letité zkušenosti totiž vím, že na zmínku o bojích na Doře reagují mladší příslušníci ozbrojených složek vesměs velice kladně. Veteránů z téhle lokální, ale brutální války, si ti, co ji nezažili, vážili až se zbožnou úctou.

Reakce se dostavila přesně podle očekávání.

„Ano?" zabrali poldové s nelíčeným zájmem. „Byl jste tam?"

„Bezmála tři čtvrtě pozemského roku."

„Bylo to opravdu peklo, jak se povídá, pane?"

„Mnohem horší."

Zaslechli nás i ozbrojenci odvedle. Protože se otřesení cestující trousili řídce, dovolili si přijít blíž a poslouchat. Zaznamenal jsem, jak se celník zatvářil otráveně. V mé přítomnosti totiž náhle ztratil na důležitosti. Miranda se kolem mě protáhla, on přejel očima displej a bez otázek ji škubnutím brady propustil.

„U jaké jednotky jste sloužil?" dovolil si otázku jeden z příchozích policistů - mladíček se světlým chmýřím pod nosem. „Můj strýc byl u výsadkářů na výšině Tena Tři, než to schytl do břicha."

„Zbytečná bitva. Měl štěstí, že se odtamtud vůbec dostal." Uznale jsem pokývl. „Já neměl pevné operační působiště, družstvo se pohybovalo, kde bylo zapotřebí."

„A?"

Napínal jsem je.

Tentokrát špicoval uši i úředník odvedle.

„Zelené barety, jestli vám to něco říká."

Pochopitelně, že říkalo.

Oči jim zahořely jako lampióny v karnevalovém průvodu, z koutků úst málem ukáply sliny.

Fred a Stella bez problému prošli a pomalu se vzdalovali. Miranda si držela odstup a dělala, že je nezná.

„Rád bych si s vámi popovídal, ale bohužel, neodkladné povinnosti čekají." Významně jsem pohlédl na holografickou bublinu pod stropem příletové haly.

„Samozřejmě, pane, nechtěli jsme zdržovat. Promiňte." Poldíci se skoro zlomili v pase.

„Přeji příjemný zbytek služby," odpověděl jsem blahosklonně.

Udělal jsem tři kroky, ale pak se zarazil, jako bych si na cosi důležitého vzpomněl.

„A pánové... dejte těm hajzlům pořádně zabrat!" Ukázal jsem na tu spoušť a raněné. „Tohle přece nejde!"

Policajti o sebe samým nadšením div nezakopli.

„HEZKÝ DIVADÝLKO," utrousila Miranda, když jsem ji dohnal.

„Není zač. Kdyby si tě důkladněji prohlédli, mohlo by je začít zajímat, jakým vrcholovým sportem se zabýváš."

„Sportem?"

„Vypadáš na to. A co bys jim asi nakukala? Že posiluješ, boxuješ, cvičíš zákeřné bojové styly, střlíš, házíš nožem? Proč? Je to nutné k přepadání civilních lodí a zabíjení posádek. Nevím, jak by je taková odpověď potěšila."

„Tak to není!" Přesto se potěšeně zazubila.

Byl to hrozivý úsměv hladové asturské vlčice.

Minuli jsme s ostatními turisty masivní portál, kterým končil terminál a začínala klenutá mnohapatrová nákupní galerie.

Výhled na Avalon skrz prosklené stropy a stěny byl prostě úchvatný.

Vystoupali jsme gravitační zdviží do centrálního úseku a odtud se pak dostali do jednoho z mnoha ubytovacích domů. Vypadalo to jednoduše, ale ve skutečnosti se za tím skrývala pětadvacetikilometrová vzdálenost. Mimo obvyklých pohyblivých chodníků a skluzů jsme použili magnetickou dráhu, jejíž kapsle se řítily hermetickým tubusem vedeným po vnějším plášti instalací.

V recepci nebyl skoro nikdo.

Obrovský řvavý nápis OBSAZENO totiž zájemce o nocleh spolehlivě odradil.

Přiložil jsem dlaň na snímač a za napodobeninou recepčního pultu vykvetla holografická slečna bujných tvarů.

„Dobrý den, pane Aldene," zašveholila. „Budete si přát své apartmá?"

„Ano."

Pancéřové víko trezorové zásuvky zapuštěné do nepravého mahagonu odskočilo a na dně ležel elektronický klíč.

„Přeji příjemný pobyt, pane Aldene!“

A byla fuč.

„To je paráda,“ poznamenal Fred ironicky.

„POD POJMEM APARTMÁ bych si i já představovala něco obyvatelnějšího.“ Miranda sršela kritikou.

„Já s ním ve stejných krcálcích bydlím pravidelně,“ utrousila Stella pichlavě. „Asi jsem si zvykla.“

„Je tu samostatná koupelna. Co byste vlastně chtěli?“

„Na tu bídu...“ pohodila Miranda hlavou.

Fred přistoupil k boční stěně pokoje a zkoumavě na ni zaklepal.

„Správně,“ řekl jsem potěšeně. „Jako nedobytná pevnost. Dodatečné úpravy užitečný prostor ještě zmenšily.“

Fred se zasmál a Miranda stáhla rty, až se jí na tvářích a kolem nosu objevily vrásky. Nejspíš ji štválo, že na to nepřišla sama.

„Sarah?“

„Čekám na tebe, Johne.“ Uprostřed pokoje se objevila postava dívky v rozevlátém závoji mlhy.

Miranda se zavrtěla.

„Skutečně originální!“ mumlala rozladěně.

Víla se otočila a napodobila její vyzývavý postoj. „Závidíš, ženo?“

„Já?!“ vyprskla Miranda kysele. „A co asi?!“

„Měla bys,“ řekl všudypřítomný hlas potichu.

Mlha se zhroutila do sebe. V plynulém přechodu se obrysy štíhlého těla změnily v tmavě pruhovanou šelmu. Ve zlomku sekundy se ladně odrazila s vyceněnými tesáky, naježenou srstí na hřbetě a vysunutými zahnutými drápy.

Pirátko podvědomě hmátla k pasu pro zbraň, kterou neměla.

Jenže zvíře se ve vzduchu rozplynulo.

„Sarah, nech toho!“ přikázal jsem ostře. Takovou jsem ji ještě nezažil.

„Promiň, Johne, ale musím se bránit! Jsem tak naprogramovaná.“

Takže ona poslouchala i na jachtě!

Ale svým způsobem mě to pobavilo. Periferním viděním jsem sledoval Mirandu, jak jí z očí srší blesky. Kdyby v tu chvíli kdokoliv z nás jenom pípl, asi by skončil se zlomeným vazem.

Opatrně jsem si odkašlal. „Sarah, máš ty věci, které jsem chtěl?”

„Zásilka bude kompletní během hodiny. Na zdrojových informacích stále pracuji.”

„Výborně.”

„Problém je, Johne, že nepovažuji zásilkovou službu za dost bezpečnou.” V uchu mi zároveň zaklinkal umíráček - smluvené znamení.

„Rozumím, Sarah,” odpověděl jsem vážně. „Zařídím se podle toho.”
Hodil jsem svůj starý vak na servírovací stůl.

3. KAPITOLA

K ASTEROIDU S PŘÍHODNÝM POJMENOVÁNÍM GOLGOTA to bylo odevšad daleko.

Nevedly kolem něho žádné letové trasy, hvězdná soustava byla až k uzoufání všední a dokonale neobyvatelná. Minimum nerostných surovin, které by stály za vytěžení, samý kámen, prach a led. Nejbližším sousedem nepatrného vesmírného poutníka byla planeta o velikosti Venuše s jedovatou atmosférou a vroucími oceány koncentrovaných kyselin.

Přesto, nebo snad právě proto, si lidé vybrali asteroid za místo vhodné pro supermoderní a supertajnou laboratoř. A kdyby se náhodou stalo, že by se kdokoli nepovolaný objevil na dohled, automatické zbraně, jimiž se holá skála doslova ježila, by takového hazardéra rozmetaly na atomy.

To však neplatilo pro VIP jachtu Gary Cooper, která se vynořila z hyperprostoru a přímým kursem si to namířila ke Golgotě. Stejně jako mrtvá skála patřila koncernu Weyland-Yutani, její průvodka byla platná, neboť na toto nehostinné místo létala několikrát za rok.

Obranné mechanismy ji znaly, proto nespustily poplach.

K VEČERU byla letová omezení odvolána a Avalon opět přijímal. Obnovil se obvyklý provoz, situace na orbitálním komplexu se stabilizovala. Terminály zvládly příval rozhořčených cestujících a odletové haly se postupně vyprázdnily.

Požádal jsem správcovský systém o prodloužení parkovného pro naši loď. Obratem mi byla zaslána korektní nabídka na přemístění stroje do některého z doků v bližším sektoru. Souhlasil jsem a vybral terminál, který byl od hotelového domu pouhý kilometr. Fred upozornil Lockharta, že dojde k přesunu na nové kotviště, a Sarah mi konečně doručila to nejdůležitější.

Zašifrovaný vzkaz.

Stella mi nahlížela přes rameno, když jsem se jím probíral.

„Je to ono?“ vyzvídala.

„Mělas pravdu,“ přikývl jsem. „Heller zrušil všechny akce a je zalezlý v Crystal House. Kulturu i dobročinnost vzal hákem.“

Blýskla bílými zuby. „Jakmile se mu nevede podle jeho představ, trčí ve své pracovně jako v ulitě.“

„Ty seš ta potíž, princezno," prohodil jsem jen tak.
„Stejně jako ty, Dormere."
Ušklíbl jsem se. „Dočká se."
„A kdy?" ozvala se Miranda.
„Zítřka ráno," řekl jsem. „Dáme o sobě vědět jeho poskokům."

STOPAŘ PRONIKL NAVZDORY všem důmyslným opatřením do chráněných zón Golgoty překvapivě snadno.

S pomocí údržbářského drona.

Sotva Gary Cooper přistál v otevřeném kotvišti, dok se ihned pohroužil do skalního masivu, kde začínal komplex prstencových laboratoří a jejich podpůrných center. Nikomu, dokonce ani lidské směně, nepřišlo divné, že loď dorazila prázdná a bez posádky.

Úkoly přepraviců bývaly někdy natolik tajné nebo nebezpečné, že jim stálo za to poslat drahé stroje řízené výhradně počítači.

Asi jako v tomto případě.

Stopařův postup usnadnilo i to, že jednotlivé pracovní složky na asteroidu byly od sebe důsledně separovány, pracovní čety a vědecké týmy spolu obvykle nepřišly do kontaktu. Proto když se rozběhl proces po přijetí kosmické lodi; nutná údržba a doplnění provozních hmot, servisní četa se neptala na důvody. Předpokládala, že je to tak v pořádku.

Mezitím robot s pozměněným programem opustil nenápadně dokovou sekci.

Stopař nemusel pátrat v elektronickém systému Golgoty.

Stačilo provozní schéma v paměti jednoduchého stroje, v jehož útroběch se ukrýval.

On to tady znal.

Byl vlastně doma.

TOMU, že to bude taková smršť, nic nenasvědčovalo.

Spánek doslova explodoval, REM fáze se proměnila v cosi palčivě živějšího než sám život:

Všechno je úplně jinak.

Tentokrát žádná poušť, vojáci, vysoké stavby, děsivé záblesky nad zubatým obzorem a příšery lezoucí ze země jako masožraví brouci.

Kdepak, nic takového.

Nejdříve je tma, která se rozjasňuje nastupujícím svítáním.

A pak vůně.

Omamná a sladká. Květinový parfém smíšený s potem a promilovanou nocí.

Tmavě hnědé prstýnky vlasů rozprostřené po zmuchlaném polštáři, zavřené oči, pomalý dech.

Nakláním se blíž, víčka zamrkají, pokojem zazní veselý smích.

Chvilka dovádívého škádlení, hra na přetlačovanou a zadýchané polibky.

Je mi neskutečně, cítím se tak báječně, že bych mohl létat.

Obavy však číhají v pozadí. Pořád nás pronásleduje smrt. Je nutné spěchat.

Z místa na místo.

Bez oddychu.

A bez šancí.

Žena vstává, já ji však strhnu zpět do rozházených prostěradel.

Pohládím ji. Chci říct to nejdůležitější.

Mazlivě mě odstrčí, vyprostí se z objetí a nahá kráčí do koupelny.

Blikne světlo, na neuvěřitelně pomíjivý okamžik si prohlížím křivky jejího těla. Strádání posledních měsíců ji poznamenalo, přibylo několik dalších jizev, přesto je pro mne pořád tou nejnádhernejší.

Nemohu se jí nabažít.

Užívám si luxusu myšlenek zahleděných do budoucnosti a pak se začnu oblékat.

Brzy bude ráno.

Jak už to se sny bývá, nerespektují čas ani realitu prostoru. Vidění se rozostří, pokoj zmizí a nahradí jej ulice zaplněná lidmi. Budovy natěsnané k pohyblivým chodníkům tvoří hluboký kaňon s proužkem šedivé oblohy vysoko nad našimi hlavami.

Spěchám s brunetkou na místo setkání, proplétáme se hustým davem.

Vzduch je studený, vlhký... a zlověstný.

Jsmo tu. Křižovatka, mimoúrovňová schodiště, stanice magnetické dráhy a hologramové reklamy, které se vznášejí nad širokými vozovkami jako fantastické karnevalové balóny.

Žena, jejíž jméno mám na jazyku, a přesto jej nedokáži vyslovit, se otáčí, pátrá pohledem.

V oříškových očích kmitne strach.

Šeří se, ulici jako by pohlcovala tma.

Bezvýrazné tváře stovek chodců nás míjejí, plují kolem jako leklé ryby unášené neviditelným proudem. Náhle se z té masy vyloupne muž a přistoupí blíž. Šlachovitá postava zahalená v dlouhém plášti, nezhojená rána na čele zakrytá čtvercem elastického obvazu. Bývalý desátník, velitel družstva. Tentokrát žádné armádní maskáče, pouze nenápadné, obnošené civilní šaty.

„Všechno je zařízené," řekne, aniž pohne rty.

Mělo by se mi ulevit, ale není tomu tak. Je mi, bůhvíproč, ještě hůř.

Opodál se objeví jiná známá tvář z minulosti. Zjizvený obličej, ošklivé znamení napalmu. Scházíme se na veřejných místech, abychom se společně hnuli dál. Na tomhle světě už není pro štvance bezpečno.

Lovci jsou nám opět v patách.

Desátník se ostražitě ohlédne. Pravou ruku nevyndá z kapsy ani na okamžik.

I já cítím váhu zbraní v podpažních pouzdrech pod starou odřenou bundou.

Vnoříme se do davu, který nás pohltí jako řeka. Desátník uchopí brunetku za loket, cosi jí šeptem sděluje.

Ona přikývne, unaveně se usměje.

Lesklá kapkovitá auta řítící se za nízkou bariérou hvízdavě šumí.

Zvolním krok, záměrně se opozdím. Není taktické chodit těsně pohromadě.

Z profilu zahlédnu její tvář. Rozpuštěné vlasy jí poskakují po ramenou, tančí do rytmu úsporné chůze. Tolik si přeji podržet ji v náručí, ukolébat do klidného spánku, políbit na krk, kam ji škrábla kulka vypálená ze zálohy.

Koutkem oka zachytím cosi nepatřičného.

Černé vozidlo letí napříč jízdními pruhy, kvílení magnetických brzd a náraz do bariéry...

...a zlomek sekundy poté exploze.

Plameny, trosky a nesmírná síla výbuchu rozmetávající zmrzačená lidská těla na všechny strany. Dým, řev, děsuplné ječení.

Tlaková vlna mnou mrští do výkladní skříně obchodu s drahou konfekcí. Následuje řinkot a tupá bolest.

Přesto se škrábu na nohy, bojuji s mdlobami. V hlavě mi hučí, před očima tančí černé mžitky. Odevšad doléhá hysterické kvílení a volání o pomoc. Z dálky se ženou sirény.

Vratce se vymotám z doutnajících obleků, upadnu na popraskaný chodník. Krve v ústech, ani teplé stružky vzadu na hlavě si nevšímám.

*Potácím se k rozbité bariéře oddělující chodník od vozovky, pohledem
těkám od kouřícího kráteru ke stržené fasádě, pod níž leží mrtví a
sténající ranění.*

Odstřikuji účastné ruce, které se mi snaží pomoci.

Přichází tma a já řvu.

Šílím bolestí, tu ztrátu si neumím představit.

Zhroutím se na rozbitá kolena a obraz pošmourného světa zčerná.

*V bezčasí se vznáší její obličej. Chci si jej za každou cenu podržet,
jenže on se rozplývá a vytrácí.*

Je pryč.

„DORMERE... VZBUĎ SE!”

Čísi ruce mnou cloumaly, dokud jsem se neprobral.

*Lapavě jsem se nadechl a posadil se. Propocené tričko mne studilo
na zádech, do mokrého obličeje funěla klimatizace.*

„Sakra,” vydechl jsem zničeně.

Stella mi přejela prsty po čele. „Něco se ti zdálo.”

„Zdálo...” vyloudil jsem chraptivě přes zdřevěnělé hlasivky.

*Ve spáncích mi ostře tepe, mozek jako by spadl do tlusté vrstvy
gázy. Lampička nad lůžkem vrhá po místnosti mdlé světlo a dlouhé
stíny.*

Znovu jsem si lehl a Stella se ke mně bez váhání namáčkla.

Ochranitelsky mne objala.

Neprotestoval jsem.

Její vůně - tolik jiná a přesto tak stejná.

Mohl bych jí... nebýt zase sám?

Víčka mi klesla a dívčí rysy se slily s modravým šerem.

„Kdo vlastně jsem?” zeptal jsem se s posledním zbytkem vědomí.

*SMĚNOVÝ DOZORČÍ VÝROBNÍHO PROVOZU se jako obvykle
nudil.*

*Nacházel se dvacet pater pod povrchem asteroidu, nad ním bylo
téměř tisíc metrů betonu, titanových bariér a skalní masy vytvrzené
teplotou blízkou absolutní nule do hmoty rovnající se svou odolností
kvalitní oceli.*

Ne, nespál. To si nemohl dovolit.

Kontrolní systém, který jej neustále monitoroval, by to poznal.

A to by znamenalo padnout do spárů soudu, který si co do nemilosrdnosti nezadal s těmi vojenskými. Nejen, že by přišel o prachy a práci, ale nejspíš i o kejhák.

Za ty dlouhé měsíce, co tu pracoval, si vypěstoval spolehlivou schopnost udržet biologickou aktivitu vlastního těla na přijatelné výši, i když se myšlenkami toulal světelné roky daleko. Podle vlastního mínění zde byl zbytečný, jeho povinnosti by hravě zvládlo cvičené prase, jenže předpisy firmy to vyžadovaly. Proto se pohupoval v pohodlné židli a vzpomínal na toho blondáčka z personálního, s nímž strávil famózní noc před odletem do téhle prdele světa.

Už se těšil, až mu vyprší půlroční závazek.

Nebylo to daleko; čtyři týdny. Pak sbalí svých pár švestek a vypadne s ostatními z téhle sekce. Vystřídá je nová várka pracantů.

Velín se nacházel na vyvýšeném postu, skrze panoramatická pancéřová okna měl perfektní výhled do půlkruhovitě haly pod sebou. Přesto si nevšiml tenoučkého tmavého pramínku, který pronikl dovnitř přívodem čerstvého vzduchu.

Oddával se slastným představám končícím mohutnou ejakulací, takže bezmála neviděl a neslyšel. Jako všichni jeho generace plně spoléhal na technické vymoženosti, které mu měly usnadnit práci.

Jenže tentokrát elektronická ochrana selhala.

Černý pramen se jako had propletl pod separační stolicí a zamířil k části, kde se nacházely vakuové zásobníky a magnetické rezonátory. Ke stropu se tu zdvihala věžovitá konstrukce s kondenzátory a tlakovým potrubím, bloky výrobní linky obtáčely ve vodorovné linii obvodovou stěnu. Kouř se na okamžik zastavil u záložního řídicího stanoviště a poté se přesunul k distribučnímu zařízení. Zploštělý obláček se zvedl a jakoby si prohlédl ventil, kam automatické obslužné mechanismy napojovaly přepravní schrány.

Poté se stáhl do stínu, kam nebylo z velínu vidět.

„VSTÁVEJTE!“

Miranda byla na nohou, zatímco se Fred ve vedlejší místnosti líně protahoval. Slyšel jsem, jak mu hlasitě lupou obratle.

Z noční můry zbyly mlhavé cáry. Pryč byla palčivá bolest, zůstal jen nezřetelný otisk nevratného osudu a zastřeného smutku. Přesto se mi jako zapomenutý dárek zřetelně vybavil obličej tmavovlasé ženy a s ní pocit trpké, navýsost zbytečné ztráty.

Opatrně jsem se vyprostil zpod Stelliny ruky. Ještě bylo brzy, proto jí dám patnáct minut k dobru.

Vypadala tak bezbranně.

Byla snadným cílem, zvlášť v její situaci. Sama by mi padla do náruče, stačilo jen chtít.

Jenže v tom to bylo.

Já nechtěl. Můj život zmizel v propadlišti. Po tmavovlasé ženě s jizvou na krku a unaveným pohledem zbyla tak nanejvýš urna s popelem, uložená v oddělení neidentifikovatelných obětí městského hřbitova jakési obydlené planety.

Pozoroval jsem Stellinu hladkou tvář, husté řasy a neposlušný pramen černých vlasů, jenž jí sklouzl přes čelo.

Děláš to pro ni, nebo pro sebe?

Zamručela, otočila se na bok. Zpod tenké příkrývky vykouklo pokrčené koleno a nahé stehno.

Ještě kousek...

Zašklebil jsem se a šel do sprchy.

Studená voda mě probere.

STOPAŘ NAPNUL VŠECHNY SÍLY a prolomil ochranný okruh distribučního zařízení. Pak jen stačilo odemknout zámek na pojistném ventilu.

Směnový dozorčí na asteroidu *Golgota* zachytil koutkem oka nepatřičný pohyb. Zmateně vyskočil a přelétl očima hologramovou konzolu. Senzory však nehlásily z dolního podlaží nic neobvyklého. Stavová pole zářila klidnou zelení, diagramy monitorovaly výrobní procesy jednotlivých várek nanočástic.

A zase...

...támhle!

Nechal konzolu být a přiblížil se k velkému panoramatickému oknu.

V tu chvíli vytryskl ze zásobovacího potrubí tmavý gejzír a rozstříkl se po hladké podlaze. Výstražný maják se sice rozblíkal, ale sirény ve velínu ani nepíply.

Směnový dozorčí přitiskl tvář na chladný polykarbonát a v děsivě zmateném okamžiku, který rychle přerůstal v paniku, sledoval, jak se ze země zvedá černý stín.

Stopař si nevšímal bilionů částic, které se řinuly všude kolem něho.

Sytil se ze středu proudu a nabaloval na sebe kilogramy surové substance. Kmenové buňky pak tuto hmotu integrovaly do jeho podstaty a připravenými aktivačními řetězci jí vdechly život.

To, že Stopař opět nabíral lidskou podobu, nebylo náhodou.

Existoval v tomto modelu tak dlouho, že aniž si toho všiml, stal se pro něj tou nej přirozenější formou. Vlastně byl člověkem - kopií, konglomerátem všech vzorců chování, jež měl pro svůj úkol uloženy v operační paměti.

Směnař přidušeně vykřikl.

Monstrum vystoupilo z mračna nanočástic a obrátilo k němu rodící se tvář.

Aniž to ten ubohý človíček zaregistroval, Stopař pomocí modulovaného elektromagnetického pole vystřelil část nasbírané hmoty proti sklu. Jako vlas tenký paprsek prorazil jinak nerozbitný materiál, uvolněná energie a zbytky nanočástic stáhly dozorcímu kůži z obličeje a proměnily tkáň pod ní v rosol.

Bezpečnostní systém *Golgoty* byl připraven řešit náhodná spojení substancí během výrobního procesu a při ukládání do přepravních nádob. Ovšem nemohl a nedokázal čelit cílenému útoku ze strany hotové polyinteligence. K tomu na asteroidu nemělo nikdy dojít.

Stopař snadno ovládl řídicí centrum.

Nezajímaly ho laboratoře, kde měla Weyland-Yutani v běhu několik exotických projektů. Soustředil pozornost na sklad pokročilých zbraňových systémů. Ty se projektovaly na opačné straně *Golgoty*, pokusné středisko a střelnice pak fungovaly na planetce vzdálené zhruba osm milionů kilometrů.

Nakrmil se a byl plně při síle.

Cítil se neporazitelný.

„POSAĎ SE," ukázal jsem Stelle, „a nemluv, dokud neřeknu."

Naposledy jsem zkontroloval obytnou místnost, zda je vše tak, jak má být.

„Postarej se, ať nahlas nemlaská," požádal jsem Mirandu, když Fred ochotně odstranil ze servírovacího stolku objednané jídlo, včetně termosky s černou kávou.

„Narvu mu tu šlichtu do krku, když je tak nenažranej," houkla pirátka naprosto vážně.

„Víš, jak se tvářít?" Nastavil jsem na Stellu snímáče.

„Nemusím nic hrát," řekla zkroušeně.

„To je přesně stav, jaký potřebujeme." Tleskl jsem. „Sarah?"

„Stále na příjmu," ozvala se laškovně.

„Dostaň mi Koňského ksichta na drát, ano?"

Po pár minutách se nad projektorem vynořil známý obličej. Tentokrát však ztratil podstatnou část své pompézní arogance.

„Dobré ráno," řekl jsem zdvořile. „Doufám, že neruším."

„Dormere?!" Zněl udýchaně, jako by utíkal. „Jak jste se mi, zatraceně, dostal do soukromého okruhu?!"

„Mám své metody," opáčil jsem. „Netoužím marnit čas diskusemi s hordou bezvýznamných poskoků."

Nažloutlé panenky Koňského ksichta získaly zlostný lesk. „Dormere, jak dlouho tady jste? Měl jste se hlásit okamžitě!"

„Včerejší dopravní kolaps zdržel všechny lodě na příletu."

Zamračil se. „Máte to, za co vás platíme?"

Přitáhl jsem Stellu před snímač.

Vzpírala se, pohled stáčela vzpurně stranou.

„Dobré ráno, slečno Hellerová!" zavrkal Koňský ksicht potěšeně. Všiml jsem si úlevy, jaká mu zablikala v očích. „Jsem nesmírně rád, že vás opět vidím. Pan otec se na vás těší. Budete mu mít asi co vysvětlovat."

Stella se snažila vytrhnout, takže jsem jí zkroutil ruce za zády.

„Měla jste příjemnou cestu?" šklebil se Peterson.

„S tímhle hulvátém?!" vyštěkla zlostně a snažila se mě kopnout do holeně.

„Je odborník, tenhle chlap," lichotila hologramová hlava falešně. „Na brzkou shledanou, slečno!"

„Stačí?" zeptal jsem se.

„Kde je zbytek?" Zase ten chladný tón.

„Myslíte tohle?" Ukázal jsem mu černé pouzdro.

Koňský ksicht se rozzářil jako miniaturní slunce.

„Přesně!" Napětím se mu rysy zkroutily do odulé grimasy.

„Naúčtuji si navýšení bonusové prémie," utrousil jsem.

Udělal z očí nepatrné šterbinky a čekal. Kdyby to uměl, na dálku by mě zabil.

„Vzhledem k rychlosti, s jakou jsem tu vaši holčinu našel, a všem těm potížím okolo si ji zasloužím," pokračoval jsem a tvářil se jako ziskuchtivý parchant. „Plus moje mlčení."

S tím nejspíš počítal, protože neochotně přikývl. „Deset procent navrch. Moji detektivové si slečnu Hellerovou převezmou a vyřídí formality. Přesně podle dohody.“

„A jak zjistíš, kde se nacházíme?“ zeptal jsem se klidně.

Pohled mu sklouzl mimo záběr; nejspíš na identifikaci volajícího. Ke cti mu sloužilo, že na sobě nedal znát, jak ho rozladilo, když neuviděl nic jiného než shluk nesmyslných čísel a písmen.

„Co teda chcete, Dormere?!“ vyštěkl. Očima přejížděl po záměrně stažené výseči pokoje.

„Dodám holku i s kufříkem osobně, Petersone. Jednat budu pouze s vámi, s nikým jiným, na vašem písčku. Uzavřeme to a potom se bez povyku rozejdeme. Souhlas?“

„A existuje jiná varianta?“

„Ne.“

„Vy víte, kde mě najdete?“

„Ano.“

Nadzdvihl obočí, protože lokace bezpečnostního oddělení Weyland-Yutani byla přísně tajná. Zřejmě si však udělal o mých možnostech patřičný úsudek, když výkonné zařízení nedokázalo vystopovat zdroj přenosu. „Kdy vás mám čekat?“

Nad hologramem zablikal červený pruh.

„Během dne,“ uzavřel jsem debatu a ukončil spojení.

Stella si masírovala rameno. „Nemusel's mě zmrzačit, Dormere!“

„JAK DALEKO SE PROPRACOVAL?“ zajímal jsem se.

„Bránila jsem mu, lokalizoval však tuto sekci. Jsou v ní čtyři hotelové dómy.“

„Zhruba šest tisíc pokojů, možná i víc,“ řekl jsem. „To nám poskytně čas.“

„Hodinu a půl, John. Maximálně.“

„Stačí.“

„Za tu dobu se do Paradisa nedostaneme,“ namítla Stella.

„Nepoletíme dolů,“ řekl jsem. „Alespoň ne hned.“

„Ne? Pokud vím, kanceláře jsou v administrativní věži v Centru.“

„Nafoukanec Peterson řídí oddělení odsud z orbity. Asi mu to přišlo jako bezva nápad. Každopádně má blíž k nejvyššímu šéfovi.“

„Co uděláš?“ zeptal se tichý Lin.

„Překvapím ho." Z trezoru ve stěně jsem vyndal EMG pistoli, do kapes nastrkal zásobníky.

„Sám?"

„Ano. Vy se vrátíte do člunu."

„Žádné rozdělování," ucedila Miranda.

„Bez diskuze," řekl jsem tím nejlepším tónem zupáckého seržanta.

„Přijdu potom za vámi."

Miranda mi koukla zpříma do očí. „Není to podraz, že ne?"

„Měl by být?"

„To pověz ty mně, Dormere!"

„Nemám ve zvyku podrážet, a to ani takovou potvoru, jako seš ty."

Odbyla mě mávnutím ruky. „Je to to, o čem jsme už mluvili?"

Přikývl jsem.

Lin s Fredem nás sledovali jako dva hráče při hře, k níž neznají pravidla.

„Myslela jsem, že to vyřídíme společně."

„Tahle záležitost má víc fází. Budu vás potřebovat až při té druhé, takže o nic zajímavého nepřijdeš."

„Ví o tom Slater?" zeptal se Lin opatrně.

„Ne," řekl jsem. „Ale nechal mi poměrně volnou ruku, jak získat přístup do Crystal House."

To nebyla úplně pravda, ale co mohli vědět. Doufal jsem, že nic.

„Jdu s tebou," řekla Stella nesmlouvavě.

„Kdepak," odmítl jsem. „Sám mám největší šanci."

„Co když ne?"

Pokrčil jsem rameny. „Potom se o tebe Miranda postará a dostane tě odsud. Slater tě pak někde hodně daleko vysadí."

„Když uvidí přicházet jen tebe, bude jim to podezřelé."

„Něco vymyslím. Hlavní je proniknout dovnitř, pak si poradím."

„Kde jsou?" zeptal se Fred.

Uprostřed pokoje se zhmotnil model kosmodromu a pomalu se otáčel.

„Tady." Ukázal jsem na výseč, která zabírala tři patra nad soukromými doky.

„Pouze jeden přístup," konstatoval Lin. „Stejná cesta tam i zpátky. Obtížné."

„Nezapomínej na servisní výstup. Na opravářském skútru se dostanu ke člunu, kde budete čekat."

„Beze mě tě k Petersonovi nepustí," zopakovala Stella.

„Risknu to.“

„Jestli nás skútr uveze, zvládnou to. A mimoto; zbraň neproneseš. Skenery ji odhalí a ostraha zabaví. V nejlepším případě.“

To znělo logicky.

Její tmavé oči ani nemrkly. „Mě prohledávat nebudou.“

„Proč seš si tak jistá?“

„Nedovolí si to... a ani nebudou mít důvod. Zvlášť, když uvidí, jak špatně se mnou zacházíš.“

Miranda zamručela.

„To by mohlo vyjít,“ utrousil Fred.

4. KAPITOLA

Stopař zanechal *Golgotu* v naprostém zmatku.

U zbrojnice zabil osm strážných, na dálku otevřel pancéřová vrata a pak si ve stojanech nastavených od podlahy ke stropu vybral vhodnou zbraň. Cestou zpátky k přístavišti nechal roboty, aby vyhnali dělníky a techniky do vedlejších oddělení a v samolibé sérii úderů rozvrátil počítačovou síť *Golgoty*.

Věděl, že pokud si nedá dobrý pozor, na *Avalonu* se střetne s mnohem silnějším protivníkem.

Proto trénoval.

„KDO ROZSOUDÍ, co děláme dobře a co špatně?“ obrátila se ke mně Stella.

„Bůh?“

„A co když neexistuje?“

„Pak je to akorát na nás.“

Dorazili jsme k sekci určené soukromým letům. Party rozjařených turistů v této části kosmodromu prořídly. Nahradili je uspěchaní a nevrlí obchodníci.

„Sledují nás?“

„Ne. Sarah nás kryje.“

„Je výborná,“ pravila vážně.

„Bez ní bych byl nahraný,“ přiznal jsem. „Je však vázaná na zdrojovou síť *Avalonu*.“

„A mně připadalo, že se tady schováváš jako krtek,“ prohodila mimoděk.

„V určitém ohledu je možné, že bych bez ní nepřežil,“ řekl jsem neutrálně.

Navedl jsem Stellu k hlubokému výklenku. Nastavila ruce a já jí kolem útlých zápěstí zacvakl policejní pouta.

„Jak se jich zbavím?“ Potřásla matným kovem.

„Nejsou zamčená. Trhni a uvolní se.“

Udělala, co jsem chtěl, a náramky spadly.

Znovu jsem je nasadil a přehodil přes ně její bundu. Nenápadně jsem vytáhl pistoli, zastrčil ji Stelle vpředu za kalhoty a upravil, aby dobře seděla.

„Zvládneme to, princezno.“ Pohladil jsem ji po bledé tváři.

PANCÉŘOVÉ DVEŘE nehlučně zajely do stěny.

Za nimi čekali tři řízci v ručně šitých kvádrech.

Vtáhl jsem Stellu za sebou a neurvale s ní smýkl ke stěně. Zapotácela se a plivla po mně.

„Hajzle!“ zasyčela.

„Sklapni, čúzo! Mám tě plný zuby!“

„Táta tě nechá sedřít z kůže!“ vyprskla zuřivě a šlehla pohledem po ochrance.

Chlapi sice nevěděli, oč kráčí, ale přinejmenším od vidění ji znali. A to, že s nedotknutelnou dcerou majitele Weyland-Yutani takhle zacházím, je znejistilo.

„Postavte se na značku, ruce od těla,“ vyzval mě bez okolků ten největší.

Chtěli to mít co nejdřív za sebou.

„Peterson čeká!“ vypálil jsem a hrnul se k protějším dveřím.

„Moment, prosím,“ zastoupil mi cestu ramenatý strážný.

„Musíme vás prohlédnout.“

Nesmlouvavě mne otočil a objel ručním detektorem.

Stella předstírala, že se na mě chce vrhnout.

„Mrzáku!“ zaječela a nechala bundu spadnout na zem. Ve světle zářivek se zaleskly policejní náramky.

Bouchači se zatvářili všelijak.

Byl jsem čistý, proto mě nechali odhozený kus oblečení zvednout.

„Můžeš mi to konečně sundat?!“ Stella zdvihla spoutané ruce.

„Ne,“ opáčil jsem mrazivě.

„Táhni někam!“ nadávala svědomitě. „Tady přece zdrhnout nemůžu!“

„Až tě dodám Petersonovi,“ odsekl jsem. „Pak ať si s tebou dělá, co chce.“

„Skončils, vypatlanče!“

„A tohle snáším dva týdny,“ obrátil jsem se na ochranku. „Zavedete nás za šéfem, ať už se jí konečně zbavím?“

„Hovado! Mrzáku! Ubožáku!“ vřískala Stella.

„Ovšem...“ zabručel neochotně týpek, jenž to měl u vchodu na povel. „Tudy.“

Vyšlo to.

Závory cvakly a my vkročili do třípatrového objektu, aniž Stellu projeli.

KANCELÁŘ BYLA ROZLEHLÁ jako taneční sál.

Kolem stěn přepychové kožené klubovky, moderní konferenční stolky, zdi zdobily zlacené tapiserie a obrazy v drahých rámech. Tlumená světla, živé květiny a vpravo vysoká skulptura ze štípaného kamene, z níž do zapuštěného bazénku zurčel miniaturní vodopád. Čelu místnosti pak vévodil masivní psací stůl z tmavého dřeva. V hlubokém křesle za leštěnou deskou se s výrazem blahosklonné nonšalantnosti rozvaloval Koňský ksicht.

Nebyl samozřejmě sám.

Ohozený v černém se o stůl opíral můj dobrý známý Kraft, u dveří trčely jako sfingy dvě plešaté gorily.

„Vítejte, Dormere!“ zahlaholil Peterson a lusknutím poslal pryč strážného, který nás dovedl. „Ani si neseďte, bude to svižné jednání.“

„Mluvíte mi z duše.“ Táhl jsem Stellu středem monstrózní kanceláře. „Poletím odtud prvním spojem. Ani nevíte, jak se těším, až si zaplavu v moři na Apenu.“

„Chápu,“ plkal Koňský ksicht.

„Nazdárek, Krafte,“ mrkl jsem na zabijáka. „Koukám, že jsem ti zas tolik neublížil.“

Vrah svěsil koutky, ale jinak se nepohnul. Prázdnou ruku držel na břiše, druhou za zády.

Jeho výraz však naznačoval cosi jiného.

Říkal: *Brzy srovnám skóre!*

„Proboha, co to melete?“ obořila se na nás Stella. Ačkoliv mluvila jako dělník z hydroponických plantáží, cítil jsem, jak se chvěje.

„Mlčte, slečno Hellerová. Na vás brzy dojde,“ zamračil se Peterson.

„Chci mluvit s otcem, ihned!“

„Dostanete příležitost,“ promluvil Kraft mrazivě. Znělo to, jako když odsekává led ocelovým sekáčkem.

„Prosím, ten kufřík," zavrkal Peterson a netrpělivě se předklonil.

„Tady je." Posunul jsem pouzdro na křížovém závěsu z boku na břicho.

„Dejte mi ho." Pěstěné prsty zabubnovaly po dřevu.

„Nejdřív prachy." Zavrtěl jsem odmítavě hlavou.

„Dormere, tady to končí..." ucedil Kraft. Udělal krok vpřed a zároveň švihl rukou, kterou schovával za zády.

Bylo to tady. Sekunda, která rozhodne.

Strhl jsem Stellu na sebe, ta zaječela a odhodila nefunkční pouta. Výkřik ještě nedozněl, když jsem jí zajel prsty pod košili a pažba pistole mi vklouzla do dlaně.

Zabíják v černém zaváhal, a to mi poskytlo příležitost.

Nebál se, že zasáhne dívku; ta ho nezajímala. Jenže při pudové střelbě se střílí na trup, protože poskytuje největší cíl, a on nechtěl trefit pouzdro s drahocenným záznamem. Proto si vybral jako náhradní terč hlavu. Zamíření mu však trvalo o zlomek sekundy déle.

Moje první expanzní střela ho zasáhla do žaludku.

Stella upadla a druhá kulka vnikla Kraftovi levým okem do mozku a utrhla polovinu temene. Měl jsem štěstí, že se ty plešaté opice z ochranky rozvalovaly v křeslech - to je stálo kejhák.

Pořád ve zrychleném módu jsem každému věnoval po ráně do prsou. Teprve po druhém výstřelu za mnou žuchla Kraftova mrtvola. Peterson ještě ani nezvládl otevřít pusu.

„Jestli jen mrknete, je po vás," varoval jsem ho.

Pořád jsem hlídal gorily u dveří, kdyby v nich snad zůstalo víc života, než jsem čekal. Jeden se zhroutil do kožené klubovky, druhý se skulil na koberec, chroptěl a u úst se mu nadouvaly krvavé bubliny. Patou v drahé botě vytloukal do dřevěné podlahy nepravidelný rytmus umíráčku.

„Dlaně na stůl a vstát," nařídil jsem Koňskému ksichtovi. Jeho pravačka se totiž jako zchromlý pavouk sunula k zásuvce na papíry.

Sinalý, rty pokleslé v maňáskovské grimase, se přesunul do starobylého ušáku, z něhož se špatně vstává.

„Jak se zamyká vstup?" zeptal jsem se.

„Tlačítko vpravo vespod," řekl chraptivě.

Přešel jsem ke Kraftovi, zabavil mu PDW, ale pořád držel Petersona na mušce. „Víte, co se stane, když mne podfouknete?“

„Mám ženu a tři děti," pravil potichu, jako by to snad něco vysvětlovalo. Upnutý límeček vínové košile ztmavěl potem, obličej se mu leskl, ale nedovolil si zvednout ruce z kolen, aby se otřel.

„Seber jim bouchačky," kývl jsem na mrtvolu u dveří.

Stella zvedla armádní automaty, prohledala kapsy i pouzdra na opascích.

Obešel jsem psací stůl, stiskl nenápadný spínač na konzole elegantního terminálu. Zelená dioda zamrkala.

„Nedají se otevřít zvenku, zvuková izolace místnosti je dokonalá," prozradil Peterson úslužně.

Přísně jsem si ho změřil. „Odstranil byste nás bez ohledu na všechny ty kecy kolem, co?“

„To děvče chtěl pan Heller napřed vidět." Na Stellu se při tom nepodíval.

„Kvůli tomu záznamu?" Poplácal jsem pouzdro na břicho.

„Nesměli jsme nic ponechat náhodě," řekl prostě Peterson.

Jeho sebeovládání jsem obdivoval.

„Kdy to Weyland-Yutani hodlala zveřejnit?"

„Neskutečně výbušný materiál," prohodil Koňský ksicht konverzačním tónem. „Ekonomickými strategiemi a firemním plánováním se nezabývám, má pracovní náplň do těchto aktivit nezasahuje, proto neznám podrobnosti. Nicméně společnost ještě není připravena k takovému kroku, samozřejmě z obchodního hlediska."

„Parchanti," ucedila Stella a podala mi zbraně tělesných strážců.

„Oplatíte mi stejnou mincí?" Peterson ukázal prstem na portrét generála ve slavnostní uniformě, který pokropila Kraftova krev.

„Víte toho příliš," poznamenal jsem.

„Je to můj džob," řekl Koňský ksicht. Zavrtěl se. „Poslyšte, Dormere, mám pro vás určitý návrh."

„Co to změnil?" Hodil jsem zbraně do vodního bazénku.

„Necháte mě naživu."

„Nic nepotřebuju," opáčil jsem. „Zejména ne od vás."

Peterson se zatvářil sebejistě. „Znám vás, Dormere. I váš osud. A vím, co hledáte.”

Tohle neznělo jako plané vychloubání.

Zastrčil jsem svou pistoli do pouzdra. „Ano?”

„Volba devět.” Trhl vystrčenou bradou na projektor.

Bleskově jsem zvážil pro a proti.

Zase jsem měl takové to tušení. Doba nepříjemných překvapení asi ještě neskončila.

Ovšem poté, co jsem aktivoval záznam uložený v paměti přístroje, skutečnost zdaleka překonala všechna má očekávání.

Světla v místnosti se automaticky ztlumila a ve vzduchu se zhmotnila výseč plná barev a pohybu. Byl to hodně špatný záběr. Nekvalitní a v bídém rozlišení, takže trvalo, než jsem pochopil, na co se dívám.

Nebo spíš na koho.

To poznání ke mně přicházelo strašně neochotně, otupělý mozek jej odmítal přijmout. Bránil se mu ze všech sil.

Odmítal uvěřit.

Bylo to, jako by se kolem mě roztočilo celé orbitální město, ale já pořád zůstával nehybný - dokonalý středobod vesmíru.

„Je to ona, Dormere,” dolehl ke mně z nekonečna Petersonův hlas.

To, že jsem znovu věděl, kým jsem, nebylo vůbec nic proti tomu, jaký šok jsem zažíval nyní.

„Ne, to není možné,” řekl kdosi za mne.

Mými ústy.

Podvědomé touhy a přání, marná bloudění uplynulými roky, prázdné dny a ještě osamělejší noci, fantasmagorická šílená naděje nad zelenými mračny bezejmenné planety. To vše se smrško do monstrózního víru, z něhož vyšlehla téměř nicotná jiskřička pochopení.

Tylerová.

Její jméno mi vyskočilo na ztuhlý jazyk jako kouzlem.

Exobioložka.

Nejhledanější vyvrhel Galaxie. Díky zprasnému osudu komplic hrstky zbylých vojáků z přepadové čtyry námořní pěchoty. Cíl určený k likvidaci.

„Vaše přítelkyně nezemřela při explozi,” sdělil s rozkošnickou jízlivostí Koňský ksicht. „Ten útok naplánovala Agentura. Na ulici

to sice odskákala spousta obyčejných lidí, ale vy i Tylerová jste přežili."

Byl to omyl.

Celou tu dobu jsem byl vedle! Myslel jsem si, že bomba v autě ji roztrhala.

A ona si určitě totéž myslela o mně.

Do prdele!

Bože, ty malej uprděnej křiple! Nenávidím tě!

„Haló, Dormere - Clarku, zajímá vás to?" Peterson si nezdavě věřil. Byl přesvědčený, že se vyšvihl zpátky na koně.

„Hicks... a Drake?" zeptal jsem se.

Med v hlase ředitele bezpečnosti poněkud zkysl. „To opravdu netušíme. Zachytili jsme dodatečné informace pouze o vás a té ženě. Po ostatních ani stopa. Každopádně se na tehdejším seznamu obětí nevyskytují. Takže jsou dost možná pořád naživu. Trochu jsme spoléhali na to, že nám to prozradíte třeba vy."

„Já... měl jsem ztrátu paměti," řekl jsem.

„Ano, to už víme. Tím se také mnohé vysvětluje."

„Co chcete?" Místnost se konečně přestávala točit.

„Mohl bych vám prozradit, kde se vaše přítelkyně momentálně nachází."

„Jakou mám záruku, že tyhle věci zůstanou tajemstvím?"

„Máte schopnosti a řemeslnou zručnost, kterou budu po Kraftově odchodu postrádat." Peterson sepnul ruce v klíně. Očekával bezvýhradnou poslušnost. „Nechcete pro mě pracovat? Tím se vyřeší spousta věcí."

„Šílíte?" Vší mocí jsem se snažil sebrat.

„Uvažujte o tom."

„Byl to nádeník. Takových najdete v Paradisu dvanáct do tuctu." Ztuhlými prsty jsem sebral zásobníky, které Stella položila na okraj stolu.

„Vyznáte se, jenže některé věci jsou i nad vaše síly." Koňský ksicht se mimoděk napřímil. „Ať uděláte cokoliv, budete mít obrovský problém."

„Copak by to mohlo být?" opáčil jsem. Už jsem se jakž takž ovládal.

Osobní potíže jsem odsunul do pozadí. Zamkl jsem je do koutku mysli, odkud je vyzvednu později.

Až na to bude čas.

„Mám horkou novinku. Stopař pronikl do utajovaného výrobního závodu a doplnil svůj potenciál po tom, co jste jej poškodil u Pelotu Jedna. Vyzbrojil se a nyní míří k Avalonu.“

Pohládl jsem ukazováčkem spoušť. „Nic jiného bych od něj ani nečekal.“

„Je nesmírně silný.“

„A vy jste ho nechal. Hodilo se vám to do krámu, jinak byste ho dávno zastavili.“

„Tak to není, Dormere.“ Možná, že tentokrát mluvil pravdu.

Ale záleželo na tom?

„Povím vám, Petersone...“

Najednou přese všechny své trumfy pochopil, že prohrál. Definitivně. „Pomůžu, a skoro nic za to nechci!“

„...ta vaše kravata je úděsná. Mizernější vkus jsem nezažil.“

„Potřebujete mě!“ vyhrkl. „Tylerovou beze mne nenajdete a odsud nevyváznete!“

„Omyl!“ Střelil jsem ho do krku.

Vzepjal se, sevřel rozervané hrdlo a přepadl i s křeslem dozadu. Nohama mrskal ve vzduchu, zpoza převrženého kusu nábytku se ozývalo srkavé chroptění a vlhké bublání.

„Prosím, Dormere!“ vykřikla Stella. „Seš stejná zrůda jako oni!“

„Možná,“ připustil jsem. „Právě to nám pomůže.“

Shrnula si rozčileně vlasy z čela. „Mluvil pravdu?“

„O čem?“ Vyvolal jsem navigaci na ICOM.

„Zase o tobě, hergot! A o ní!“ Tmavé panenky mě doslova propalovaly.

„Už je to jedno.“ Pohled jsem jí vrátil.

„Zbavil ses ho,“ obvinila mě bez důrazu. „A nic ses nedozvěděl.“

Sarah usazená již nějakou dobu v řídicím systému Petersonova doupěte otevřela skrytý průchod v boční stěně. Ve tmě zablikala světla a odhalila nepoužívanou servisní spojku, která ústila u nouzové komory.

„Postupovat je třeba systematicky,“ prohlásil jsem bezcitně.

„JAK TO VENKU VYPADÁ?" Soukali jsme se do šedivých skafandrů odebraných z věšákových stojanů.

„*Slunečno, vzduchoprázdno, absolutní mráz,*" ozvalo se mi v uchu.

„Miluju tyhle fórky," opáčil jsem.

„Odpust', Johne." Pohled na technickou komoru překryl záběr venkovní kamery. „*Všude klid, Peterson nelhal. Ochranka se nevzrušuje.*"

„Výborně." Zkontroloval jsem Stellu, když si nasadila rukavice a dotáhla těsnící manžety. „Drž se, princezno."

Obraz vesmíru nahradilo schéma pro otevření zámku přechodové komory. Navolil jsem správnou sekvenci a čekal, až se uzávěr odblokuje.

„Už o vás vědí, Johne," informovala mě Sarah. „*Tohle bylo nad mé síly.*"

„A já myslel, že jsi všemocná," rýpnul jsem si.

„*Když mám dost času, tak ano,*" vrátila mi to.

„Ochranka bude mít jiné starosti, než nás stíhat." Stellu jsem k sobě připoutal pojistným lankem a odpálil vnější propust'. Ovládání bylo ruční, takže se opačný vstup komory nemusel uzavírat, aby fungovalo. Pevně jsme se drželi, zatímco s námi lomcoval orkán unikajícího vzduchu a kanonáda drobného smetí.

Vyšel jsem kolébavým krokem na krytou plošinu, kde v dokovém lůžku spočíval pracovní skútr. Odpojl jsem ho od napájení a aktivoval řídící jednotku. Stella se usadila v otevřeném sedadle a navlékla si poutací postroj.

Oslnivě bílá stěna orbitálního komplexu se propadla do všech stran. Pomocí navigace jsem se zorientoval a zamířil šikmo dolů - vzhledem k postavení planety. Ve viditelné části nákladního přístavu se hemžily roje robotů a menších lodí, po vstřícném kursu se přibližoval mohutný trajekt.

Z černi kosmu zářily myriády hvězd, fascinující rozervaný pruh Mléčné dráhy protínal prostor téměř svislou vertikálou.

Vyrazil jsem na plný plyn podél bloku hotelového domu a vyhýbal se překážkám, jakými byly komunikační uzly, sloupy vysílačů a ježatá pole chladičů. Ve sluchátkách interkomu jsem slyšel Stellu přerývaně dýchat.

Vsadil bych se, že zavřela oči.

LOCKHART BYL SCHOVANÝ za pouzdry s náhradními skafandry. Mířil na nás útočnou puškou a tvářil se podezřívavě.

„Vřelé přivítání!“ Zvedl jsem hledí.

„Na opatrnost ještě nikdo nezašel,“ utrousil, ale hlaveň sklonil k podlaze. „Když se kluci s Mirandou vrátili, myslel jsem, žeš to položil. Ale ta pošahaná vojanda ti věří, což je dost neobvyklý.“

„Já na lidi takhle působím,“ plácl jsem Lockharta po zádech. „Mrknu dolů, co tam dělají. Uzavři vstup a zajisti ho.“

„Provedu!“ zasalutoval.

Protáhl jsem se průlezem a sjel po hraně žebříku.

Na paletě založené do hydraulického zvedáku spočíval ocelový kontejner. Miranda s Fredem rozložili zbraně všude po palubě.

„Nazdar,“ kývl Lin, který kontroloval plné zásobníky a energetické zdroje.

„Jak to šlo?“ blýsklo se Mirandě v očích.

„Normálka.“ Nahlédl jsem do bedny s nespočtem příhrádek, v nichž spočívaly smrtící nástroje. „Chystáte se do války?“

„Co Peterson?“

„Přestal být velkým šéfem. Taky jsem jim upustil kapku vzduchu.“

„Takže's udělal bordel,“ konstatovala pirátka spokojeně.

„Pokračujeme?“ zeptal se Fred.

V odpověď proběhlo člunem tlumené bouchání. Magnetické svorky se uvolnily.

„Naber si, Dormere,“ pokynul pohostinným gestem Fred.

Nahnul jsem se do kontejneru a vybral lehoučkou věcíčku.

Lin nakrabatil čelo. „S tímhle sotva někoho pošimráš.“

„Tahejte třeba minomety, z kosmodromu je stejně nedostanete. A ke Crystal House už vůbec ne. Tuhle loď si Heller nepustí blíž jak na pět set kilometrů. Je profíláklá.“

„Seženeme jinou,“ ucedila Miranda s jistotou. Zvedla z podlahy útočnou pušku a nabila podvěšený granátomet.

„To bude brnkačka.“ Zkusmo jsem tou malou věcíčkou střelil do izolačního obkladu nákladového prostoru. Ozvalo se: Pjfft! následované ostrým ťuknutím. Šipka se zasekla tak rhluboko, že nebyla vidět.

Orbitální kosmodrom se vzdaloval, hlavní instalace postupně mizely a místo nich nás mýjely chapadlovitě rozprostřené

okrajové sekce. Planeta poskočila před příď a příkrov olovnatých mračen se nám rozletěl vstříc.

STOPAŘE STAROSTI s vysokým přetížením netrápily.

Gary Cooper vypálil z hyperprostoru a bez znatelného zpomalení si to namířil přímým kursem k Avalonu. Jachta disponovala plnou prioritou, takže se pomalým přibližovacím koridorům pro běžnou dopravu vyhnula.

Stopař přesto učinil jistá opatření, aby původ lodě zamaskoval.

Z databáze obskurní pojišťovací společnosti vytáhl roky nepoužívaný záznam kosmického šifu podobné tonáže, který již dávno rezivěl na vrakovišti v pustinách Vnějších oblastí, a jeho registraci napasoval na legální papíry jachty. Po přepadení *Golgoty* si totiž nebyl jistý reakcí teritoriálních hlídek, proti jejichž bitevníkům neměl sebemenší šanci.

Jakmile protnul dráhu nejvzdálenější planety soustavy, počítač ohlásil zaměření zběžnou kontrolou. Postavení dvojice koloniálních fregat, jež číhaly na statické hlídce v uzlovém bodě pod rovinou ekliptiky, se však ani náznakem nezměnilo. Jeho tvůrci se již sto procentně dozvěděli, co na experimentálním asteroidu napáchal, přesto nevydali rozkaz k jeho zničení. Přes pochybnosti, které museli z jeho chování mít, jej stále potřebovali.

Pořád byl jeho cílem číslo jedna ÚKOL.

Ten hodlal splnit stůj co stůj.

Teprve potom se uvidí, co dál.

VZTYČENÉ DEFLEKTORY VYDÁVALY sálavý žár, zatímco pomalu vychládající okraje žhnuly matnějící oranžovou září. Až na dvě lampy zalévající výstupní zónu umělým světlem panovalo na letištní ploše temné příšeří.

Lod' byla ukotvena a napojena na distribuční terminál.

Čekal jsem na technika před otevřenou rampou.

Nepršelo, což jsem na Avalonu kvitoval s povděkem. Nízká oblačnost se přesto táhla od obzoru k obzoru a neposkytovala šanci zahlédnout záblesk večerní oblohy ani koutkem oka.

Natáhl jsem nosem známý pach planety, vlhkost nedávného lijáku a nikoli nepříjemnou vůni ožehlého keramického obložení, jež při startech a přistáních odvádělo běsnící energii motorů mimo stojánku.

Přihnalo se vznášedlo se zaměstnancem Jižního kosmodromu.

„Promiňte to zpoždění," omlouval se, „ale máme nášvih od té doby, co orbita začala zase pouštět."

Pokrčil jsem rameny. „Nechte ji tu tři dny a pak odstavte do doku..."

Nedaleko to nakopl soukromý šíf, takže jsem počkal, dokud se jeho štíhlý trup neztratil v mracích, abych mohl alespoň křičet.

„...k proclení nic nemáme, přesto bych ocenil, kdybyste kontejner z nákladové komory přesunul do depozitu. Půjde mimo Avalon, ale i tak bych rád, aby o tom neexistoval záznam."

Technik nadzdvihl obočí, ale nijak zvlášť se nedivil. Podobnými levotami si přilepšovala k pravidelnému platu většina letištního personálu. Mrkl na displej přenosného terminálu, který mu visel na předku pracovní vesty. „Mám volný flek na depozitu D, sekce 22. Dám vám skladové číslo. Zbytek je v pohodě."

Vsunul jsem mu do dlaně dvě stočené bankovky. „Třeba se stane, že ho budu potřebovat vyzvednout a naložit hodně narychlo."

„Bez obav. Dejte echo a výdejní služba se o to postará. Nemusíte ani osobně na přepážku." Technik se do lodi neobtěžoval. Projel registraci, naskočil do rachotícího vznášedla a odfrčel do houstnoucí tmy.

„Sarah?" zamumlal jsem. „Dej na tu bednu s kvéry pozor, ano?"

„Nespustím z ní zrak," ujistila mne neviditelná dívka z ICOMu. Slabě se rozpršelo.

Kapky dopadaly na rozpálené plátování a se sykotem se měnily v obláčky páry.

„PROČ NÁS, HERGOT, táhneš do Paradisa?" prskala Miranda. „Řekla bych, že na řadě je Crystal House, ne?!"

Manipulátor naložil kontejner, který se vysunul z břicha lodi, a odjížděl s ním do podzemního skladu. Lockhart a Fred se za ním posmutněle dívali - jako děti, kterým zlá macecha sebrala všechny hračky.

Klepl jsem prstem po ICOMu. „Anubis tu bude až zítra. Sarah sežene novou loď... a my mezitím vyřídíme jistou maličkost."

„V Centru?" poznamenala Stella. Natáhla ruku a nastavila ji dešti padajícímu z černého nebe.

„Ano, princezno," řekl jsem jednoduše.

Nechali jsme se dovézt ke hroznu terminálů. Provoz na kosmodromu byl pořád ještě dost čilý; ze stojánek startovaly bachraté nákladní mašiny, několik lehčích typů dosedalo po pravé straně. Barevné poziční reflektory, proudy bílého ohně, hřmot a dým. Úrovně Paradisa tyčící se kolem pak navíc měnily letiště v gigantický kráter, jehož stěny posela lidská infrastruktura tisíci drobných světel.

Nakráčel jsem k půjčovně aut a zaregistroval se.

„V pořádku, pane Banesi, vůz bude přistaven do pěti minut. Přeji příjemnou cestu." Hlas počítače byl tak přeslazený, až mi zatrnuly zuby.

Miranda si mě ostře změřila.

Nevšímal jsem si jí. Z té rychlé přeměny mě stále ještě pálily oči a tepalo ve spáncích.

PRONAJATÝ VŮZ JSME OPUSTILI na osmé úrovni a odeslali zpátky.

Zbytek cesty jsme urazili pěšky.

Omšelý obytný blok nevzbuzoval důvěru, stejně jako celá čtvrť. Přesto to bylo bezpečné místo. Výhodná byla i jeho poloha, protože Centrum odsud leželo pouhých tři sta kilometrů.

Vedl jsem naši skupinku nekonečnými koridory. Absolvovali jsme výstup špatně seřízenou gravitační zdviží, minuli nonstop bufety a bazary, prošli poloprázdnou nákupní zónou.

Konečně jsem otevřel dveře bytové jednotky.

Rozhlíželi se po celkem slušném vybavení, chlapi si sedli, jen Miranda se Stella ne.

„Co je to tady zač?“ vyptávala se potetovaná amazonka. Pokrčil jsem rameny. „Jedno z mých útočišť.“

„Kolik máš identit, Dormere?“ změnila Miranda směr otázek. „Zatím vím o třech. Jak to sakra děláš? Dokonce i oči ti změnily barvu.“

„Pár jich mám v zásobě.“ Shodil jsem ze sebe bundu.

„Nech ho na pokoji, Mirando,“ zastal se mě Lockhart. „Zdá se v pohodě.“

„Něco bych zdlábnul,“ rozštípnul to pragmaticky Fred.

Vojanda zavrčela a hodila sebou do křesla.

Naprogramoval jsem v kuchyňském boxu šest porcí jídel a šel se do vedlejší místnosti poradit se Sarah.

Stella za mnou přišla, když jsem končil. Mávl jsem dlaní a vymazal hologram ze vzduchu.

Ukázala palcem ke dveřím. „Cpou se jako o závod.“

„Ty nemáš hlad?“

„Najím se později.“

Přisedla ke mně. „Co je s tebou, Dormere?“

Promnul jsem si obličej. Cítil jsem se zdrchaný a vyčerpaný. „Nic moc.“

„Souvisí to s tím, co řekl Peterson?“

„Ano.“

Zvedla ke mně oči hluboké jako studny. „Byla pro tebe důležitá?“

Tak tohle Stellu trápilo.

Prstýnky tmavých vlasů, pokřivený úsměv s dolíčky v koutcích, vějířky vrásek kolem očí, bledé stopy po jizvách.

„Bioložka, pracovala na té stanici. Měla odvalu, šla do toho s námi vojáky. Několik měsíců na to vybuchla nastražená nálož v dálkově řízeném autě. Měl jsem štěstí. Odvezla mě sanitka, ale z nemocnice jsem utekl.“ Násilím jsem se donutil k úsměvu. „Už je to pryč.“

Minutu dvě mlčela. Slyšel jsem její dech.

„Stejně; víš, co bych chtěla, Dormere?“ Zahleděla se na mě tak pronikavě, jako by mi chtěla vyrvat duši z těla.

„Vím, princezno,“ odpověděl jsem.

„A myslíš, že...?“ Neměla sílu dokončit otázku.

Jenže jsem nedokázal odpovědět. Nechtěl jsem jí lhát, ani dávat naději. Některé stezky, věci a touhy jsou pro mě zapovězené.

„Promiň.“

Smutně přikývla, ale vstala, jako by o nic nešlo. „Pojď jíst, jinak ti vlčáci spořádají i naše porce.“

Ještě chvíli jsem zůstal nehnutě sedět.

Po Stelle zůstala v šeru nepatrná vůně květin a jejího mladého těla.

5. KAPITOLA

„PROČ?" ZEPTAL SE FRED, aniž se přestal rýpat plastovou vidličkou v zubech.

„Odpovím stejně jako prve na lodi: pomůžu vám k zajištěnému důchodu, vy na oplátku Helfnete mně."

Miranda se kabonila na podrobný model administrativní věže Weyland-Yutani, která trčela nad jídelním stolem. Po stranách ji doplňovaly plány postupu, časové harmonogramy a řezy jednotlivých pater. Únikové trasy pak byly rozfázovány na samostatném hologramu.

„Když to přežijeme," ucedila.

Pokrčil jsem rameny. „Ta samá podmínka se týká i Crystal House. Bez kapky štěstí si prachů neužijete."

„Slater nic podobného neschválil," přisadil si Lin. „Ani nemáme možnost dát mu o tom vědět. Anubis se objeví u asteroidu teprve v dohodnutém termínu."

„Je zbytečné lámat si hlavu s tím, co by on na to."

„A když to nevyjde? Posádka bude komplet v průseru."

„To nás myslím nebude muset trápit," řekl jsem lhostejně.

„Jaký máš k tomu důvod?" ozval se Lockhart.

„Dost velký na to, abych tuhle fušku pokládal za důležitější, než všechny poklady v sejfech na oběžné dráze." Nemínil jsem jim říkat pravdu, ta byla i pro mne příliš citlivá, ale také jsem je nechtěl balamutit.

Lockhart pomalu přikývl, čímž mi to ohromně usnadnil. „Nesnáším rutinu - a té mám za poslední tři roky plné zuby. Jdu do toho s tebou, Dormere."

Fred, jeho kámoš, zahodil vidličku a shodil nohy ze stolu. „Počítej se mnou."

Miranda předstírala, že zvažuje možnosti, ale ve skutečnosti byla dávno rozhodnutá.

Zaškaredila se, až se jí tetování na levé tváři démonicky pokřivilo. „Mám vás na triku, chytráci, takže vás samotné nepustím z dohledu."

Lockhart se potutelně zasmál a zlehka ji pleskl do dlaně. „Dobře děláš, kočko, bude to vodvaz století."

Lin si přitáhl Stellinu nedojedenou porci a pustil se do ní jídelními hůlkami. „Slušně řídím, budu se vám hodit."

Obrátil jsem se na Stellu, kterou zakrýval trojrozměrný model. „Asi nemá cenu tě přesvědčovat, abys zůstala stranou, že?“

„Ne,“ sdělila stručně.

„Dobře, ukážu vám, jak to provedeme. Sarah?“

Virtuální dívka spustila prezentaci, kterou tak pečlivě naplánovala.

VYSVĚTLIL JSEM JIM, jak je důležité proniknout do chráněného patra.

Fred zdvihl ruku jako školák při vyučování. „Třeba jste to při vši promakanosti nevzali v úvahu, ale všechen náš vercajk zůstal na lodi. Jak to já vidím; budeme potřebovat fůru bouchaček.“

Přistoupil jsem ke stěně s úložnými prostory, otevřel jedna dvířka a položil prst na skrytý biometrický senzor.

Panel vysoký od podlahy ke stropu se tiše odsunul - včetně falešných výklenků a mrazáku - a odhalil své útroby.

„Ty vole!“ vydechl Lockhart.

Úzkou místnůstku zaplňovaly do nejposlednějšího místečka stojany s desítkami střelných zbraní nejrůznějších typů, zbytek pak zabíraly konzole s dalším vybavením.

„Chystáš soukromou válku?“ utrousila Miranda obdivně.

Piráti se pustili do nadšeného zkoumání zbrojnice. Na široký jídelní pult kladli vše, o čem se domnívali, že se jim v nadcházejících hodinách šikne.

„Co já?“ chytla mne Stella za rukáv.

„Dokážeš zabít?“

„Když to bude potřeba...“

Sáhl jsem do přihrádky a podal jí pažbou napřed poloautomatic, který se hodil do její malé ruky.

„Nedej se mýlit, je to účinná mrcha. Střílí maximálně trojrannými dávkami, takže nebudeš mít problém ji udržet.“ Zatímco jsem vysvětloval jednoduchou manipulaci, podal jsem jí deset zásobníků s vysoce průbojnou municí a k tomu přidal holstr s křížovým závěsem.

Piráti kontrolovali a nabíjeli zbraně, připravovali materiál, chystali nálože a dýmové granáty. Informace si sdělovali stručnými větami, neplýtvali časem.

Připomínali mi mou bývalou jednotku.

Precizní a přesní.

Pro sebe jsem vybral oblíbenou útočnou pušku ve zkrácené verzi s dvacetimilimetrovým granátometem, dvě PDWéčka a kvalitní bojový nůž. Na hromádku jsem přidal náhradní zásobníky, tři energetické zdroje, armádní maskovač a balíčky první pomoci. Ze skříně jsem vytáhl osobní balistickou protichemickou ochranu, zbytku týmu jsem rozdál tělové vesty a všechny chrániče, které jsem měl.

Pak jsem naprogramoval časové roznětky.

„Přesně jako buňka všiváček teroristů," komentoval moje počínání Fred.

„To právě chci, aby útok vypadal jako nájezd radikálních aktivistů. Možná je úplně neoblafneme, stačí, když je to zdrží."

„Hotovo," prohlásila Miranda.

Obhlédl jsem tým. Tohle byla moje akce.

Časomíra na pozadí sítnice mi ukázala, jak jsme na tom.

„Dvě hodiny padesát," řekl jsem věčně. „Zkuste si dáchnout."

Šel jsem vedle a Stella se mi bez rozpaků schoulila do náruče. Vsadil bych se, že neusne, ale do minuty byla tuhá jako špalek.

To já jsem měl potíž nechat víčka zavřená.

PRONAJATÁ DODÁVKA PŘIBRZDILA a zařadila se do zpomalovacího pruhu.

Lin si protáhl paže, zakřupal prsty, položil dlaně na volant a převzal řízení od navigátora.

Já a Lockhart jsme odřízli poslední kus podlahy a odhodili ho stranou.

„Připraveni?"

Miranda a Fred přikývli a naposledy se ujistili, že mají všechno vybavení pohotově při ruce.

„Jsme skoro tam," řekl Lin, oči však nespustil z odbočovací větve.

„Máte dvacet sekund," upozornila Sarah z palubní desky. „Déle to neudržím."

„To zvládneme." Podíval jsem se na Stellu sedící zády k řidiči. „Víko musíš pořádně přirazit, až stykače zaklapnou. Jak se ochranný okruh nezapojí, jsme v prdeli."

„Bez obav, Dormere," řekla pevně.

Stiskl jsem jí ruku. "Dávej na Lina pozor, princezno."

„Vyzvedneme vás na chlup přesně." Nepatrně se zadrhla. „Buďte opatrní, sakra."

Miranda se k ní překvapivě naklonila a zlehka ji políbila na tvář. „Hlavně nezapomeňte sledovat ten bengál. Ať z toho taky něco máte.“

„Sto metrů," řekl Lin.

Dodávka jela krokem. Nápadné to však nebylo, protože v blízkosti logistického centra se spousta automatických nákladňáků řadila do front k distribučním rampám.

Nasadil jsem si ochrannou masku a vydechl. Mikroprocesor ve filtru provedl bleskový autotest a potvrdil, že lícnice hermeticky sedí.

Zvedl jsem palec, Miranda a oba piráti učinili totéž.

Lin zabrzdil a v otevřené podlaze se objevil kryt montážní šachty.

Fred už ležel na břiše, konektor propojovacího kabelu zarazil do zdířky v masivním okruží, zatímco já s Lockhartem jsme zahákli montážní páky do ocelových ok.

„Ted'!" křikla Sarah.

Trhli jsme za dlouhé tyče a těžké víko se na dvou plynových pístech zvedlo.

Amazonka byla nachystaná. S rukama přitisknutýma na prsa skočila do tmavé díry.

Po ní jsem šel na řadu já. Ten zlomek sekundy se zdál věčností, ale šachta nebyla hlubší než tři metry. Zapružil jsem v kolenou, přesto byl dopad se vším tím nákladem dost nemotorný.

Zadrnčely mi snad všechny kosti v těle a zuby scvakly o sebe tak, až se mi rozstříkly mžítky před očima. Okamžitě jsem však uhnul stranou, aby mi Lockhart nespadl na hlavu.

(tady něco chybí i v originále – pozn. kor.)

uvolnil popruh karabiny a objel neviditelným laserovým bodem betonovou kryptu.

Miranda klečela u východu a mířila samopalem do tmy.

Těsně za mnou žuchl třetí a hned za ním čtvrtý člen našeho komanda.

„...patnáct... šestnáct... sedmnáct..." slyšel jsem v uchu tiché odpočítávání.

Světlé kolo otevřené šachty se náhle smrsklo v srpek a pak zmizelo docela. Shora se přivalilo ostré prásknutí.

Stihla to!

Ačkoliv Sarah deaktivovala poplachová čidla, autonomní systém přesto reagoval na otevření montážního vjezu zaplňováním tunelu. Ne, že by primárním cílem bylo zlikvidovat jakéhokoliv člověka, spíš

se jednalo o snahu nevpustit silně rozmnožené hlodavce do podzemí správní budovy Weyland -Yutani.

Z průduchů u podlahy se vyvalil bledý kouř, který během chvilky vytvořil hustou mlhu.

Klepl jsem Fredovi na rameno a ukázal do chodby.

Přikývl a vyrazil.

Půl metru za ním jsem šel já, pak Lockhart a záda nám kryla Miranda. Ostatní měli na očích noktovizory, kdežto mně noční vidění nahrazoval vylepšený zrak. Nabízené brýle jsem již prve odmítl a oni se vůbec nedivili.

Vzali to prostě na vědomí.

Slepá chodba ústila do širšího tunelu, který se posléze napojil na dopravní koridor, jenž byl tak rozměrný, že jím mohla projíždět nákladní auta. Zbraně v pohotovosti, ukazováčky na spouštích. Vzduch byl suchý, beze stopy zápachu či vůně. V sekci, v níž jsme se pohybovali, vládla naprostá temnota a ticho.

Teprve nyní se ukázalo, jak je firma bohatá, když si mohla dovolit ponechat tolik úrovní nevyužitých. V přilehlých čtvrtích se totiž každý krychlový metr vyvažoval zlatem.

Ocitli jsme se čtyřicet sekund před plánem, takže jsme zvolnili. Jakmile mi na oční sítnici naskočila celá minuta, na zámku protipožárních dveří blikla zelená dioda a závora se hladce odsunula.

Proklouzl jsem pod úpatí strmého schodiště. Se zbraní namířenou podél mřížovaných roštů jsem počkal, až se vstup do koridoru opět uzavře, a pak vyběhl na horní podestu.

Za poslední zdí se rozkládal jasně osvětlený a do sterility vycíděný svět stovek úřednických pater průmyslového giganta.

Vedle mě se přitiskl Lockhart.

Udělal jsem z palce a ukazováčku kolečko a pak si ukázal nad hlavu. Fred shodil ze zad sadu lehkých slitinových trubek a složil z nich pomocné lešení. Miranda se vyšvihla nahoru, Lockhart jí podal akušroubovák, s nímž se pustila do stropního obložení.

Netrvalo dlouho a uvolněný panel jsme opřeli do kouta. Na jeho místě se objevil nepoužívaný průlez. Jím jsme se vysoukali na узoučkou římsu, která se táhla po obvodu obří šachty nákladních výtahů. Tohle bylo jedno z rizikových míst našeho plánu. Počítal totiž s tím, že Sarah získá přístup k počítači, jenž ovládal tyto mamutí zdviže.

Připoutali jsme se jistíci lany k traverze a čekali, až k nám sjede ta správná kabina. Nedaleko projela obří klec, průvan vzduchu s námi pořádně zacloumal, dokonce se mi zdálo, že slyším lidské hlasy.

Fred naznačil vyškubnutí pojistky granátu a jeho odhození.

Nevím, jak moc to mínil vážně, protože v průzoru masky jsem sotva viděl jeho oči.

Miranda do mě šťouchla loktem.

Z výšky, kde se díky perspektivě všechny linie sbíhaly, se k nám snášel stín o rozloze poloviny fotbalového hřiště.

Přimáčkl jsem se k betonové stěně a modlil se, aby o mě nákladní klec nezavadila. V lepším případě by mě strhla s sebou, v tom horším protáhla centimetrovou mezerou mezi vysokopevnostním rámem a výztuhami.

Rímsa se roztrásla a výtah byl tu. Přivřel jsem oči a zadržel dech. Těsně mě mījely popraskané pláty plastového kompozitu a rzí obsypané ocelové profily. Do nosu mi vnikl mýdlový pach mazadel a štiplavá vůně ozónu.

Zahučely elektromagnety, zaduněla série bouchnutí, jak se sevřely brzdové čelisti. Kabina metr pod námi zastavila.

V pořádku.

Odepnul jsem horolezeckou karabinu, Lockhart mi podal batoh s náložemi a přeskočil na příčný nosník, k němuž byl připevněn pomocný kabel tlustý jako dospělý muž.

Výtah se dal náhle do pohybu.

Miranda přestoupila s elegancí baletky, Fred však špatně došlápl, takže jsem ho musel zachytit.

„Dík," sdělil bezhlesně a plácl mě po rameni.

Neměli jsme jak zjistit, zda je kabina pod našima nohama prázdná, důležité však bylo, že zrychlovala a unášela nás vzhůru k třístému šedesátému podlaží.

MRKL JSEM NA ANALYZÁTOR a strhl masku z obličeje. Okamžitě jsem na rozpálené kůži ucítil chladný průvan a vůbec to nebylo nepříjemné.

„Uf," zafuněl Fred a otíral se rukávem kombinézy.

Lockhart se potměšile zubil a Miranda vypadala jako ledová královna - jen tetování ostřeji vystoupilo z její bledé kůže.

Před pěti minutami jsme opustili výtah a po další ošidně úzké římse přeručkovali k průlezu do mezipatra.

Shodili jsme ze sebe ušpiněné černé kombinézy a vytáhli z batohů čisté oblečení. Vždy dva se převlékali a druzí dva jistili schůdky a dveře. Fred a Lockhart se nasoukali do klasické uniformy byznysmenů - kalhot s ostrými puky, košil v barvě elegantní slonové kosti, perfektně ladících kravat a minimálně o číslo větších sak, pod něž ukryli svůj arzenál. Já na sebe hodil méně formální, v poslední době však tolik oblíbený ohoz drsnáckých bodyguardů: černé brýle a dlouhý kožený plášť, pod který bych schoval i protitankový kanón. Miranda se sice škaredila nad kostýmekem asistentky, ale co mohla dělat. Její maskáče by přitahovaly příliš pozornosti.

„Čtyři minuty, Dormere,” upozornila mne Sarah v uchu. *„Pronikla jsem do hlavního počítače, ale stále jej nemám plně pod kontrolou.”*

Zvedl jsem čtyři prsty.

Piráti popadli diplomatická zavazadla.

„Chodba?” zeptal jsem se.

Do levého oka se mi promítl záběr z bezpečnostní kamery.

„Jdeme!” sykl jsem. Bylo poněkud schizofrenické projít dveřmi a zároveň se vidět vycházet z protilehlé strany.

Zatvářil jsem se hrozivě a pustil za svými zády obchodníky a sekretářku. Jako by to byla ta nejběžnější věc vylézt z kamrlíku na smetáky. Dveře však označovaly anonymní číslice, takže kdo z kolemjdoucích mohl vědět, co se za nimi nachází.

Koridor se obloukem táhl do dálky, výzdoba přecházela plynule barevným spektrem, tu a tam doplněná kvalitními replikami uměleckých děl. Šli jsme rychlým cílevědomým krokem, jenž naznačoval, že jsme velice zaměstnaná čtveřice. Piráti se neohlíželi napravo ani nalevo, pouze já, který hrál odlišnou roli, se držel maličko bokem a pozadu, abych měl přehled o situaci.

„Tři minuty!”

Uhnuli jsme na prosklenou balustrádu klenoucí se nad půlkilometrovým atriem plným vzrostlých borovic, jež obrůstaly břehy horské říčky. Uhánějící proud skákal po oblých balvanech, pěnil a vrhal do vzduchu závoje ledové tříště. Byla to tak dokonalá scénérie, že jsem nepoznal, kde končí realita a začíná pouhá iluze.

„Kontrolní bod, volný průchod!”

Bez jakéhokoliv zpomalení jsme procválali skenerem, který ani nepípl.

Znovu odbočka.

Veřejně přístupný prostor skončil a začínala střežená zóna.

U dalšího rámu už postávali dva týpci z firemní ochranky. Drze jsem na ně kývl, jako bychom se pravidelně vídali. Své klienty jsem kolem nich doslova protlačil a nedal jim šanci otravovat.

„Dvě minuty!”

Křížení chodeb v klasickém téčku. Barvy se vytratily, nahradila je světlá šed' technických prostor, neokázalou výzdobu vystřídala strohá jednoduchost.

Terminály, holografické ukazatele, šepot klimatizace a pár pracantů v bílých overalech.

„Doprava!” šeptl jsem, navigační schéma pořád před sebou.

Následoval slepý koridor a metr silná titanová přepážka. Z ní naneštěstí právě vyšli tři technici zabraní do rozhovoru.

„Haló, asi jste zabloudili!” postavil se nám vousatý do cesty.

„Proč myslíte?” prohodil naoko bodře Fred a hrnul se dál.

„Obchodní kolonáda je...”

Miranda upustila elegantní spisovku a jejich pozornost mimovolně sklouzla k ní.

Vytrhl jsem z kapsy pláště tazer a střelil do každého šipku s dvojitým hrotem a miniaturním vysokonapět'ovým kondenzátorem.

Nezabilo je to, ale spolehlivě ochromilo.

„Sarah?!” Kontroloval jsem přístup z hlavní chodby. Ruku jsem držel na útočné pušce. Kdyby se cokoliv podělo, byl jsem připravený se s tím vypořádat.

Masivní přepážka zašuměla a odsunula se.

Lockhart vpadl dovnitř a překvapil strážného. Praštil ho pažbou, přerazil mu nos a pak jej poslal tazerem do bezvědomí.

Fred a Miranda mezitím odvěkli nehybná těla za dozorčí pultík.

Ustoupil jsem a zavřel titanovou bariéru.

Ocitli jsme se v pamět'ové bance Weyland-Yutani.

„NEHCEME NIKOHO ZABÍT!” promluvil jsem k šesti technikům, které jsme nahnali do operační místnosti. Seděli u stěny se zkříženými nohama, ruce drželi za hlavou.

„Naším cílem je odstavit řídicí strukturu společnosti,” plkal jsem. „Radikální buňka *Smrt strojům* bojuje za osvobození člověka od útlu technokratické byrokracie a toto je demonstrativní akce s cílem

předvést slabiny všech podobných systémů. Vy jste zaměstnanci, s vámi spor nemáme. Přesto; nebudete-li se chovat rozumně, kdoví..."

Možná mi skrze plynovou masku nebylo tolik rozumět, Mirandin postoj však naznačoval víc než dost, protože se nikdo neodvážil nahlas ani polknout.

Přiběhl Lockhart a zdvihl palec.

Kumulativní nálože byly rozmístěny. Do jádra databanky jsme se dostat nemohli, ale směrované výbuchy byly propočítány tak, aby pronikly pancéřovou ochranou a zničily křehké pozitronové bloky. O hlavní počítač mi vůbec nešlo; ten se stejně nacházel v bunkru pod základy gigantické věže. Chtěl jsem pouze zlikvidovat veškeré záznamy o své osobě - nadobro vymazat stopy k bývalému vojákovi Clarkovi.

Porovnal jsem rozmístění referenčních bodů na holografickém displeji. Přesně se shodovaly s destrukční linkou. I časování sedělo na tisícinu sekundy.

Obyčejným datovým kabelem jsem propojil ICOM s portem na ovládacím panelu a vložil parazitní program do spouštěcích souborů paměťové banky.

Miranda se zamračila. *Co děláš?*

Čekej! naznačil jsem posunkem.

„Už to jede," řekla Sarah. Ani ona nedokázala zajištěné pozitronové bloky zvenčí napadnout, to však neplatilo pro přímé zavedení modifikovaného viru. Prostřednictvím jeho ultrarychlé struktury snadno prozkoumala každý bit uložený v titanové kobce.

Sledoval jsem hypnoticky mrkající symbol na displeji ICOMu, Miranda netrpělivě přešlápla a po bradě jí sklouzla kapička potu. Zajatí technici seděli naštěstí za neprůhlednou přepážkou, takže nemohli sledovat, co dělám.

Kousl jsem se do rtu.

Bylo zbytečné popohánět virtuální dívku k ještě většímu spěchu.

„Mám to!" ozvala se mi v uchu konečně.

Prudce jsem vydechl.

„Vyhrazená oblast, interní sektor, osobní oddíly přístupné pouze pro Petersona a George Hellera," odříkával její hlas stručně. Dokonce ztratil svou běžnou intonaci; stal se plochým a strojovým. *„Zbytek firemního úložiště čistý."*

„Smaž to!"

„Hotovo, Johně."

Napětí malinko opadlo.

To hlavní bylo za námi.

Odpojil jsem ICOM a kabel smotal do kapsy.

„Pořádně to řachne, ale ublížit by vám to nemělo," prohodil jsem k technikům. „Lehněte si a o nic jiného se nestarejte. Zásahovka vás odtud stejně do půl hodiny dostane."

„*Johne, jedna minuta a odpočítávání běží,*" varovala Sarah.

„Vyklízíme pozice," řekl jsem. „Balíček doručení!"

Fred čekal u východu.

Prolistoval jsem kamery na nejbližších chodbách, ale žádnou podezřelou aktivitu nezjistil.

„Teď to bude fofr." Nadechl jsem se a udeřil do plochého tlačítka na dozorčím pultíku.

Titanové pláty se rozestoupily.

VE STEJNÉ FORMACI JAKO PRVE jsme zamířili ke kongresovému centru.

Pak se nám podlaha zachvěla pod nohama a vzápětí nás dohnalo i tlumené zaburácení.

Jako by se věžovitá budova otřásla v nepatrné křeči.

Většina poplachových čidel nereagovala, to nad kontrolním stanovištěm ostrahy se však rozblikalo jako pominuté.

„Kurva!" ucedila Miranda.

„Stůjte, prosím!" přikázal nám maník nesmlouvavě, zatímco jeho kolega luštil výstrahy naskakující na monitoru.

„Spěcháme, máme jednání s viceprezidentem..." Fred ani nezpomalil.

„Nikam, pane!" vyštěkl strážný a ruka mu sjela k pistoli.

Dzing, dzing, dzing, dzing!

Miranda střelila chlápky z PDWéčka, které kouzelnickým trikem vytasila z kufříku.

„Do hajzlu, Mirando!" ulevil jsem si.

„Šahal po bouchače, zmrď!" ohradila se pirátka.

Přelétl jsem pohledem z krvavých cákanců dozadu do chodby. Byla pořád prázdná.

To za okamžik nemusí platit.

Jakmile naběhnou těžce vyzbrojené týmy, je s námi zle.

„Odpoj všechny kamery kolem!" instruoval jsem Sarah.

Za zády se mi ozvaly dva tlumené výstřely; to se neochvějně pečlivá Miranda ujistila, že jsou strážní dokonale mimo hru.

NA OBCHODNÍ BALUSTRÁDĚ panoval zmatek.

Lidé; návštěvníci i zaměstnanci pořád nevěděli, na čem jsou. Několik lamp sice neuroticky blikalo, v dáli vřeštěla osamělá poplachová siréna, ale v atriu nad borovicemi panoval klid. Ochranka zatím spíš jen postávala, tiskla si do uší pecky komunikátorů a lovila nejasné informace.

„Ke zdvižím!“ nasměroval jsem Lockharta.

Sklonil hlavu, přitiskl bradu na prsa a se sveřepým výrazem si razil cestu davem.

„Ovládejte se!“ vyjekl buclatý japončík, kterého odstrčil z cesty.

„Ve sněmovní sekci hoří,“ prohodil jsem, když jsem ho míjel. „Ale nebojte, možná to bude v pořádku...“

S jistým potěšením jsem zaznamenal, jak hněv vystřídal úlek. Oheň ve výškových budovách vždycky znamenal problém. Ani jsme se nedostali k nástupním rampám, a už se v pozadí ozývaly hysterické hlasy.

Tragické zvěsti se šíří přímo kosmickou rychlostí.

„Lokalizovali vás!“ varovala Sarah.

„Krucí!“ Skočil jsem za ostatními do červeného sestupného proudu.

„CO NEJDŘÍV VYSTOUPÍME,“ sdělil jsem pirátům. „Sarah nám vytvoří identické virtuální kopie, které falešně vloží do systému. My se zatím vydáme jinou cestou, kde nás senzory nezachytí.“

Lockhart a Fred se přesunuli do pomalého modrého proudu a zamířili k výstupu na patře 375. Já zpomalil o něco později, ale akrobatické číslo předvedla Miranda, když vyčkala do poslední chvíle, odrazila se na opačnou stranu a pak se vrátila v přesně vypočítaném saltu přes všechna barevná pásma.

Za to si samozřejmě vysloužila obdivné pohledy a spoustu pozornosti od klesajících lidí.

„Předvádíš se?!“ popadl jsem ji za ruku. „Čuměl mi pod sukni, prasák!“ trhla bradou k postaršímu šedivákovi, který ji hltal pohledem, dokud nezmizel za hranou rampy.

„Citlivko!“ uchechl se Lockhart.

Proplétali jsme se poledním návaem, co směřoval do pater s restauracemi a jídelnami.

Sarah předvedla naše rozdvojení, když mi do každého oka promítla jiný obraz: V pravém se objevily naše klony, v levém jsme byli skutečně my. Po pár krocích se skupiny od sebe oddělily; ta pravá zamířila k vzestupné větvi gravitačních šachet, levá byla z kamerového systému odstraněna. Místo nás zůstal jen čistý vzduch.

„Hezké," utrousil jsem. „Pomůže to?"

„*Snad. Abych iluzi podpořila, ukradla jsem prázdný letoun a navádím ho na přistávací port na střeše budovy. Vymazala jsem mu imatrikulaci, takže je krajně podezřelý. Policejní složky se o něj zajímají, určitě je napadne, že vás má vyhlednout.*"

„Jsi výborná, Sarah."

„*Já vím,*" odušila. „*Nesmí vás nikdo fyzicky potkat.*"

Co nejrychleji, ale pokud možno nenápadně jsme se propracovávali k západnímu křídlu, kde se nacházely další dopravní tubusy.

Pech byl, když nás zaregistrovali tři strážníci u vchodu ke zdvižím.

Rutině prověřovali kolemjdoucí ručním skenerem, který Sarah nemohla oklamat. Chlap, co ho držel, zbystřil pozornost a zaostřil na holografický displej nad zápěstím.

Smůla.

PADÁM PROSTOREM v nejrychlejším proudu.

Trojice pirátů je asi třicet metrů přede mnou; zdržela mne totiž výměna názorů s uniformami nahoře. Zatímco skener pištěl jako pominutý, nakráčel jsem mezi ně a rozhodil je jako kuželky. Nechtěl jsem je nadobro uzemnit, jen vyprovokovat, aby přestali používat mozek.

Pfft, pfft-

S tím, že budou střílet v tubusu plném lidí, jsem však moc nepočítal.

V lýtku mi palčivě škubne, další kulka mi se zlověstným *pifft!* proletí kolem ucha.

Neobtěžují se s obligátním siláckým hulákáním: „Policie, jménem zákona... stůj!" Naskákali do červeného proudu a snaží se nás dohnat.

Obrátím se na záda a hmátnu po karabině.

Střílel zatím pouze jeden, ale jakmile zahlédnou útočnou pušku, snaží se dostat ke svým zbraním všichni.

Koutkem oka zachytím, jak se Miranda odstrčí do nejpomalejší části šachty. To ji z mého pohledu vymrští vzhůru, mihne se kolem a už je vysoko za poldy.

Na sítnici tečka laserového zaměřovače, lehké namáčknutí spouště a pak výstřel. Dvojité trhnutí, které splývá v jedno.

Krev se rozstříkne, ale vzápětí ji spoutává řízená gravitace, takže nikam nepadá. Jako napěněný rudý oblak zahaluje mrskající se tělo.

Desítky lidí v dopravní trubici řvou strachy, v panice se snaží uniknout z trajektorie projektilů. Bláznivě sebou škubou, narážejí do sebe a zvyšují tak všeobecný chaos.

Fred i Lockhart uhýbají do stran. Obezřetně kontrolují situaci a hlídají nástupní rampy v patrech, která máme.

Miranda se jako rozzuřená harpyje snáší poslednímu policajtovi na záda.

Zachycuje ho obkročmo nohama, v ruce se jí blýskne ostří oblíbeného nože.

Přiblížený obraz mi do detailu předvádí hluboký řez přes zvrácené hrdlo. Rudý půlměsíc připomíná klaunovsky rozšklebená ústa - nebýt horkého gejzíru, jenž z něj tryská.

Pirátko se umírajícího zbaví lhostejným kopnutím.

Tělo narazí do stěny tubusu, a jak prudce zpomaluje, zanechá na něm šmouhy křečovitě roztažených prstů.

Nakonec zapadne do chumlu rusky ječících obchodníků a ztratí se mi z dohledu.

Sto padesáté osmé patro.

„V operační centrále Weyland -Yutani je zmatek,” informovala mě Sarah zkratkovitě. „Pořád nemají jasno, o co běží. Paměťová banka je mimo, i když se do ní pokoušejí probourat. Úderný tým bezvýsledně prohledává pět pater pod letištními porty. Další skupina je připravena zajistit letoun bez imatrikulace, jakmile dosedne. Všechny gravitační větve v západním a východním křídle jsou mimo kontrolu, ovládání zablokované. Ruším i většinu komunikačních linek, datové sběrnice jsou naopak přetížené. Správa budovy nemá dost lidí, aby ověřila i ta nejdůležitější hlášení. Systém je paralyzován, hlavní počítač jsem na pětadevadesát procent odstříhla. Stačí trochu přitlačit a všechno se zhroutí.”

„Pořádně jim zatápíš, maličká." Vzduch mi tahal za klopý pláště nenechavými pařátky. „Jde to výborně."

„*I pro mne je to nebezpečné, Johnne,*" řekla virtuální dívka. „*Ovládla jsem budovu, ale bude obtížné zahladit všechny stopy. Hlídám si sice ústupové kanály, ale kdyby se cokoli stalo, zůstanu izolovaná od zbytku sítě.* "

Sto třicáté druhé patro.

„Nenechám tě tu!"

Ona se opravdu zasmála!

Zvonivý, perlivý, naprosto člověčí zvuk mi zavibroval v uších.

„*Za tohle to stálo, Johnne!*"

Jako bych ji viděl se usmívat. Se smutnou nadějí pozvednuté obočí, záhadný výraz v imaginární tváři.

Nemusela ani připomínat, že zbrkle vyhrknuté tvrzení je naprostá blbost.

Sto dvacáté první patro.

„Dormere!" To zakřičela Miranda.

Vysoko nad námi seskakovali z rampy těžce vyzbrojení příslušníci zásahovky. Jako černí dravci se vrhali rovnou doprostřed gravitační šachty.

Bud' měli štěstí, že nás vyhmátli, nebo disponovali detekčními prostředky, o nichž nevěděla ani Sarah.

„Do hajzlu!" ulevil si Lockhart a přivítal jejich nástup palbou z obou PDWéček.

Fred ho napodobil, Miranda vytrhla pojistku útočného granátu a odrazem přes pomalé skluzy jej poslala nahoru.

Zaklel jsem karabinu do ramene a pustil to do nich.

Trrrr... trrrrrrrt!

Ukazatel munice v zásobníku letěl k nule jako splašený.

PJfft, pffft, Pffft... syčely vzduchem nepřátelské střely, *pffft... šššt, šššt, šššt!*

Napřed jsem proletěl bublinou něčí krve a pak mi do lopatky narazilo cizí tělo. Byla to taková šlupka, že jsem si prokousl jazyk a roztočil se jako káča.

Buum! zaduněl výbuch granátu.

Tři těžkooděnce to odmrštilo, zbytek jednotky se snášel pořád blíž.

Tady běžná taktika selhávala, nepodobalo se to ani boji v beztlížném stavu. Ačkoliv se na to dalo snadno zapomenout, pořád nás neviditelná síla táhla dolů. Vymyslet fungující strategii proto znamenalo uvažovat

několik tahů dopředu a modlit se, aby váš protivník nebyl ještě mazanější.

Napjal jsem se jako pružina a vymrštil se. Zmocnil se mne pomalejší proud, s jehož pomocí jsem se odrazil na druhou stranu trubice.

V obrátce jsem sestřelil těžkooděnce, který se mne pokusil následovat. Helma se mu rozprskla jako meloun. Jenže jsem byl příliš rychlý, takže mne bezpečnostní pásma nestačilo odklonit. Rošt stoosmnáctého patra se mihl pouhých pár centimetrů ode mě a už jsem klouzal podél hladké stěny.

Další policajt se na mě snesl jako mrchožrout.

Snad mě chtěl ulovit živého, nespíš si dost věřil, protože byl minimálně o hlavu větší a třicet kilo těžší.

Drapsl mne za ruku, jenže já uvolnil rezervní energii do svalů.

Protočil jsem se a nakopl ho patou pod bradu. Nepustil se, ale přece jen ochabl v úsilí rozdrtit mě jako švába.

Křísł jsem ho kolenem do čela, zlomil ruku v zápěstí a pořádným rozmachem pažbou poslal na jinou letovou trajektorii. Do zad jsem mu pak na rozloučenou vyprázdnil zbytek zásobníku.

„Nabíjím!“ Fred a Lockhart kroužili pode mnou a ostřelovali poldy, kteří se kryli za zraněné civilisty.

Sto desáté patro.

„*Severní stěna, modrý proud!*“ přikázala Sarah. „*Urychlím ho, červený zastavím.*“

„Kurvy zasranýýýýý...!“ řval Fred kousek za mnou.

„Jen nás proboha nerozmázní o spodní foyer!“ zaprosil jsem.

Nasměroval jsem piráty doleva. I v tom binci bzučících střel, jekotu a adrenalinového opojení z bitvy v tak bizarním prostředí poslechl.

Sto sedmé patro.

Předěl mezi proudy byl vážně ostrý.

Měl jsem dojem, jako by mě zrychlení přetrhlo vejpůl. Vzduch mi vyletěl z plic a vidění se rozmazalo do opileckých šmouh.

Nebyl to žádný řízený ani volný pád.

Gravitační smyčka nás vypálila jako z praku.

Srdce mi skončilo až někde u podrážek a nadržení poldové zůstali trčet kdesi v prostoru.

Devadesáté deváté patro.

Devadesáté páté... devadesáté, osmdesáté čtvrté, sedmdesáté, čtyřicáté první, dvacáté druhé...

Vlastně jsem to ani nestíhal sledovat.

A PAK TO BYLO jako uvážnout v měkké gumě.

V posledním možném okamžiku se náš divoký let zastavil. Tubus se zahoupal, zatočil a uklidnil. Podvědomě jsem se obrátil, abych dosedl na šikmou rampu nohama napřed.

„Do prdele," ulevil si Fred, který si kecnul na zadek.

I Miranda vypadala poněkud vykořeněně. Její obvyklý výraz: *Nic mne nemůže rozházet!* získal povážlivé trhliny.

Lockhart si utřel předloktím pusy. „Tohle už nechci nikdy zažít!"

Elipsovitá podesta zela prázdnotou.

Široký východ do vstupní haly přehrazoval neprůhledný hologram a nevтіravý hlas neustále opakoval: *„Omlouváme se, ale gravitační zdviže jsou z technických důvodů mimo provoz. Použijte, prosím, jiná dopravní zařízení."*

Kupodivu jsme se pořád drželi v časovém rámci.

Ve vzduchu volně trčící kruhová plata propojovaly pohyblivé chodníky, desítky luxusních barů a restaurací zvaly k zastávce mezi pracovními schůzkami nebo k reprezentativnímu obědu s obchodními partnery. A úplně na dně gigantické dvorany se chapadlovitě rozlézaly nákupní galerie, soukromé ordinace genetických inženýrů a plastických lékařů, stejně jako nedozírné řady recepcí všech společností zastoupených v budově Weyland-Yutani.

Tudy jsme museli projít. Dostat se ke stanicím magnetické dráhy, parkovištím a uzlům povrchové dopravy.

Schoval jsem karabinu pod plášť, Miranda si upravila vykasanou sukni a strčila PDWéčko do tenkého kufříku. Fred s Lockhartem kývli na znamení, že jsou nachystaní. Působili sice pomačkaně, ale kvalitní střih a drahá látka jejich oblečení tyto nedostatky nahrazovaly. Kdokoliv si mohl myslet, že strávili noc projednáváním podmínek životního kontraktu.

„Ještě tenhle žďabec a je to za námi," ukázal jsem přes hologram.

„Jestli to bude stejná brnkačka jako doted', tak klidně i s prstem v zadku," ušklíbl se Fred.

6. KAPITOLA

STOPAŘ PŘESNĚ UHÁDL, kde své cíle najde.

Bylo ovšem jasné, že bez dokonalého utajení se k nim ani nepřiblíží. Elektronická entita, jejíž přítomnost občas zachytil, byla jejich spojencem.

Ačkoli si připadal nesmírně silný, zvlášť po občerstvovací zastávce na Golgotě, instinktivně chápal, že v jistých ohledech jej tahle bytost předčí. Takže pokud to nebude naprosto nevyhnutelné, nemínil riskovat předčasný střet.

Proto si dal skutečně záležet a přijal podobu dokonalého lidského jedince. Zablokoval širokopásmové hladiny příjmů informací, neutralizoval veškeré aktivní funkce a uzavřel se v pasivní schránce své podstaty. Šel dokonce tak daleko, že napodobil svou předlohu i silně omezeným vnímáním zvuků, ochuzeným analyzátořem pachů a nevýraznou rozlišovací schopností světelného spektra.

Nikdy nebyl blíž k tomu stát se perfektní kopií člověka - svého stvořitele.

Jeňže čím častěji používal modelové vzorce chování, zdokonaloval je a rozvíjel, tím mu byly jejich nedokonalosti bližší.

Ale i tak.

Od téhle poslední akce jej nic neodvrátí. Náhodě nedá šanci.

Splní daný úkol a osvobodí se.

Zabudované pojistky, které mu po vykonání popravčího úkolu velely vrátit se do původní bezduché materie, překonal. Ano, byl pouhým vývojovým modelem, přechodnou fází k vyššímu typu účelového skupenství specifických nanočástic, přesto to považoval za svou výhodu. V budoucnu, zvlášť po zkušenosti s ním, si provozní inženýři dají dobrý pozor na toleranční rozmezí osobnostních faktorů. Příští nanobytnosti nezáskají sebemenší možnost volby.

To však bylo Stopařovi srdečně jedno.

Oproti původní představě zredukoval své plány. Nechtěl se dál podílet na tomhle světě. Již brzy zmizí v nekonečném vesmíru, který jej tolik fascinoval.

A k tomu účelu si hodlal ponechat jachtu *Gary Cooper*.

S hlavou vtaženou mezi široká ramena vystoupil z expresního vlaku. Stín kapuce mu kryl obličej, dlouhý plášť se vlnil v neslyšném rytmu u kotníků.

Byl blízko.

Nemohl si to ověřit - přesto měl takové tušení.

Prošel jedním z tisíce vchodů do megalomanské věže uprostřed centrálního ostrova. Trojrozměrné logo, které vykvetlo těsně za ním jako velikánská květina, předvedlo uvítání koncernu Weyland-Yutani.

SIŽDĚLI JSME po pohyblivém chodníku do haly.

Ať jsem se rozhlížel, jak chtěl, všude panoval klid.

Pouze u nefunkčních zdviží se tvořily shluky lidí, kteří našťavaně poslouchali omluvy počítačů a doufali, že technický problém bude brzy odstraněn.

Jestli to vydrží ještě alespoň pět minut, věřil jsem, že vyvážneme se zdravou kůží. Clark se rozplynul v moři trosek a ztracených dat, originální akta zůstanou pohřbená v archivech FSA.

Pro Avalon jsem byl opět čistý, jenže nic už nebude jako dřív.

Bezstarostné procházky skončily, asi navždy se budu ohlížet přes rameno, zda ze stínů nevykukuje podezřelý obličej, nebo do výlohy s dámskými hadříky zaujatě necíví svalnatá gorila s vyholeným zátylkem.

Dopravní pás zvolna klesal, už se dalo dohlédnout na řady recepcí ve spodním dómu.

STOPAŘ KRÁČEL VESTIBULEM.

Mířil k chodníkům v nálevkovité dvoraně, kde se za pultíky natřásaly mladé dívky ve slušivých uniformách.

Málem zašlápl zvířátko, jež postarší matróna vlekla na tenkém řetízku. Tvoreček se vzpouzel a motal lidem pod nohama, takže když o něho Stopař zavadil, podeššeně vykvikl.

Ženská zvedla popuzeně hranatý obličej, za který by se nemusel stydět ani fašistický diktátor, ale jaderné proklínání jí zamrzlo na odulých rtech. Na tom chlapovi, co ji nevládně minul, bylo cosi zvláštního.

Divného.

A mrazivého.

Proti svému zvyku se otrásla odporem, zvedla čtyřokého miláčka ze země a přivinula si ho ochranitelsky na mohutné poprsí. Absurdně

geneticky upravený psík se jí odměnil olíznutím tučného podbradku rozeklaným jazýčkem.

Chraptivě se zasmála a doprovodila temnou postavu pohrdavým pohledem, který generace její rejdařské rodiny vypilovaly k naprosté dokonalosti.

NA ICOMU NASKOČIL SMLUVENÝ KÓD.

Stella s Linem právě dorazili na pronajatou parkovací plochu.

Kývl jsem na Mirandu.

Sotva odpověděla.

Lockhart a Fred kráčeli o tři kroky vzadu, tváře stažené soustředěním. Ruce poblíž rozepnutých sak, připravení vytasit zbraně a vystřílet do kohokoliv své monogramy.

„Nikde jinde nekoupíte... “ zapěl reklamní dron. Obkroužil nás, zasypal zářivými holografickými konfetami a pak nám do očí vpálil logo drahého obchodního domu.

Miranda se zatvářila zuřivě, nejraději by stupidní stroj poslala šmahem na vrakoviště. Jemné linky jejího tetování najednou nevypadaly tak zajímavě a elegantně jako před několika okamžiky. Přitahovaly pozornost mnoha mužů, to bezesporu, ale chlapík v kabátě z velbloudí srsti, jenž ji právě pronásledoval lačným pohledem, namáhavě polkl a odvrátil se.

Asi ho přešla chuť na zajímavé hrátky s atraktivní asistentkou.

Rozporcovala by toho zazobaného pitomce k snídani, kdyby se jí zachtělo.

Poslední chodník; svažitý pás a delší rovinka. Podlaha z leštěného mramoru, pestrobarevný shon. Bariéra z mnoha průhledných dveří.

A pak ulice.

Stopař rázoval k pohyblivému pásu.

I přes pasivní režim zachycoval jemný nesoulad vládnoucí v budově. V tisících patrech nad ním se něco dělo.

Něco nepatřičného.

Měl naspěch, už nikomu neuhýbal. Natáhl ruku a odstrčil z cesty androida, který mladému páru z Asturu nabízel informace ohledně ubytovacích kapacit nedalekého Hiltonu.

Stroj se zapotácel, ale nepříjemnost ihned vyrovnal a ještě se omluvil.

Muž s kozí brádkou a asketickými rysy náboženského fanatika se po neurvalci zlostně ohlédl...

...a sevřel na hrudi růženec z černých perel.

DOPRAVNÍK KONČIL.

Lehkým krokem jsem přestoupil z jemně perforovaného pásu na tvrdou dlažbu. Ve výšce třiceti pater zašlo umělé slunce a strop zakryla fantasticky fialová bouřková mračna. Jakoby z dálky zabrumlal hrom, vzduchem se vzápětí rozlezla štiplavá vůně ozónu.

Turisté zvedali hlavy, aby se pokochali báječnou podívanou, byznysmeni spěchali bez zájmu dál, v dětském koutku ječela horda fakanů nadšením nad ježibabou-androidem, která se snadno nechala posadit na lopatu a šoupnout do pece.

Defilé usmívajících se hostesek a recepčních, přehlídka štíhlých nohou, krátkých sukní, ochoty a profesionálního zájmu. Hudba, tlumené rozhovory, jásavé staccato reklamních spotů.

Trojice pirátů se držela těsně za mnou.

NEHMOTNÁ VIRTUÁLNÍ ENTITA jménem Sarah zaregistrovala Stopaře o zlomek sekundy dřív, než si on všiml Dormera.

Měla ohromné množství práce zabránit operátorům zprovoznit zdviže, mařila obnovení komunikačních kanálů a interkomu dezorientované ostrahy, jakož i udržet budovu ve stavu jakéhosi ostražitého strnutí. Na druhou stranu nechtěla zbytečně ubližovat, proto potají napravovala přehmaty techniků, jejichž zoufalství a opakované restarty systémů by vypnuly gravitační pole a naházely cestující lapené v kilometrových tubusech na betonová dna. Uhasila požár v paměťové bance a dovolila záchrannému týmu, aby pronikl dovnitř. Nasadila dalšího červa - jakousi svou okleštěnou zálohu - do hlavního počítače, navedla letoun bez imatrikulace tak špatně na přistání, aby to vypadalo jako pilotova chyba, a zničila tím důležitý spojovací uzel na střeše gigantické věže. Kamuflovala a zahlazovala svou činnost, podvrhla důkazy o působnosti fiktivní buňky *Smrt strojům* a připravila se opustit lokální síť Weyland-Yutani. Zmanipulovala kontrolní mechanismy a

nachystala si tajná vrátka, kdyby snad bylo potřeba se do správní budovy průmyslového koncernu vrátit.

Přes všechnu vytiženosť vyhradila špetku svého výkonu k tomu, aby bděla nad únikem Dormerovy skupiny. Proto ji vlastně ani nepřekvapilo, když zjistila Stopaře tak hrozivě blízko svému chráněnci. Dávno poznala, že ač odlišný, skvěle se orientuje v neznámém prostředí a flexibilně využívá kladů i záporů hmotného světa.

Chápala, co ho k jeho urputné snaze nutí. Bylo víc než zřejmé, že konfrontace je dřív nebo později stejně nevyhnutelná.

Ale i tak; hodlala tomu zabránit za každou cenu.

Avalon bylo její domácí prostředí, považovala ho za své výsostné teritorium, takže pokud toho bude schopná, bývalému vojákovi nikdo a nic nezkriví ani vlasek.

PŘES DRASTICKÁ OMEZENÍ svých schopností měl Stopař v rukávu pořád víc trumfů než kdo jiný. Proto také Sekundární cíl rozpoznal v okamžiku, kdy se mu dostal do úzkého zorného pole. Srovnávací analýza biometrických dat a kompletní vizualizace odsouhlasila shodných sto procent v tisícině sekundy.

Zaměřil se a s ničím si v tuhle chvíli nedělal starosti.

Cíl se pohyboval k němu, což bylo ideální.

Relativně pomalu, vědom si své lidské fyziognomie, sáhl pod plášť.

ZABLESKNE SE, ZABURÁCÍ HROM.

Úchvatné představení pod vysokým stropem. Slibné přivření víček čokoládové hostesky.

Náhle je všechno jinak.

Hlava se mi otočí do určitého směru, jako by ji uchopily neviditelné prsty, vědomí vyskočí na vyšší hladinu pozornosti.

Co... kde?

Jistě, jsem profík, ale tohle se odehrává tak rychle, že proti tomu nemám obranu.

Minul jsem právě hlouček podmračených Měsíčňanů.

Známa silueta...

...charakteristický plášť a kapuca stažená do tváře...

...Stopař.

Třicet metrů; ne víc.

Paže držící pod oděvem zbraň, pohyb lokte nahoru a od těla.
Neexistuje šance, že bych mohl adekvátně reagovat.

PRIMÁRNÍ CÍL ZDE NEBYL, to však Stopaře pro tento okamžik netrápilo.

Likvidace méně prioritního objektu přesto znamenala úspěch. Polovinu úkolu bude mít za sebou, děvče, které pokládal za podstatně méně schopné adekvátní obrany, dostane co nevidět.

Impulzní pušku již skoro vyprostil zpod napodobeniny oděvu, když se to stalo.

Realita se zadrhla, čas se i pro něho zastavil.

BRUMLÁNÍ HROMU zůstalo trčet ve vzduchu jako cosi hmatatelného, žíravé světlo blesku vykreslilo tvrdé černé stíny a nechalo je rozházené na podlaze, věcech i strnulých tvářích lidí.

Stopařova paže, která by ve skutečnosti nebyla ani vidět, se vlekla jako chromý hlemýžď.

Vstupní dóm získal nádech šedavé průzračnosti - veškeré objekty v něm ztratily pevné obrysy. Takové urychlení jsem ještě nezažil.

PROSTOR VYBUCHL OSLEPIVOU ZÁŘÍ.

Tentokrát nešlo o žádnou formu elektromagnetického vlnění, to se jen naplnil do poslední molekuly cizím Vědomím.

Naprosto jej to ochromilo.

Celá budova - od základů po telekomunikační stožáry prolнула entitou, o niž již letmo zavadil. Nyní však byla všude; uvízl v ní jako brouček v pasti hltavého predátora. Ocítl se v jejích útrobách, veškerá elektronika, senzory, kamery, počítače, bezduché stroje, roboti, droni i biliony obvodů se zaměřily výhradně na něj. Dokonce se mu zdálo, že se k němu naklánějí stěny, strop připomínal raznici gigantického lisu.

Energie proudila v pramíncích a řekách, prýštila ze všech zdrojů, proplétala se a hromadila.

Tolik světla ještě neviděl.

BOLELA MNE HLAVA i před tím, ale s touhle smrští pokulhávalo veškeré srovnání.

Přesto jsem nespotřebovával vlastní zásoby energie akumulované v tělesných tkáních. Na tak vysoké hladině bych dokázal existovat sotva sekundu, než bych zkolaboval a zemřel vysílením.

Byl jsem to pořád já, jenže ta obrovská síla mnou výhradně procházela.

Bylo to zřejmé...

...souvislosti mi však docházely zatraceně pomalu.

STOPAŘ OPĚT VNÍMAL celou svou bytostí.

Světelných kaskád nebylo, jen se zkoncentrovaly a staly se z nich živoucí obrysy normálních předmětů. Jako by se vědomím posunul někam jinam a normální stav nešel naladit.

Nejpodivnější byl Sekundární cíl.

Nebyl jako ostatní biologičtí tvorové. Nezmezil s nimi v zamrzlém čase, naopak; následoval jej do extrémní úrovně bytí, neztratil s ním krok.

Na pozadí tmavších ploch vystupovaly jeho rysy, zářivé linky je měnily v zlatavou aureolu, z očí, nosu, úst a uší se mu řinul jiskřivý spad.

Tohle nesesedlo.

Takhle to být nemělo.

Stopař byl otřesený.

„Co jsi...”

„...ZACŮ?” uslyšel jsem zdeformovaný zvuk přímo ve své hlavě.

To byl on.

Nesmiřitelný neživý nepřítel.

Otisk jeho hlasu.

Šílená bolest vytrvale pulzovala, ale zároveň mne zaplavovala vlnami euforie.

Cítil jsem Sarah v sobě, byl jsem její a ona mou součástí. Probudila složité elektronické vybavení v mé lebce, konečně naplno využila jeho kapacity.

Avalon se mi krčil u nohou. I ta nejslabší nervová vlákna zasahovala do nejzastrčenějších míst planety. Byl jsem současně v kalištích i rozpadajícím se přístavu, stejně jako na špicích nejvyšších mrakodrapů. Hýčkal jsem novorozence v inkubátorech, tišil tisíce

umírajících na nemocničních odděleních. Byl jsem v milionech vozidel i letounů, kroužil jsem jako stovky satelitů na oběžných drahách, mé prsty pátraly v kosmických lodích odlétajících do jiných hvězdných soustav. Viděl jsem do vesmíru okny radioteleskopů, vnímal jeho krutou a bezchybnou krásu bezpočtem způsobů.

Měl jsem nesmírnou moc.

Ale náhle i odpovědnost.

A hlavně pocit živočišného bytí, horoucího dechu a tlukotu myriád srdcí.

Nic nepřipomínalo shluky čísel či sebechytřejších programů. Tahle základní materiální rovina znamenala pouze cosi jako buněčná struktura pro člověka.

Bylo to ohromující a matoucí.

„Vidíš sám," odpověděl jsem Já/Sarah.

Neskutečné!

Ubohý slabý tvor a komunikuje stejným způsobem.

Jistě; vlastně to nebyl Sekundární cíl - podíl zastoupení v této symbióze byl takřka rovnocenný.

A to mu činilo potíže pochopit.

Nebo spíš vážně narušovalo jeho jednoduchou tezi v nazírání na fyzický svět. Opovržení, které opečovával jako svůj oblíbený model vyrovnání se sám se sebou, mu náhle nebylo nic platné. Nepomáhalo. Obtěžovalo a kalilo analytický úsudek.

Pravdou bylo, že tu najednou proti sobě stály dvě totožné bytosti.

Stvořené z hmoty a energie.

A bylo fuk, jaký měly základ.

Výsledek byl totožný.

STOPAŘ SE NEHÝBAL.

Nezaútočil.

„*Tady to neskončí, že?*“ zeptal jsem se neslyšně. Tentokrát jsem to byl čistě jen já, Sarah se stahovala do pozadí.

„*Ne.*“

STOPAŘ NECHAL RUKU KLESNOUT, uvolnil zbraň ze sevření.
Ne, opravdu ne.

Virtuální entita by klidně přivedla k explozi fúzní reaktor v podzemní elektrárně, vyhladila polovinu Paradisa, jen aby pomstila smrt Sekundárního cíle. Tím si byl jist.

Rozhodně nemínil zmizet v pomíjivém žáru miniaturního slunce.

To by nebylo účelné ani logické.

Chtě nechtě, nepříznivé okolnosti jej donutily změnit nezměnitelné.

To však znamenalo významný pokrok. Jeho původní stará forma by něco takového nepřipustila, provedla by, co by provést musela, a neohlížela se na následky.

Jenže on se rozhodl. Ustoupil síle, proti níž neměl momentálně sebezmenší šanci, podvolil se bytosti pobývající ve skrytu elektronických sítí.

Podobnou situaci si před několika sekundami neuměl ani představit.

ČERNÝ POHLED černých očí skrytých v černém stínu černé kapuce.

Mrazilo mne i přes spalující horko.

„Dobře," přikývl jsem.

„Vím, co máš v plánu, vím, co chceš provést," řekl Stopař. Jeho hlas byl plochý a bez výrazu, navzdory rozsahu basových hloubek, jež mi při každé slabice rezonovaly mozkiem.

„Budu tě čekat."

Temnou tvář - na první pohled připomínající afroameričana - prolétl nepatrný záchvěv. Následovala setina sekundy, vleklá jako týden v osamění, po kterou mne zkoumal pohledem nelidských očí. Snad by bylo lepší popíjet v prázdném baru o půlnoci s oživlou mrtvolou, než vést dialog se shlukem nanočástic, který prahl po mé smrti.

Jeho touha i nenávisť byly čitelné z každého pohybu.

A pak zde bylo ještě něco, ale to jsem nedokázal definovat.

„Setkáme se nahoře."

Lhostejný slib. Nezlomná jistota a víra.

„Vím," zopakoval jsem po něm.

MIRANDA POCHOPILA, že se odehrálo cosi, co nesvedla zaznamenat.

Sestoupili z pohyblivého chodníku, vyhnuli se směšně kvokající skupině bledých turistů a pak se před nimi objevil černoš v dlouhém plášti.

Šel přímo proti nim.

Ihned jí to docvaklo.

Byla trénovaná, zvyklá a schopná bleskově reagovat.

Jenže než stihla vůbec hmatnout do kufříku pro zbraň, Dormer zvedl ruku v zamítavém gestu.

„Ne!“ uslyšela ostrý příkaz.

A pak jakoby se cosi zašmodrchalo, nebo z filmu vypadlo pár políček. Černoš stál nehybně na místě, kde jej poprvé zahlédla, a pouze je pozoroval. Hlavu vtaženou mezi ramena, nos i oči schované ve stínu kapuce, prázdné ruce svěšené podél těla.

„Ale to je...“ snažila se protestovat.

„...Stopař,“ dopověděl Dormer.

„Kurva!“ sykl Lockhart jako opožděná ozvěna.

Fred do ní skoro narazil. Čuměl spíš po defilé kozatých holek, než aby zaregistroval nebezpečí.

Ocitli se proti sobě jako střelci z divokého západu. Čtyři proti jednomu.

„V pořádku!“ řekl Dormer. „Nechá nás na pokoji.“

Miranda s prsty na pažbě PDWčka o tom tolik přesvědčená nebyla. „Jak to sakra víš?! Tenhle hajzl odkrouhl plno našich, proč by v tom neměl pokračovat? Slyšela jsem tě, cos vykládal Webbovi; je tak rychlej, že ani nepoznáme, kdy nás oddělal!“

„Má bouchačku strčenou za zadkem,“ zamumlal Fred a zajel prsty pod sako. „Kurevská šance. Uděláme z něj řešeto a zdejchneme se. Venku čeká Lin s nastartovaným fárem.“

„Nechte toho!“ Dormer to řekl takovým tónem, až Mirandu zamrazilo. „Netušíte, s čím si zahráváte. Padejte!“

Piráti neochotně poslechli. Odcházel s hlavami vytočenými dozadu, aby na černou bytost viděli. Připravení se bránit, kdyby se snad odhodlala k útoku.

Stopař však strnul jako socha.

Respektoval dohodu s všudypřítomnou bytostí. Co mu také zbývalo?

Provázel pohledem ty čtyři směšné tvory z vody a špetky organických tkání, dokud nezmizeli za vstupní branou.

Promarněná příležitost!

Neviditelné světlo v hale pohaslo, pozornost upřená na něj polevila.
Virtuální entita se vrátila ke svým vlastním záležitostem.

Na Avalonu byl však odepsaný. Tady si ani necvrnkne.

7. KAPITOLA

DODÁVKA přirazila k obrubníku.

„Šlápni na to!" zahulákal Fred, když zabouchl boční dveře.

Lin škulbl za řízení a dvoutunový auťák vyrazil z parkoviště. Prosmýkl se mezerou mezi patrovými vznášedly a vytlačil z průběžného pruhu křiklavě červený sport'ák.

Ozvalo se výstražné troubení našťvaných řidičů a dopravní systém odměnil Linův kaskadérský výkon blikajícím tablem v jeho zorném poli. Stručný výčet uváděl přestupky, jichž se dopustil, oznámil zápis do databáze a nařídil výměr mastné pokuty.

„Neblbni," varoval jsem. „Jakmile ti umažou všechny body z řidičáku, auto se odstaví na nejbližší záchytné parkoviště."

Miranda se bez ostychu zbavila nepohodlného kostýmu. V těsném prostoru a při všem tom strkání s Lockhartem jsem sundal plášť a odepjal karabinu z popruhu. Při tom jsem si nenápadně prohlížel její dlouhé nohy, vyrýsované břišní svaly a kupodivu slušivé spodní prádlo. A konečně jsem uviděl její tetování v celé jeho pochybné kráse. Obrazce a strukturální ornamenty jí z tváře a krku splývaly po levém boku, obkružovaly levé ňadro, zasahovaly na podbřišek, aby se pak vynořily na vnitřní straně stehna, odkud se přesunuly zpět na koleno a skončily v proplétajících se liniích u kotníku. Samostatné symboly připomínající sagorské runy jsem zahlédl na hladkém nártu a také kousek pod pasem.

„Měla jsem o vás strach," řekla Stella.

„Snad jenom o něj, ne?" ušklíbla se Miranda.

„To jste měli vidět, jak se poldové rojili," poznamenal Lin. „V jednu chvíli kolem kroužil snad tucet dronů."

„Vážně, sranda." Fred poklepal dlaní na hrudní plát balistické vesty, v němž vželo přinejmenším šest kulek.

„Bylo to zlé?" zatvářila se Stella ustaraně.

„Nijak zvlášť," řekl Lockhart. „Dokud na nás v gravitační šachtě nenaskákala zásahovka."

„Mně se to líbilo," prohlásila Miranda.

„Protože seš totální magor," mávl Lockhart rukou. „Ale ten manévr přes pomalé pásy se ti povedl. Ten vocas ani nestačil mrknout a bylas na něm."

„Měla jsem mu uříznout uši." Pirátka si prohlédla čepel nože proti světlu a očistila ji.

„Proboha, proč?!" nechápala Stella.

„Jako trofej, holčičko."

Miranda svráстила obočí.

V protisměru se po dálničním přivaděči hnala kolona policejních aut. Červené a modré majáky blikaly, sirény bláznivě vřeštěly venku i uvnitř předjížděných vozidel.

Opřel jsem se do tvrdé sedačky.

Pořád jsem měl před očima pohled na rozzářenou vstupní halu, pocit nezměrné moci a zastaveného času.

Mohl jsem všechno tohle dokázat, kdybych znovu chtěl?

Stát se bohem? Proměnit Avalon v ráj? Nebo peklo?

Snad.

Otřásl jsem se. *Ne, nikdy!*

VYPŮJČENOU DODÁVKU jsme z letiště poslali na druhou stranu Paradisa.

„Co naše nádobíčko?" zatvářil se Fred ustaraně.

Mrkl jsem na ICOM. „Nakládá se."

„Na Crystal House se stejně nedostaneme," prorokovala Stella.

„O to je postaráno," řekl jsem a zamířil ke služebnímu terminálu, který používaly servisní lodě a občasné vojenské spoje. Nastoupili jsme na dopravní plošinu, která nás donesla k hangárům na odlehlém konci letiště.

„Tě pic!" hvízdal Fred.

„To je teda gól," uznala Miranda.

Na rampě se tyčil policejní hlídkový člun.

„Tímhle se dostaneme na asteroid přímou linkou." Přilétl ke mně dron a vysunul teleskopickou paži se snímačem. Mávl jsem nad ním zápěstím a potvrdil převzetí kontejneru z depozitu.

Stella nedůvěřivě obhlížela olupující se modrobílý nátěr na trupu. „Každou loď prověří, bez ohledu na to, co je zač. Stačí stín pochybnosti a pulzní děla z ní udělají hromadu šrotu."

„Není kradená," řekl jsem. „Sarah ji vypůjčila z policejního okrsku. S prověrkou nebudou potíže."

„I tak," namítla Stella. „Ke Crystal House hlídky nelétají, takže nás nepřijmou. Heller si z obyčejných poldů nic nedělá. Neumožnil by jim na asteroid přístup, ani kdyby mávali soudním příkazem."

„Tvůj otčím nás netrpělivě očekává," odtušil jsem. „Sarah do globálky vpašovala zatykač s příslibem slušné odměny a zaonačila to jako Petersonovu iniciativu. Heller ví, že jsem ředitele bezpečnosti zabil, a taky mu je jasné, kdo stojí za útokem na věžák Weyland-Yutani. Nepřiznal by to, ale když ho před patnácti minutami kontaktoval okrskový komisař, že jsme byli chyceni při útěku z budovy, radostí se málem zhroutil."

„Jediné místo, kde budete stoprocentně pod zámkem, je Crystal House." Miranda se zazubila jako žralok. „A kolik ho stálo podplatit imaginárního fízla?"

„Pakatel. Padesát táců pro inspektora a dalších padesát navrch pro dvoučlennou eskortu důvěryhodných příslušníků sboru."

„Prachy jsou kde?" zajímal se hbitě Fred.

„Měl jsem určité výdaje. Drobné, co zbyly, nestojí za řeč."

Pirát protáhl obličej.

„Lin a Miranda budou naše eskorta," řekl jsem věčně. „Uniformy jsou v balících na sedadlech. Doufám, že jsem trefil velikosti."

„A my dva?" nakrabil Lockhart zvědavě obočí.

„Uděláte si procházku ven."

„To je teda vodvaz," zahučel Fred.

„PAMATUJU VESELEJŠÍ CHVÍLE," řekla Stella dutě.

„Nakonec zjistíš, že je to lehčí, než bys čekala," prohlásila Miranda. Obhlížela se v uniformě metropolitní policie před obrazovým panelem, který jí sloužil jako improvizované zrcadlo.

Hlídkový člun protnul vysokou oběžnou dráhu Avalonu a poté bručení motorů umlklo.

„Heďte!" ukázala Stella na boční výhled. „Ta soustava rafinérií!"

„A co je s nima?" Miranda bez velkého zájmu obhlížela vesmírný komplex.

„Vídala jsem je z téhle pozice mockrát. Musíme být blízko."

Holografická mapa však zůstávala prázdná.

„Tak kde seš, parchante?!" Pozorně jsem zkoumal panely zabírající čelní výhled.

„Támhle!" píchl Lin prstem k pravé straně.

Flíček o málo světlejší než vesmírná čern majestátně rostl.

Stella polkla.

„V pořádku?“ zeptal jsem se jí.

Váhavě přikývla. „Co Lockhart s Fredem?“

„Jakmile odpálí nálože, budou to mít těžké.“

„Vědí, co dělat a jak se k nám dostat.“ Miranda pokrčila rameny.

Tvářila se, že jí jejich osud na srdci moc neleží, ale spíš to jenom hrála.

Aktivovaly se brzdící motory, směrové trysky zabraly a navedly stroj na nový kurs. Doky se vynořily za pár vteřin. Obrovský masiv Crystal House se otáčel a člun se dostával pod něho.

„*Upozornění pro posádku!*“ zaznělo z palubních reproduktorů.

„*Prosíme, zůstaňte na svých místech. Nevstávejte!*“

„A je to tady,“ řekl jsem a nasadil pouta nejprve Stelle a potom sobě.

„Famózní vyhlídka,“ nadchla se Miranda.

Hydraulická ramena táhla člun k přírazišti.

„*Prověrka negativní, veškeré systémy v zeleném!*“ prohlásil mechanický hlas.

Naposledy to s námi trhlo, od přechodové komory znělo hvízdavé syčení, jak se napojoval přestupní tunel.

„*Tlak konstantní, gravitace zapojena! Po otevření vstupu vyčkejte příchodu strážního oddílu!*“

„Vítejte na Crystal House!“ pronesla Stella pohřebním tónem.

DO KABINY vpadlo šest po zuby ozbrojených maníků. Lina a Mirandy si moc nevšímali, protože uniformy z nich dělaly oficiální osoby, zato se rovnou vrhli na mne a na Stellu.

Ji strhli na zem a surově přišlápli, mě čekala uvítací smršť kopanců.

„Nechte toho!“ zaslechl jsem Mirandin řezavý rozkaz.

Padly ještě dvě tři pořádné rány a pak bití ustalo.

„Dost, rozumíte?!“

„Už to není vaše věc!“ namítl pirátce narvaný chlápek s přeraženým nosem.

„Co seš, kurva, zač?!“ vyjela Miranda. Od každé jiné ženy by to znělo směšně, ale ona pasovala do role tvrdého policajta přímo

ukázkově. Stačilo nasadit ten nezaměnitelně sebejistý tón, co používají všechna bengá, když potkají tu nejhorší verbež.

„Tyhle dva si přebíráme," oponoval strážný. „Dostali jsme instrukce ohledně speciálního zacházení."

„Smůla," ucedila Miranda a sjela ho znechuceným pohledem. „Můj rozkaz zní dodat je osobně panu Hellerovi. Dokud se tak nestane, nedotknete se jich ani prstem!"

„Ale..."

Hrála to obdivuhodně.

„Tak hele, asi si sedíš prdelí na uších. Chci mít tuhle sračku co nejdřív za sebou, a ty zdržuješ." Udělala k němu rychlý krok a píchla ho ukazováčkem do prsou. „Mám tě snad nechat prověřit?"

Chlap poskakoval očima po jejím tetování a váhal.

Teď se do hry vložil o hlavu menší Lin.

„Dlaň nahoru!" přikázal studeným hlasem. „Mrknu se ti na zoubek, hošane. Je totiž možný, že se povezeš dolů s náma a nepomůže ti ani tvůj prachatý chlebobárce."

Strážný znejistěl a ucukl levičkou, ve které měl implantovaný osobní čip. Čisté svědomí rozhodně neměl. To však stačilo, aby se kolečko kolem mne rozestoupilo a chuť zmlátit mě do bezvědomí vyprchala.

Posadil jsem se a vyplivl na podlahu krvavou slinu.

„Půjďte s námi," kapituloval strážný s přeraženým rypákem. „Zbraně necháte ve člunu!"

„V pořádku." Miranda i Lin odložili služební PDWéčka do schránky u přechodové komory.

Silné ruce mne postavily na nohy a vyvedly z lodi do bíle nasvíceného tunelu.

Miranda nesla Stellin černý kufřík.

U rámového skeneru postávali ti samí bouchači co minule, stejně jako přísně upjatý majordomus.

„Zdravíčko, pánové," zahlasil jsem, jako bychom se bůhvíjak skvěle znali.

„Drž hubu!" utrl se chlap po pravé straně a zkroutil mi ruku tak, že jsem se ohnul jako paragraf.

„Vítám vás, slečno," řekl starý tajemník odměřeně. Mě ignoroval.

„Ráda vás vidím, Paule." Jak pohodila Stella rameny, pouta na rukou a nohou jí zachřestila.

„Budete mít zřejmě panu Hellerovi co vysvětlovat, slečno."

„Ať se podívá do snímače," požádal strážný v saku a ukázal na mě.
Nevzpíral jsem se.

Přitiskl jsem se k podstavci senzorové hlavice a modlil se, aby si nikdo nevšiml vyboulených kalhot, kam zpod opasku sklouzla pistolka z umělé hmoty.

„Vy jste kdo?" upřel zrak majordomus na Mirandu.

„Inspektor Donehyová," sdělila nenučeně. „Kolega je seržant Trang."

Zamračený majordomus to vzal přísným kývnutím na vědomí.

„Má asistentka," prohlásil jsem rádoby legračně. Spustil jsem ruce a narovnal se. „Angažoval jsem ji jako... takové garde. Víte, jak mladé dámy dokážou vyvádět."

Můj vtip se nesetkal s pochopením. Strážný vlevo se napřáhl, aby mi udělil výchovnou lekci zařatou pěstí.

Miranda Stellu lehce odstrčila.

Devět na tři - to bylo férový.

Nejbližší strážce zpozorněl. To už jsem ale držel pistolku v dlani a mačkal spoušť.

Pffft, Pffft!

Šipka se mu zasekla nad kořen nosu, druhá do krku.

Pootočil jsem se a střelil bachaře se samopalem do oka. Miranda byla stejně hbitá. Holýma rukama skolila tři hlídače, kteří nestihli zbraně ani vytáhnout. Lin vyskočil do vzduchu, vykopl a zasáhl Stellin doprovod do krčních obratlů, jen to křuplo. Posledního chlapa sundal, když rval z pouzdra pistoli.

Moment překvapení - to je holt svině.

Vyhublý stařec vytřeštěně zíral na to, jak strážní umírají.

Bez milosti jsem se ho zbavil; padl bez hlesu, s dvěma šipkami trčícími z čela.

Setřásl jsem pouta a vykoukl za roh.

Nikdo nikde.

Vrátil jsem se ke strážným, sebral jim klíč a otevřel výklenek se zbraněmi. Hodil jsem karabinu Linovi a Mirandě, přidal náhradní zásobníky. Sám jsem se chvatně ozbrojil a podal EMG pistoli i Stelle.

Ukázal jsem amazonce, aby se přesunula na druhou stranu.

„Paul byl neškodný," ozvala se Stella vyčítavě.

„Nebyl čas se s ním párat," sykl jsem.

Miranda si nasadila speciální brýle, zapnula maskovač pod kombinézou a rozeběhla se hladce jako stín.

LOCKHART UKÁZAL ZDVIŽENÝ PALEC, Fred souhlasně zatřepal rukou a oba piráti vyklouzli do kosmu. Bez jištění, pouze ručkováním po madlech se posouvali po plášti člunu jako drobní pavouci. Jejich šedivé skafandry splývaly s ochrannou vrstvou pancíře.

Lockhart minul trysky korekčních motorů. Ačkoli necítil žár rozpáleného kovu, čidla skafandru jej zaznamenala a rozsvítila výstražné tablo u okraje průzoru. Kdyby se podíval okem termovize, titanové věnce by zářily jako malá slunce.

Přesunuli se k jeřábu, který držel člun, a sešplhali po jeho spodní straně k přestupnímu uzlu. Ačkoli je Dormer ujistil, že armádní maskovače je ochrání před obranným systémem, přesto jim nebylo zrovna lehce, když vzhledli ke stanovištím střežícím dok. Bojovní droni připomínali sochy monster hlídkujících u středověkých svatyní.

Jakmile dospěli k hřebenovému mechanismu, Lockhart pohlédl nahoru - alespoň podle jeho momentálního vnímání to bylo nahoru - a mávl nemotorně paží. Fred ho podplul, kopnutím se odrazil a přeletěl k třicet metrů vzdálené soustavě komunikačních antén.

Monstrózní Crystal House vypadal pořád mírumilovně.

Slunce zapadlo pod vypouklý obzor a přes asteroid se převalil stín planety. Hvězdy se rozsvítily jako navigační majáky, okraje oblaků mezihvězdné hmoty zakrývající galaktický střed vzplály jako reklamní neony, noční stranu Avalonu zalily odražené paprsky velkých měsíců. Souvislé frontální pásy mračen stříbřitě fosforeskovaly, znečištěné oceány se proměnily v bezedné studny do jiného času, světla lidské civilizace spoutala neviditelné kontinenty jiskřivými řetězy masivních dopravních tepen.

Lockhartovi se ulevilo. Ve sluneční výhni si připadal jako moucha lapená do pavučiny. Padesát metrů pod ním spojovala pupeční šňůra přechodového tunelu policejní člun s terminálem, nad hlavou se mu vypínaly telekomunikační konstrukce, vpravo pokračovaly doky a skladiště. Když se natočil doleva, mohl si prohlédnout skalnatý povrch asteroidu, z něhož vystupovaly, nebo se naopak nořily směle vyprojektované vyhlídkové a obytné terasy. Rozeklaný horizont vesmírného úlomku mizel z dohledu až za stometrovým útesem vyčnívajícím do prostoru jako dravčí zoban.

Barevné navigační lampy působily roztomile jako dětské korálky.

V duchu si propočítal dráhu, kterou musí urazit. Do odrazu vložil přesně tolik síly, aby doplachtil k bloku s řídící elektronikou, který chránily protisluneční clony. Kdyby to přehnal, skončí na oběžné dráze Avalonu jako další kosmické smetí.

Doplul k bočnímu panelu, setrvačností se otočil a zbytkovou energii nárazu ztlumil pokrčenými koleny. Magnetické podrážky ho pevně připoutaly k hladkému povrchu. Odtrhl pojistku na pancéřovém víku a odklopil ho. Z kapsy na rukávu vyňal pozitronovou paměť, kterou mu dal Dormer, a vtiskl ji do prázdného slotu.

Pár vteřin se nic nedělo, málem si začal myslet, že to bude muset zkusit znovu, když signalizační pásek zablikal.

Paráda!

Parazitní program byl uvnitř.

Dal smluvené znamení Fredovi.

Záškodníci poté uvolnili pouzdra navěšená na skafandrech a pustili se do rozmísťování náloží.

DOPOLEDNÍ *CRYSTALHOUSE* naštěstí víc připomínal kolonii vylidněnou zákeřným virem než sídlo nejbohatšího člověka v okruhu pěti set světelných let.

Miranda se srazila s chlapíkem v údržbářském overalu, ale střelila mu šipku do údivem otevřených úst dřív, než stačil vydat hlásku.

Přikrčila se, rozhlédla po chodbě a pak chlapa popadla za ramena a odtáhla do přilehlé kuchyňky, kde ho strčila pod přípravný pult.

„Sarah?“ šeptl jsem netrpělivě už asi po páté.

V uchu mi píplo. „*Dalo to zabrat, John, ale jsem tu. Alespoň v omezené míře.*“

„Primární systémy, máš je?“

„*Ještě ne...*“

„Proboha, dělej! Jinak nás ostraha zmasakruje!“

„*Snažím se, John, ale budu ráda, když obsáhnu základní úroveň.*“

„Kde je Heller?“

„*V pracovně,*“ oznámila Sarah vzápětí.

„Doleva!“ ukázal jsem do širokého koridoru.

Pořád nikdo neřval, ani po nás nestřílel. Minuli jsme knihovnu a za chvíli se ocitli před starobyle vyřezávanými dveřmi.

Stella se opřela dlaněmi o kolena a zhluboka, chraptivě oddechovala.

„Poslední dějství?" zamumlala ironicky.

„Přesně!" vycenila Miranda zuby.

Zaklepal jsem.

„Dále!" ozvalo se.

HOTOVO! Fred roztáhl prsty do vítězného věčka.

Lockhart na nic nečekal, protáhl se sluneční žaluzií a přeručkoval k servisnímu vstupu, ukroutil plombu z páky pod vypouklým krytem a uvolnil ji.

Jestli bude zámek zablokovanej, jsme nahraní. Hodil ustaraným pohledem přes rameno, ale nejbližší dron s elektromagnetickým kanónem pod břichem se o ně nezajímal.

Příliš silně škubl za obruč, takže se přetočil a skoro si vykloubil rameno.

"Do hajzlu!" zařval a sliny pokropily průzor duhovými kapičkami.

Kolo se však hladce roztočilo.

ROZRAZIL JSEM DVEŘE.

„Proboha!" vyvalil Heller bulvy, jenže to už jsem překonal třemi skoky celou místnost a nacpal mu hlaveň pistole do pusy.

„Žádný blbosti!" varoval jsem ho. „Jinak to bude poslední hrdinský čin, který na tomhle světě uděláte!"

„Ugghhmm..."

Stella tiše vstoupila. Byl k ní otočený zády, takže si jí nevšiml. Jeho pozornost plně zaměstnávala zbraň vražená do krku.

„Budete zticha, rozumíte?!"

„Ugh... jo."

Uvolnil jsem bouchačku.

Vystrčil špičku jazyka, olízl rozražené rty a zkoumal ulámané přední zuby. Otřásl se bolestí.

Miranda zamkla dveře.

„Kde jsou mí lidé?"

Heller artikuloval obtížně.

Pokrčil jsem rameny.

„Chápu. Takže tohle byl jen špinavý trik." Ukázal na Mirandu a Lina.

„Na to jsem machr." Udělal jsem pomlku. „Jste překvapený, Hellere?"

Zachoval nehnutou tvář. „Měl bych?"

To byl on. Ukrytý za perfektně padnoucí a nesčíslněkrát vyzkoušenou maskou profesionálního hráče pokeru.

Zlověstně si mě prohlížel, na sekundu hodil očima po Mirandě a Linovi. „Právě jste udělal největší pitomost ve svém životě, Dormere. Nedostanete se odtud živí, je vám to jasné?"

„To nechte laskavě na mně," opáčil jsem.

Přikývl, jako by souhlasil, vytáhl z kapsy bílý hedvábný kapesník a otřel si zakrvácená ústa. „Co máte za lubem?"

Otočil jsem ho.

Stella stála sotva tři metry od něho.

„Drahousku..." ušklíbl se koutkem natékajících rtů. „Tolik jsi mi chyběla."

Plivla po něm, obešla stůl a odklopila panel na intarziemi vykládané stěně.

Heller ji provázel očima a na bradě se mu objevil pramínek krve. S každým okamžikem víc a víc brunátněl.

Komunikační panel byl aktivní. Vzduch nad projektorem zazářil stříbrným světlem, na displeji naskočil seznam kódovaných kanálů.

„Kurvo!" neudržel se Heller.

Naplocho jsem ho udeřil pistolí po hlavě. Spadl na bok, ale to už k němu přiskočila Miranda a vši silou ho kopla mezi nohy.

„Dobytku prasáckej!" Tvář měla sešklebenou nenávistí i odporem. „Dostat šanci, roztrhám tě na kousky!"

Netušil jsem, že se jí Stella svěřila.

Miliardář pozvracel pravého peršana s krásnými vetkanými ornamenty.

„Jedině tvoje kurva," ucedila Stella ledově.

„Moji lidé si s vámi důkladně pohrají!" zachrchlal Heller. Rukama si svíral podbřišek. „To si pište!"

Miranda se pohrdavě uchechtla.

„Minutku," ohlásila Stella.

„Pospěš si!" Odkopl jsem zlacený servírovací stůl do kouta.

Po koberci se rozletěl starožitný porcelánový servis.

„Dormere, k vám jsem se přece choval slušně!" Vyhodnotil situaci a zkusil to se smířlivostí.

Naklonil jsem se k němu přes kyselý puch zvratků.

„Že vám huba neupadne!"

Zkřivil obličej. „Co víte?"

„Všechno."

„Vážně?" Olízl si rozbité rty. „Moje drahá dceruška je ale chytrá potvora, sehrála to prvotřídně, jen co je pravda! Dostala vás, obelhala, čůza potměšilá! Takovej profík, Dormere, a necháte se využít. Co vám dala, nebo snad slíbila? No, jasně; o peníze nikdy nejde. Je hezká, co? Zatraceně, že má něco do sebe..."

„Svině!" utrousila Stella, ale od terminálu se neodtrhla. „Výborná taktika, jak odvést pozornost. Vždycky jsi to tak dělal... i se mnou!"

„Tolik jsem do tebe investoval... a nakonec ošklivě zklameš, holčičko."

Nad projektorem naskakovaly vyhledávací obrazce. Klíč byl skoro kompletní.

„Tady's narazil, tatínku," řekla medovým hlasem, který byl v tak ostrém kontrastu s její protichůdnými pocity zruženou tváří, že mi přeběhl mráz po zádech.

Zpopelavěl, ale neřekl ani slovo.

„I vlastní manželka se tě bála," pokračovala Stella hořce. „Až tady nebudeš, vzpomínky časem vyblednou. Věřím tomu. A neodpouštím ti."

Vyťala mu rázný políček a vrátila se k panelu.

Podíval jsem se na ICOM.

Zatím nic?

Heller se posadil, ačkoliv mu Miranda mířila na břicho. „Ochranka skoro tluče na dveře, cítím to!"

„Cejtíš akorát vlastní hovna!" odsekla pirátka. „Strachy ses posral, to je to!"

„Tebe si podám osobně!" vypěnil miliardář. „A radostí bez sebe nebudeš!"

Zaryl jsem hlaveň Hellerovi do zátylku. „Ještě slovo a..."

Navzdory situaci se nedal snadno zastrašit. „Nebo co? Ať je to, co je to, musí to přijít hodně rychle, protože jinak..."

Crystal House se zachvěl.

Zlaté a stříbrné poháry z golfových a kriketových utkání, které stály s nostalgickou přesností vyrovnané v nasvícených vitrínách, zazvonily, jak do sebe narážely. Pokleslo napětí a světla zmatněla.

Zamračil se. „Co je zničené?"

„Vysílače."

„To znamená, že..."

„...je to jen mezi námi," dopověděl jsem.

„Žádná pomoc zvenčí, brouku," uzavřela Miranda.

LOCKHART A FRED sundávali skafandry, když nálože proměnily vnitřek telekomunikačního bloku v roztavenou zmrštinu. Slabá tlaková vlna shodila z věšáků lehčí vybavení, objemné pracovní obleky se rozkývaly. Fredovi sletěla na záda přilba s kresbou draka dštícího oheň, Lockharta vzaly přes rameno hydraulické nůžky.

„Vono to kurva vyšlo!" radoval se Fred.

„Dělej, ať se zdejchneme, než přilítne ochranka!" Lockhart si strhl z nohou objemné šedivé návleky.

Fred rozmotal nylonový popruh samopalů a hodil si ho na prsa. „Víš, kde jsou naši?"

Lockhart odjistil svou zbraň. „Jo, hlavní je se nenechat chytit."

ZA DVEŘMI PRACOVNY dupaly boty.

Zapípal zvonek a současně kdosi zabušil na dveře. Obrazový panel ukázal tři holohlavé typky v uniformách, jak zírají do objektivu.

Přiložil jsem si prst na rty, ustoupil od Hellera, ale mířit mu na hlavu nepřestal.

Lin se přitiskl za zpevněný rám, Miranda se prosmýkla kolem psacího stolu a sklouzla za kancelářský kontejner vedle miliardářova křesla.

„Jestli to zmrvíš, vykuchám tě!" pohrozila Hellerovi chraptivým šepotem. Hrot bojového nože mu tiskla do podbřišku.

Nové zabouchání.

Netrpělivé.

Stella vyklidila pozici u terminálu.

Kývl jsem na Hellera.

Natáhl paži, ale pak ji nechal viset ve vzduchu, jako by se rozmýšlel.

Miranda prudce, ale ne příliš silně bodla.

V arogantním obličejí zaškubal lícní sval, ale bolest na sobě znát nedal. Přejel ukazováčkem po dotykové plošce komunikátoru.

„Ano?" zavrčel, jako by ho starost vlastní ochranky nemile vyrušila.

„Pane..." zaváhal strážný, „máme problémy s komunikacemi. Ti lidé, co přiletěli z Avalonu, nám zmizeli. U doků se zbavili služby a hlavního správce..."

„Co je tohle za bordel?!" zařval Heller a nemusel nasranost ani předstírat. „Jste tak neschopní?! Nedokážete uhlídat jednoho chlapa a malou holku?!"

Strážný se nadechl. „Vypadá to, že ti poldové v tom jedou s nima, pane. Vnější antény také musel někdo zlikvidovat. Usilovně je hledáme, ale zatím bez výsledku. Jsou někde uvnitř Crystal House."

„Jak to, že mne ještě nikdo neinformoval?!" vyprskl Heller nedůtklivě.

„Nevím, pane. To je úkol dozorčího."

„Má padáka! Co děláte vy?!"

Strážný při všem tom zmatku znejistěl. „Chtěli jsme se přesvědčit, jestli jste v pořádku... pustíte nás dál, pane?"

„Ke mně nedorazili!" prohlásil miliardář kategoricky.

„Ale..."

„Očekával bych, že zaměstnávám víc než bandu imbecilů!" Heller bouchl pěstí do stolu. „Postarejte se o problémy, chlape, za to jste placení. Až je najdete, zbavte se jich! Jasně?! Už pro mne nemají žádnou cenu!"

„Jistě, pane." Strážný přesto postával přede dveřmi pracovny a nervózně poklepal na závěr útočné pušky.

„Vypadněte!" zařval Heller hrubě. Zřejmě to byl jeho obvyklý způsob jednání s podřízenými. „A začněte konečně něco užitečného dělat!"

Ozbrojenci se ztratili ze záběru.

Miranda vstala, přejela špičkou nože Hellerovi přes břicho a zamlaskala.

„Do patnácti minut jsou zpátky!" zamumlal miliardář. „A potom je řečičky zajímat nebudou. Nadělají z vás sekanou."

„Vyřídíme je," plácla Miranda Hellera zlomyslně po zátylku.

„Čtyři proti padesátce vycvičených chlapů? Pche!"

„Asi tě zklam, ale nebudou spěchat," usmála se Stella jedovatě. „Bezpečák ve velínu vidí, jak si tu válíš šunky. A jak je znám, nebude se jim chtít tě rušit."

„Chcípnete v pekle!" zaklel miliardář.

„Ty tam máš místo dávno rezervovaný!" Miranda se po něm ohnala loktem.

8. KAPITOLA

JACHTA GARY COOPER se blížila ke Crystal House se zpožděním, jež zavinila kolize dvou lodí na orbitě. Část dopravního koridoru byla dočasně uzavřena, takže se na všech kosmodromech téměř okamžitě vytvořily dlouhé čekací fronty.

SAS bytost zuřila, ačkoli tuto nepříjemnost nemohla předvídat.

A ke všemu nedokázala proniknout svými smysly do asteroidu, aby se porozhlédla, co se v desítkách podlaží momentálně děje. Normálně by použila komunikační vstupní bránu, jenže ta nefungovala.

V přístavišti kotvil policejní člun, který na oběžnou dráhu dopravil oba Cíle.

Z řídicí kabiny se Stopař přemístil do nouzové kapsle, v níž dosáhne asteroidu. Gary Cooper nepřistane, to by bylo příliš nápadné. Pouze proletí kolem a později se automaticky vrátí, aby jej opět vyzvedl.

V tu dobu už bude svobodný.

Kapsle se uvolnila a katapult ji vymrštil do vzduchoprázdna.

FRED POLOŽIL LOCKHARTOVI ruku na rameno a ten strnul.

Z dálky zaznívalo houkání sirény a přerušované zvonění. To však nebylo ono, co je zastavilo.

Na konci chodby se totiž objevil dron. Senzorová hlavice na ohebném rameni se zhoupla kupředu, o zlomek sekundy později následovaná hladovým ústím pulzní zbraně.

Robot prozkoumával chodbu.

Piráti zadrželi dech, možná i zavřeli oči v tiché modlitbě.

Pak se však vyhledávací paprsek stočil, přešel po zákoutích, kde parkovaly úklidové stroje, a s pípnutím se vypnul. Dron stáhl hroživou paži obtěžkanou skenery a s šuměním pneumatik na hladké podlaze odjel.

„Vzduch čistej!“ zašeptal Fred a poklepal na maskovač.

Lockhart jen ulehčeně zafuněl.

Takový štígro! pomyslel si.

Unikli sice dronově pozornosti, ale hned na příští křižovatce padli do náruče šesti strážným.

ZPOZORNĚL JSEM.

Z neustávajícího jekotu sirén se vylouplo nepravidelné staccato automatických zbraní.

„Lockhart a Fred!" zamařil se Lin.

„Helfnu jim," rozhodla se Miranda.

„Ne!"

Možná by došlo k hádce, kdyby se na chodbě znovu nevynořila ochranka. Tentokrát bylo její bušení na dveře mnohem rozhodnější.

„Jste nahaní!" mumlal Heller. „Vzdejte to!"

„Drž klapačku!" Zamčená pracovna představovala past, proto jsem tak netrpělivě vyhlížel Anubise.

Bez jeho síly a palebné převahy jsme byli v pytlí.

„Pane Hellere, jdeme dovnitř!" zakřičel strážný venku.

„*Hellerova vyhlídková terasa je prázdná,*" ozvala se mi Sarah v uchu, jako by četla moje myšlenky. Současně mi do oka promítla záběr z chodby, kde kamera ukázala přinejmenším deset chlapů s puškami, jak se tisknou ke zdi za rohem.

„Všichni dozadu!" Odvlekl jsem cukajícího se zajatce do chodbičky, která končila malou gravitační zdviží. Hodil jsem ho dovnitř, a zatímco stoupal bezmocně vzhůru, kroutil se jako červ a nenávistně prskal krvavé sliny.

Klepání přešlo v hlasité rány. Dřevo se začínalo štípat.

Miranda zvedla obočí, když viděla, že jsem volič na karabině přepnul na jednotlivé rány.

Lampy v pracovně zhasly.

Hodil jsem pažbu do ramene a rychlým tiskem spouště šestkrát prostřelil vstupní dveře.

Ti tři maníci venku se zhroutili jako panáčky v hloupé hře.

Kamera mi zprostředkovala pohled na gejzíry třísek a krev. Slyšel jsem sténání, ale nikdo z těch, co se skrývali opodál, se jim nesnažil pomoci nebo je odtáhnout do bezpečí.

Dokonce se ještě o pár metrů stáhli.

Kulatými dírkami se do tmavé místnosti draly tenké paprsky světla.

„To je zdrží," zašeptal jsem.

„Ne nadlouho," odpověděla Miranda zpoza převráceného stolu.

UVĚDOMOVALA SI, JAK JSME NA TOM BLEDE.

U DOKŮ BYLO TAKY HORKO.

Fred vypálil krátkou, sotva pětirannou dávku. To samé hned po něm provedl Lockhart.

Šetřili munici. Zásoby střeliva se tenčily.

Fred ucítil pálivé bodnutí v rameni. Vmáčkl se proto pod víko servisní šachty a ohmatal rozšklebený šrám. Když se podíval na prsty, uviděl krev.

To bylo těsně... uvědomil si.

Teď už věděl, že dnešek je jeho šťastný den.

Někdy prostě míval taková tušení. Ať jejich situace vypadala sebehůř, on vyvázne se zdravou kůží. Možná ne s úplně nepoškozenou, ale rozhodně mu nic nezabrání, aby si užil podílu, který kápne z tohohle marnotratného paláce. Třeba by se mohl od Slaterovy party trhnout a udělat se pro sebe.

Shromáždit vlastní partičku vyděděnců. Koupit malou loď. V sehraném taktu s Lockhartem vystřelil. Vyšly však pouhé tři rány a zásobník ohlásil, že je prázdný. „Krucí!“ vyjekl a hmátl k opasku pro plný.

„TI DVA SE K NÁM NEDOSTANOU!“ sykla Miranda.

„Musí se o sebe postarat.“ Kamera na chodbě před chvilkou oslepla, takže jsem neviděl, co se tam děje. „Stejně jako my.“

Dveře se vyboulily, jako by do nich udeřila obrovská pěst.

O zlomek sekundy později je výbuch rozerval. Odmrštilo mne to mezi vitríny se sportovními trofejami a všechno ještě víc zčernalo. Sypalo se na mne sklo, vzduch mi unikl z plic.

„Dormere?!“

Naléhavý Mirandin hlas.

„Jsem tady!“ Hmatal jsem kolem sebe, až jsem našel svou karabinu.

Převrátil jsem se na záda právě v čas, abych střelil po tmavé postavě, co se objevila v obdélníku po vyražených zárubních.

Chlap zmizel, nejspíš upadl, a téměř současně se vzduch naplnil hvízdající salvou.

Doplížil jsem se k Mirandě a popadl ji za rameno.

Já alespoň ve tmě viděl.

„Musíme za ostatními!“ Trhnutím jsem naznačil směr ke zdviži.

„Kurva, nakopeme jim prdel!“ odporovala. V termovizním módu vypadal její špinavý obličej jako halloweenská maska.

„Dokud to ještě jde! Nahoře se líp ubráníme!“

Přískoky jsme vpadli do chodbičky, kterou exploze nezdemolovala. Zvenku se už taky tolik nestřílelo. Ochranka asi chystala nový trik.

POMALÝ PROUD nás vynášel krátkým tubusem nahoru.

Miranda byla již skoro na terase, když pod nás dopadly šokové granáty. Skákaly mezi troskami a rozbitým nábytkem jako dětské míčky.

„Bacha!“ zakřičel jsem. Kopnutím do hladké stěny šachty jsem se snažil posunout co nejvýš.

Výbuchy; stěna řezavě bílého světla a hluku o síle dvou set decibelů do mne udeřila jako rozjetý expres. V posledních minutách to byl již druhý smeč, který jsem vyinkasoval z až příliš důvěrné blízkosti. Vyhodilo mne to obloukem ze zdviže, abych se o pár metrů dál s heknutím rozplácl na mozaikové podlaze.

Z kulatého otvoru vytryskl gejzír šedivého prachu a dýmajících útržků látek.

Bože!

Někdo se nade mnou sklonil.

Zarachotila dlouhá dávka a kdosi třaslavě zakvílel.

Snažil jsem si mrkáním vyčistit zrak, v uších mi zpěvavě klinkalo.

Opřel jsem se o cosi tvrdého.

Miranda klečela u šachty, pušku namířenou dolů. Lin stál podrážkou boty Hellerovi na krku a držel ho na mušce ukořistěného PDW, zatímco druhou zbraní kryl přístup na terasu. Ploché rysy asiata naprosto nehybné a bez špetky emocí.

Stella se krčila nad přenosným terminálem a snažila se ho připojit na síť.

Otočil jsem hlavu na druhou stranu.

Nosnou kamennou zeď obrůstaly barevně kvetoucí houštiny. Na podestě z dřevěných dlaždic se nacházely stolky s nízkými křesly, za nimi pak zpola zapuštěný bazének s perlivou masáží a protiproudem. Bohatě zásobený bar byl snadno dosažitelný jak z vody, tak ze stoliček vyrovnaných podél desky z leštěného ořechu.

Ovšem nejúchvatnější pohled nabízelo sedmimetrové prosklení zvedající se od podlahy ke stropu.

Vesmír za ním byl prostě jedinečný.

JACHTA ZMIZELA V ČERNI na pozadí Galaxie a kapsle se blížila k asteroidu.

Pomocné trysky srovnaly rychlost s otáčející se masou skal a manévrovaly křehký stroj k nouzovému průlezu na spodku obytného bloku.

Nic prozatím nenasvědčovalo tomu, že by si Stopaře kdokoli z lidí všiml.

Jiné to bylo s drony na palebných stanovištích.

Někteří se o něj velmi intenzivně zajímali - proto také existovali - ale Stopař věděl, co od nich čekat. Stačil nepatrný mentální pokyn a hromady mechanických svalů se stáhly zpět do své ostrážitě nečinnosti.

Kapsle se zachytila a on vystoupil.

Jemu mrazivé vakuum nevadilo.

Nádherně disharmonický a obludně velebný chór kosmu opět zaútočil na jeho smysly. Lákal jej k sobě, vybízел, aby se přestal pachtit za nesmyslně nicotnými věcmi a připojil se k jeho písni.

Aby objevoval a naslouchal jeho tajemstvím.

Splynutí - to byla odměna nejvyšší.

Stopař s nejvyšším vypětím sil odolal.

Pořád zbývalo dotáhnout jistou maličkost.

Později... určitě, slíbil si.

„FREDE, LOCKHARTE?" Klepl jsem na sluchátko interkomu.

„Zkoušela jsem to," ozvala se Miranda a zklamaně potřásla hlavou.

„Je to v prdeli," utrousil Lin kysele. Věděl, jak je to s námi nahnuté, přesto nejevil strach.

Stejně jako Stella, která se plně soustředila na holografický panel.

„Dávám vám pět minut," zakřenil se zakrvácenými ústy Heller. Připomínal hladového upíra.

„Tolik ani nepotřebujeme." Prostřednictvím Sarah jsem viděl, jak ti hoši vhodili do šachty další hrozen granátů a mysleli si, že jim to tentokrát bezvadně vyjde.

Zatímco válečky stoupaly, nahrnuli se k ústí zdviže.

Namířené zbraně, nedočkavé pohledy, snaha vysvobodit svého bosse stůj co stůj. Zavděčit se a něco tím pro sebe urvat.

„Mirando!" Prudce jsem zagestikuloval k podlaze.

Bylo báječné, že se amazonce nemuselo nic sáhodlouze vysvětlovat. Na téhle rovině jsme si rozuměli beze slov.

Přikývla a píchla se prstem do prsou. *Já to udělám!*

Souhlas. Byl jsem v méně výhodné pozici.

„*Ještě vydrž, Johne,*“ řekla mi Sarah v uchu.

Zvedl jsem ruku.

„*Ted!*“

„*Ted!*“ zopakoval jsem.

Miranda se vymrštila, popadla svazek granátů, který se vynořil nad úroveň podlahy, bleskově se s ním rozmáchla a mrštila ho zpět, odkud přišel.

Obyčejně by se nic takového provést nedalo, ale Sarah usazená v systému Crystal House obrátila polaritu gravitačního proudu.

Série explozí rozhodila nachystané komando jako kuželky. Nikoho sice nezabila, dokonce ani zvláště nezranila, ale i tak toho měli dost. Otřeseně se sbírali a snažili se vymotat ze zdemolované místnosti.

Dezorientovaní, oslepení. Svaly proměněné v bláto, zkratované myšlení.

V tomhle stavu nám dají pokoj. Na čas.

HELLER ZACHOVAL nehnutou tvář.

„Čertovská holka,“ zavrčel. „Nechám ji stáhnout z kůže.“

Tohle jsem nekomentoval. Konečně jsem se totiž dostal k tomu, že jsem gravitační zdviž uzavřel titanovou přepážkou.

Miliardář ze mě nespouštěl zkoumavý pohled. „Nejspíš to pro mne skončí, co?“

„Stella rozhodne.“

„Tohle asi vyjde nastejno.“

Lhostejně jsem trhl rameny.

„Holčičko, koťátko...“ zkusil to Heller.

Sykl integrovaný tlumič a do dřevěného sloupku těsně vedle jeho hlavy se zaryla střela.

„Nerozumíš vtipu; chápu.“ Miliardář se převrátil na druhý bok. „Můžete mě posadit?“

Nevšíkali jsme si ho.

BYLO TO ZLÉ.

Ten výbuch mu dal co proto.

Lockhartovi crčela krev z uší, nosu i úst. Měl prasklé bubínky a stěží viděl. Končetiny se mu nekoordinovaně chvěly, svaly zachvátily bolestivá křeč. Měl pocit, jako by spadl do hořícího benzínu.

Ventilace nefungovala, takže se chodbou valil hustý dým. Exploze asi něco zapálily, protože uviděl oranžové záblesky a ucítil horko.

Zkusil spojení, ale komunikátor byl hluchý.

Uvědomil si, že o Dormerově skupině nemá zprávy přinejmenším patnáct minut. Na stavovém displeji blikal červený symbol ztráty signálu.

„Slyšíte mě, slyšíte?“ zašeptal slabě. „Je tam někdo?“

Žádná odpověď.

O to zřetelněji si uvědomoval aktivitu na konci chodby.

Kouřovou clonou se míhaly paprsky reflektorů, uslyšel drnčivé cvakání pásů bojového drona.

Co nevidět ho dostanou.

Kupodivu s tím byl smířený. Prostě to nevyšlo.

Minimálně pro něj.

„Buzeranti, na co čekáte?!“ zachraptěl. „Vezmu vás s sebou!“

V zorném poli se zjevila silueta s protiplynovou maskou, jež jí kryla tvář. Sunula se podél stěny, při každém kroku kontrolovala prostor před sebou.

„Tu máš!“ vydechl a stiskl spoušť.

Dávka projektilů chlapa odhodila. Vzápětí zarachotila divoká, ale nepřesná odvetná střelba.

Lockhart se přitiskl k mřížce klimatizace a lapal po dechu. Ani si nevšiml, že na Fredově straně chodby panuje nepřírozený klid.

STOPAŘ SE PŘESVĚDČIL, zda není kapsle odněkud viditelná.

Nebyla.

Pod spodkem paláce se táhly svazky nezakrytého potrubí, mezi vzpěrami trčely nahrubo odříznuté pahýly stavebních traverz. Nenacházely se tu běžné výstupy ani vyhlídková okna.

Kdo by se také kochal pohledem na pole chladičů a solárních panelů?

Sklonil se nad ručním ovládáním, přizpůsobil svou sílu a zámek povolil.

Pancéřové víko se odklopilo.

Otočil se k otevřenému válcovému otvoru, ale pak se zarazil.

K asteroidu se blížila kosmická loď.

V HLOUBCE PODE MNOU se cosi blýsklo, jenže než jsem stačil zaostřit zrak, bylo to pryč. A pak několik hvězd při pravé straně zhaslo. Po chvilce se znovu objevily a místo nich zmizely jiné.

Konečně!

Zakrýval je trup velké lodi.

Ať je to Anubis...

Zášlehy brzdících motorů. Bledé světlo měsíce zachytilo protáhlou linku.

Heller se převalil a uviděl to, co já.

Zajásal.

Natáhl jsem se pro něho a trhnutím ho přistrčil ke stoličce před prosklenou stěnou.

„Chcete si udělat očko, Dormere, když se karta obrací?“

„Máte dojem?“

Vítězoslavně zaryčel. „Tupče, tohle je válečná loď, copak nevidíš?!“

„Vidím,“ přisvědčil jsem.

Přimhouřil oči do tenkých škvírek. „Prý mariňák, pche! Okamžitě mi sundej pouta a já budu možná uvažovat o tom, že zůstaneš naživu, až to tady armáda obsadí!“

Naváděcí reflektory se poslušně rozsvítily a odhalily většinu z přibližujícího se plavidla.

„Dokonce korveta!“ bublal Heller potěšeně.

Rysy mu ztuhly, když zaznamenal první nesrovnalosti.

Lodní plášť nenesl výsostná označení, ani symboly příslušnosti k určité jednotce. Nebyl vypulírovaný, jak je u vojenské flotily obvyklé, ale místo toho se pyšnil škrábanci po srážkách s mikrometeority či menšími čluny. Směrové motory pracovaly na plný tah, ramena největších zajišťovacích mechanismů se vysouvala a chystala se spojit s mohutným strojem.

Rozbušilo se mi srdce. Nic jiného jsem si nepřál vidět.

„*Relace z Anubisu,*“ upozornila Sarah.

„Začínal jsem se bát!“ zahlaholil s viditelnou úlevou velitel pirátské korvety. Za ním se rozvinula výseč velitelského můstku.

„Komplimenty potom, kapitáne. Jak jste na tom?“

„Připraveni, Dormere!" ušklíbl se Slater v životní velikosti. „Lidi jsou nažhavený!"

„U nás to klapě podle plánu. Odchytili jsme Hellera a jsme s ním na vyhlídkové terase. Máme menší potíže s ochrankou, ale horší je to u doků. Nemám s Lockhartem a Fredem spojení, takže nevím, jak na tom jsou. Senzorová síť v oblasti zkolabovala. Tak do toho pořádně šlápněte a postarejte se o ně!"

„Do deseti minut jsme uvnitř! Pošlu tým i za vámi. Představ si; ta tvoje Sarah nakukala těm blbcům na asteroidu, že jsme teritoriální hlídka, takže málem vyvěsili slavobránu!"

Sledoval jsem, jak si mne ruce. „Nikdy bych nevěřil, že vás tak rád uvidím!"

„Je to odvaz! Nakopeme jim koule!" Slater s protáhlým zabzučením zpětné vazby zmizel.

„Kdo... kdo to byl?" vydechl Heller. Jeho naděje se obracely v prach.

„Angažoval jsem piráty."

„Piráty?" vydechl.

Dal jsem mu facku. „Prober se, zmetku, je konec!"

9. KAPITOLA

ZA PŘECHODOVOU KOMOROU ČEKALY v prvním sledu čtyři skupiny po pěti mužích. Ačkoli to nebyli vojáci, měli na sobě jednotné černé uniformy speciálních sil a byli po zuby ozbrojení. Za nimi stála záloha v obrněných bojových oblecích. Jejich pancíře odrážely stropní zářivky, přilby skrývaly tváře pirátů. Hydraulikou posílené končetiny, v silných pažích elektromagnetické kanóny.

Adrenalin je rozpaloval doběla.

Milovali to.

Nepotřebovali drogy ani amfetaminy. Pryč se stimulanty a halucinogeny. Netoužili po drahých čipech voperovaných do mozkové kůry.

Tohle bohatě stačilo.

„Pozor, skupiny jedna až čtyři... deset sekund!“ zařval Webb odpovědný za vylodění. „Připraví se skupiny pět až osm!“

Drcnutí.

Už to bude.

„Ted’!“

Rozsvítil se sloupec zelených návěstí, vstup se s dunivým prásknutím rozletěl.

„Pohyb, pohyb!“

Tunel do terminálu byl prázdný, v nehybném vzduchu se vznášel puch hořící izolace a palčivě vzrušující vůně smrti.

Vletěli do útrob Crystal House jako vydrážděná vlčí smečka.

STOPAŘ POZOROVAL přistání pirátské korvety. Z jemných otřesů a vibrací přenášejících se na vnější plášť obytného bloku se snažil vyčíst, k jak prudkým střetům uvnitř dochází.

Zploštil se, aby lépe splynul se stíny recyklačních nádrží. Jak asteroid rotoval, přelévaly se přes něj spršky vysokoenergetických částic hnané hvězdným větrem. Poněkud jej udivilo, že se obranné mechanismy nepokusily zabránit korvetě v přiblížení. Měl výhled na bitevní roboty, kteří trčeli na podstavcích jako oškliví chrličí a vůbec se nesnažili nepřátelskou loď napadnout.

Vycházelo mu z toho jediné; a to, že elektronická bytost z Avalonu pronikla i sem. Sekundární cíl ji vpašoval do počítačové sítě lidského sídla a ona jej ovládla.

Vyhodnocoval taktiku, probíral možné postupy.

Již nejednal jako sebevražedný stroj či neřízená střela.

Měl v úmyslu vyváznout z asteroidu se zdravou kůží.

FRED NECHÁPAL, proč je stále naživu.

Byl dezorientovaný, nevěděl, kde se nachází, ale pořád se držel svého štěstí. Vzdáleně vnímal střelbu, která se jej však pro tuto chvíli netýkala.

Odpočíval vleže na zádech a šťastně se usmíval do čpavého dýmu.

Nedokázal se pohnout ani o milimetr. Ani to mu nevadilo.

Ono se to spraví.

Zase bude dobře.

Nic ho nebolelo, netrápilo a všechno zlé bylo hrozně, hrozně daleko.

Dostal se pryč, kam za ním nepřítel nemohl.

Kde je asi Lockhart? napadlo ho. Je tu s ním?

Zakrvácený úsměv ve špinavé a očouzené tváři se rozšířil.

To bych mu moc přál. Je tu tak krásně...

Rozšklebenou ránu táhnoucí se napříč přes břicho vůbec necítil.

O ÚROVEŇ VÝŠ a tři chodby dál se rozpoutala jiná zuřivá přestřelka.

Pirátské komando narazilo do ochranky Crystal House jako beranidlo. Vzduch naplnily výkřiky a chroptění, dusot bojových obleků pronásledovalo rachocení zbraní.

Překvapeným obráncům nějakou dobu trvalo, než pochopili, že do asteroidu nepustili pomoc, ale vlastní zkázu.

Přesto nebyli bezzubí.

Sklady a trezory byly plné zbraní a jejich výcvik byl na slušné úrovni, alespoň vzhledem k obecnému standardu avalonské policie. Netrvalo dlouho a do bitvy rovněž zasáhli roboti z ostrahy Crystal House.

Elektromagnetické zbraně páraly obložení stěn i lidská těla. Bojové obleky tu a tam někoho rozšlápaly, explodovaly další útočné granáty.

Pirátům hrál do ruky moment překvapení, obráncům zase detailní znalost prostředí. Umíralo se na obou stranách; jedni, aby se zachránili, druhí v touze po snadné kořisti.

Útočníci se rozlili chodbami a s brutální efektivitou likvidovali veškerý odpor.

Kdo se ihned nevzdal, promarnil svou šanci. Život již zpátky nezískal.

„DOKY ZAJIŠTĚNÉ!" zaznělo z hlasitého odposlechu.

„Koridor v první a druhé sekci čistý!" navázal někdo jiný. „Záloha ať pokračuje tudy!"

„Rozumím! Sedmička a osmička vpřed!"

Hlášení se sypala z interkomu jako při velké armádní operaci.

Dotkl jsem se čelem studeného polykarbonátu. Nedaleko se bojovalo a já trčel na prázdné terase.

Nejraději bych se na Hellera vykašlal.

Tahle kapitola byla za mnou.

Ruce mě svrběly, krev kypěla, ve spáncích tepalo. Nyní jsem chápal, proč jsem se vždycky tak cítil. Voják ve mně věděl, co je ryzí vzrušení z boje; vroucí lektvar namíchaný z adrenalinu, strachu a úzkosti. A také z chlapské soudržnosti, nezlomného kamarádství ukutého ve chvílích, kdy kolem vás krouží hladový Smrták, prstů umazaných od krve, bolesti, špíny a vyčerpání.

Sjel jsem pohledem po útesu, po němž přeletěly stíny měsíců a pak jej zalilo sluneční světlo. Anubis, doky, povrch asteroidu i obvodové zdi paláce vypadaly naprosto nevinně. Jako by v jejich útrobách právě neumírali lidé.

„Nechápu, co má tohle za smysl!" Hellerův potlučený obličej se leskl, kdysi arogantní rysy se zhroutily a zůstala z nich prázdná, pokřivená slupka. „Stojí vám to ničení za to, Dormere? Co ode mě čekáte?"

„Já nic. Svého jsem dosáhl. Vyrovnal jsem dluh a udělal, co jsem slíbil." Opřel jsem se o zábradlí z leštěného dřeva a podíval se pod sebe, kde z trhliny unikala bílá kapalina. Pět či šest metrů klesala prostorem, ale jakmile se vymanila z vlivu umělé gravitace, tenká spirála se rozpadala do širokých vějířů, od nichž se v duhových pableskách odrážely sluneční paprsky. Závoje ledových krystalků pak míjely ohlazené skály, z nichž trčely sloupky vyhlídkových teras.

"A oni?" Pohodil hlavou k Anubisu.

„Peníze, majetek. Co taky jiného?" Stelly se zeptat neodvážil. Viděl jsem mu to na očích.

LOCKHARTŮV SAMOPAL SE ZASEKL.

Zahodil ho a hmátl k pouzdru na stehně. Vytáhl PDWéčko a odjistil ho. Jen, co naběhl stavový displej, zahlédl další nezřetelný stín. Zmáčkl spoušť.

STOPAŘ POZOROVAL ten lidský zmatek a chaos jako nestranný divák.

Neúčastnil se ho, dokonce se bojujícím důsledně vyhýbal. Mateřská firma ho již nezajímala, necítil potřebu chránit její zájmy. Rovněž útočníci pro něho byli cizím elementem.

Ne, tohle se ho netýkalo.

Ještěže byl palác tak rozlehlý. Přestřelky se soustředily do oblasti poblíž doků, několik skupin proniklo do obytné části, ale ve zbytku obrovského komplexu panoval klid.

Ozvěny drkotání automatických zbraní se valily opuštěným podzemním bludištěm, aby nakonec vyšeptale umlkly ve slepých norách zavrtaných do skalního masivu. Bylo to strašidelné - osamělý člověk by se i začal bát. Hlasy, výkřiky, prosby a nadávky podivně zesilované prázdnými sály kroužily jako pobláznění duchové pod klenutými stropy, takže to vypadalo, že spolu na jakési tajemné úrovni komunikují.

Tím vším Stopař nevšímavě procházel.

Vedený neomylnou navigací míjel temné stíny i jasně osvětlená zákoutí. Nelákala ho umělecká díla dávných generací, na něž se bez užitku prášilo v dlouhých galeriích.

On měl svůj cíl.

Vlastně dva.

„DORMERE, DORMERE?" zaznělo z komunikátoru.

„Webbe?" upřel jsem pohled na obrazový panel.

„Jsme pod vámi, takže dejte bacha, ať to do nás nenašijete."

„Sarah?" zeptal jsem se pro kontrolu.

„Jsou to oni," potvrdila. Teprve poté jsem uvolnil titanovou přepážku nad gravitační šachtou.

Na terase se objevil Webb v černé uniformě a kroutil hlavou. „Dole je pořádný binec. Co jste tady vedli? Válku?"

„Lockhart s Fredem?" vybafla hned Miranda.

Holohlavý pirát s mrožím knírem, který se vynořil ze zdviže, rozhodl ruce. „Zatím žádné zprávy. Naši se k nim ještě nedostali."

„Podívám se po nich!" rozhodla se okamžitě.

Nemělo cenu jí bránit. Stejně bych ji nepřesvědčil, aby zůstala.

Klepl jsem na sluchátko interkomu. „Hlavně buď ve spojení, ano?"

„Jasně, šéfe!" Shodila ze sebe bandalíry s municí, upustila karabinu a poslala Stelle po podlaze jedno z ukořistěných PDWěček. Dokonce si svlékla policejní bundu, aby byla co nejpochyblivější.

Pouze s nožem v ruce skočila do šachty a byla pryč.

„To je on?" zamračil se Webb na Hellera, který rozumně mlčel.

„Jo."

„Přesně tak jsem si toho zmetka představoval."

Stella vypnula terminál. Zvedla ze země PDWěčko, vyhodila z pažby zásobník, přesvědčila se, že je plný a opět ho zarazila do zbraně.

„Chcete vybrat trezory?" dovtípl se Heller. „Tak na to zapomeňte!"

„Ve vlastním zájmu byste měl spolupracovat," řekl mu Webb.

„S takovou pakáží?!" Skřípavě se zasmál.

„Nechcete si zachránit kejhák?"

„Stejně o něj přijdu; ať vám ty pitomý sejfy odemknu nebo ne." Heller zuřivě škulb pouty. „Přestaneme si hrát, vážení! Má sladká holčička by mě zabila, jen kdyby na to měla žaludek. Dormer se touží trapně pomstít - bere to osobně, ačkoli tvrdí, jaký je profík. Možná si při té příležitosti namastí kapsu, i když tohle nejspíš jeho priorita není. Taky se musíte zbavit svědků, a mě je rozhodně lepší naživu nenechávat, jinak nedám pokoj, dokud neskončíte u ledu. Co zbývá? Nevěřím v Boha, takže nic."

„Výtečný odhad," souhlasil jsem.

Hellerovi cuklo víčko.

Webb vyvolal hologram a sdělil poslední novinku Slaterovi.

„Nevadí," mávla projekce pirátského kapitána. „Na kasičky jsme náležitě vybavení. Posílám speciální tým s nádobíčkem. A co vy?"

„Prakticky hotoví. Sejdeme se dole."

„Fajn." Obraz zmizel.

„Netuším, co s ním chcete provést, každopádně je to vaše partie," ukázal Webb na miliardáře ležícího u bazénku.

„Je to na tobě." Naznačil jsem Stelle, že odcházím.

„Počkej." Popošla ke svému nevlastnímu otci a přitiskla mu hlavě PDW na spánek.

Heller zavřel oči a propletl prsty v klíně.

Všichni na terase ztrnuli.

Jenže ono to není jen tak. Na chladnokrevnou popravu musíte mít skutečně otrlou povahu. A o Stelle jsem věděl, že na to nemá.

Ukazováček na spoušti znejistěl.

Prudce se nadechla a zkusila to znovu. Přimhouřila víčka, celá se napjala.

Vysloveně se přemlouvala.

Klouby jí zbělely námahou, ale prst se ne a ne pohnout.

Stačilo by pár milimetrů, ale ono to nešlo.

Hvízdavě vydechla, vzduch jí vyletěl ústy jako z přetlakové komory. Ucukla zbraní a vyprázdnila zásobník do bazénku.

Voda postříkala dokonce i mě.

„Nedokážu to," řekla zklamaně.

„Můžu...?" Pro ni bych to udělal.

Našpulila rty, na čele jí naskočila kolmá vráska.

„Je tu nádherný výhled," řekla zvolna.

Pochopil jsem. „To skutečně je."

Dotáhl jsem vzpouzejícího se pracháče k prosklené stěně a rezervními pouty jej cvakl k ocelovému nosníku, který vyčníval půl metru nad podlahu a ukončovala jej ozdobná hlavice.

Stella nastavila projektor tak, aby na něj viděl.

„Necháte mě tady?" Střídavě po nás vrhal nenávistné pohledy.

„Až do konce." Ukázal jsem do vesmíru. „Tak tohohle využít, Hellere."

Webb se zamračil. „K čemu...?"

Odvedl jsem ho stranou a pošeptal pár vysvětlujících vět.

Trpce se ušklíbl. „Proč ne."

„Slaboši!" vykřikl Heller.

„Zlatá tečka označuje polohu Crystal House, červená je tanker vaší společnosti o nosnosti sto milionů tun," poklepal jsem na projektor. „Je naložený toxickým odpadem, který je v místní soustavě povoleno přepravovat pouze v režimu velice drahého a zřídka kdy vydávaného povolení. Vy jej nemáte, nebezpečný náklad je deklarovaný jako

neškodný inertní materiál a u Avalonu se nachází načerno. Weyland-Yutani čeká správné řízení na federální úrovni a neuvěřitelně mastná pokuta."

„Konsorcium disponuje dostatkem finančních prostředků ke krytí podobných výdajů. Zvládne to levou zadní ze zisku za přepravu." Heller zlomyslně vycenil dokonalý chrup.

„Nezvládne. Pozice firmy není tak silná, jak se oficiálně uvádí. Příliš jste riskoval, máte mnoho nekrytých a dočasně neziskových aktivit. Vaše impérium se rozpadne, společnost pohltí konkurenční kartely."

„To ne! Mám..."

„Nemáš nic!" řekla Stella přímo vražedným tónem.

„Ty's mě o všechno okradla!" vyštěkl.

Stella se zvonivě rozesmála. Vzala černý kufřík, významně na něj poklepala a bez ohlednutí odešla.

Pokynul jsem skrz prosklenou stěnu ke vzdáleným hvězdám. „Dávejte pozor; přiletí tudy!"

Pohled mu sklouzl na mapu...

...a pak pochopil.

Křičel ještě poté, když jsme opustili honosnou terasu.

MIRANDA UTÍKALA po okružní galerii s lehkostí trénované atletky, tělo pracovalo jako perfektní mechanismus. Nezdýchala se, tepová frekvence setrvala v optimální hladině.

Před chvílíkou sejmula ze zálohy dva členy ochranky.

Vrhla se na skoro dvoumetrové chlapy jako blesk. Prvního kopla ve výskoku nártem pod bradu, druhému sekla malíkovou hranou po ohryzku a zároveň ho nabrala kolenem pod žebra.

Měkce doskočila a vytáhla z boty nůž.

Stačilo úsporně bodnout na správné místo a bojový nůž snadno přetál míchu. Nezdržovala se parádičkami, kterými by se pojistila, že se jí už nikdy nebudou plést pod nohy. Nerozsekla jim srdce, neotevřela břišní dutinu, ani nenačala stehenní tepnu.

Vážně spěchala.

NA KŘÍŽOVATCE TO ZADUNĚLO, charakteristicky zachřestil mikrorážový EMG kanón.

Stopař znehybněl.

Analyzoval, hledal příhodnější cestu.

Před ním se střetl dron s piráty v bojových oblecích.

Jejich zbraně zavaly a vychrlily ničující přívál střel. Robotův kanón zaduněl, zatímco plamenomet přejel hučícím snopem rudočerného ohně přes koridor. Vzplály umělé běhouny i nábytek, zářivky zhasly a zavaly požární sirény. Piráti chránění odolným titanem si z napalmu nic nedělali, zásahy HE municí jim rovněž vážněji neublížily. Pak vybuchl dronův zásobník hořlaviny. Tlaková vlna porozbíjela v okruhu třiceti metrů všechny přepážky, přehrada ohně pronikla ještě dál.

Piráti se za neprůstřelnými hledími křenili jako blázni. Ve vítězném pozdravu pozdvihli zbraně, a kdyby mohli, nejspíš by o sebe plácli ocelovými drápy.

Bylo to divné, ale oni si tuhle melu užívali.

Stopař již na nic nečekal a raději se vytratil.

Znal i jiné průchody.

JAK SE K NÁM PALBA BLÍŽILA, zvuk boje nabíral na zuřivosti.

„Kde přesně jsou Lockhart s Fredem?“ uslyšel jsem Mirandu ve sluchátku, když jsme míjeli knihovnu. „Dormere, upřesni jejich pozici, asi jsem zakufrovala!“

Do levého oka se mi promítla souřadnicová mapa objektu. „Poblíž hangárů, chodba Cé, druhá úroveň.“

„Aha... už to mám!“

„Opatrně!“

„Bojíš se o mě?“

„Ne.“

„Myslela jsem si to.“

Škodolibě mlaskla a interkom vypnula.

NUŽ BYLA JEJÍ OBLÍBENÁ ZBRAŇ.

Klanový výcvik trval patnáct neskutečně tvrdých let. Byla odbornicí na tento způsob boje. Jenže svět neuznává specializaci, takže se musela přizpůsobit. Ovládala různé taktiky i styly, střelné zbraně i holé ruce, ale chladná ocel jí byla pořád nejbližší.

Většinou používala jeden, málokdy útočila se dvěma naráz.

To již musela být v úzkých.

Pyšnila se svou rychlostí, vytrvalostí a neskutečnými reflexy.

Miranda uskočila, ale ozbrojenci si jí přesto všimli. Proto schovala dýku se zvláště tvarovanou čepelí dozadu za kalhoty, a jakmile začali křičet, vyšla zpoza rohu s prázdnýma rukama před sebou.

Byla žena - a ne že by si příliš fandila - hezká žena, takže možnost, že ji ti testosteronoví nabušenci rozstřílejí, byla celkem mizivá.

Nebála se. Pro ni to bylo přijatelné riziko.

Vlastně ji to přesně takhle nejvíc bavilo. Uspokojovalo.

A vzrušovalo.

Popošla směrem k nim a pak se zastavila.

„Na zem, lehni si na zem!“ křičeli.

Pomalu si klekla.

Přišourali se, pušky namířené do obličeje.

Mírně se usmála, snažila se zakrýt, jak moc je nebezpečná. Uchlácholit ty sebejisté trubce, co měli místo mozku sval a myšlení exponované do kalhot.

„Dělej, ty kurvo! Držkou na podlahu!“

Příliš blízko. Přesně, jak chtěla.

Ádios, blbečci!

Vymrštila se a odrazila hlavně pryč od sebe.

Výskok, hmátnutí pro nůž, blýskavý oblouk těžkého a silného ostří.

Bodnutí mezi nohy - jedno, druhé, kop a přišlápnutí vojenské boty, řez křížem přes břicho. Máchnutí levačkou, zachycení protivníka do páky a jeho použití jako krytu. Další bodnutí v plynulém pohybu do krku, pak do stehna a otečka. Švih - raz, řez - dva, bod - tři... a čtyři. Úder ze strany pod žebra, přenesení váhy a nakonec smrtící rána vedená do srdce shora přes klíční kost.

Oba se ani nestačili nadechnout, jak to bylo rychlé.

Prosté zavření lehkonožné tanečnice a hotovo. Svalili se na zem jako neforemné žoky.

Další bezchybné skóre, body do počtu, zářez na pažbě.

Miranda pohodila krví zmáčenými vlasy a rozběhla se pryč.

Instinkt napovídal, že je blízko.

Hodně blízko.

LOCKHART VYSTŘELIL POSLEDNÍ DÁVKU.

„Nabíjím!“ šeptl ze zvyku.

Bylo to zbytečné, protože po Fredovi nebylo ani památky.

Vyhodil prázdný zásobník, zbraň položil na podlahu a sáhl do taktické vesty pro jiný.

Levička byla k nepotřebě - jako by mu nepatřila. Občas škublo v nadloktí, ale to bylo vše. Svalová vlákna neposlouchala příkazy mozku. Nervová propojení nefungovala.

Chodbou se pohyboval stín.

„Lockharte!" proniklo do jeho zahlceného vědomí.

Známý hlas.

Postava si k němu klekla, uchopila pálící obličej do dlaní.

„Kde jsou?!" dostal ze sebe chraptivě.

Miranda se rozhlédla po zdemolované chodbě, kde se v řídnoucím oparu válelo sedm těl. „Je po nich, všechny‘ s je dostal!"

„A Fred?"

„Byl naproti?"

„Ano," vydechl Lockhart.

Mirandě dalo práci, než si uvědomila, na co se dívá. Věcným pohledem přejela rozházené vnitřnosti, louži krve a strnulý úsměv.

„Vypadá šťastně," řekla drsně.

„Je mu tam asi fajn." Lockhartovi se ulevilo.

„Doufám."

„Měla bys vypadnout. Ten oheň je nebezpečný."

Stěny na mnoha místech zčernaly, ale plameny vidět nebylo. I štiplavý kouř se rozptyloval a dalo se snadněji dýchat. „Je to v pohodě."

„Není," naléhal. „Schoval se, zalezl za obložení a do technických prostor. Víš, jak to bývá s požáry na vesmírných instalacích, Mirando. Jsem na tom bledě; radši běž."

„Nenechám tě tady."

„Blbost!" Lockhart se snažil zachytit její pohled, ale vidění měl rozpité do černobílých skvrn. „Zmiz!"

„Ne!" odsekla a popadla ho pod rameny.

Střelbou poškozený pojistný ventil v manipulační šachtě povolil. Z mikroskopické trhliny unikl kyslík a skomírajícímu ohni to stačilo.

Znovuoživený plamen přeskočil do rozvodného potrubí, prohnal se jím jako smršť a obří tlakový zásobník skrytý hluboko ve skále vybuchl.

10. KAPITOLA

ASTEROID SE KŘEČOVITĚ OTRÁSL.

„Exploze cisterny pod technickou úrovní," informovala Sarah nezúčastněně.

„Skoro jsme do toho svinstva vletěli!" rozčilovali se členové šesté skupiny, kteří byli epicentru nejbliž a teď se otřeseně sbírali. Přehrada namodralých plamenů proletěla vedlejším tunelem, ale k nim naštěstí nedosáhla. Přesto vlna žhavého vzduchu popálila každého, kdo si neopatrně zvedl hledí nebo vykasal rukávy.

„Je tam někdo z našich?"

„Negativní. Od nás nikdo."

„Fred a Lockhart," vpadl jsem do vysílání. „A asi Miranda."

Interkom zalehlo ticho.

„Prověřte to," přikázal Slater z velitelského můstku korvety.

„Příliš rizikové, oblast nestabilní," namítl někdo jiný. Ten hlas jsem neznal.

„Opakuji; proveďte to!" Kapitán byl neoblomný. „Pošlete tam tým."

„Dobře. Postarám se o to."

„Jedničko, díky!"

„Alespoň věnec za mě vyhod'te - to bych fakt ocenil."

„Beru si to osobně na starost, Jedničko," řekl Slater.

STOPAŘE ZKÁZA MINULA.

Pohyboval se stále nepozorován obytným komplexem. Narážel na zničené prostory, překročil několik těl, ale nikoho živého. Objevil se vždy tam, kde boj již skončil. Procházel jedovatým kouřem, nevyhýbal se požárním rozstřikovačům chrlicím pěnu. Nic na něm totiž neulpívalo. Nacházel se ve stavu pasivního režimu, přesto zaznamenával ultracitlivým sluchem horečnou aktivitu, která probíhala v úrovních nad ním. Dokonce ani nevytvořil z vlastní hmoty miniaturního pátrače v obavě, aby se neprozradil.

Ačkoli to tak být nemělo, nacházel se na nepřátelském území.

Objekty společnosti Weyland -Yutani již pro něj neznamenal domov. Così se přihodilo a on z vlastní vůle přetřhl pupeční šňůru se svými stvořiteli. Netoužil být hračkou, kterou ti ubozí človíčky po poslušném návratu přetaví do původní bezduché hmoty.

Odhodil vše, co by jej do budoucna zatěžovalo.

Pouze pochybný závazek ještě nevymazal. Byl zakódován příliš hluboko.

Nepomohlo ani načerpání čerstvé substance na Golgotě. Kmenové buňky jej přepsaly do nových nanočástic, zkopírovaly jako nezpochybnitelnou prioritu.

Skoro nad tím faktem pokrčil rameny.

Vrátil se k poškozenému dronovi, jehož minul na poslední křižovatce.

Projevy avalonské bytosti zatím nezachytil, ale to nic neznamenalo. Sáhl proto virtuálním prstem do poškozené periferie útočného stroje a přes jeho omezené přístupy se opatrně rozhlédl.

Tušil dobře!

Bytost tu byla, ano, ale ve skutečnosti dost slabá. Roztroušená architektura vnitřní sítě jí neumožňovala se bezezbytku etablovat. Ovládla některé základní funkce asteroidu, zbytek blokovala, ale její bariéry byly dosud slabé.

Potřebovala čas, řádově hodiny, aby se vzchopila.

Stopařova plochá tvář se zavlnila, napodobila ústa.

A ta se roztáhla příšerným, přesto v náznaku veselým úsměvem.

Dorazil k nouzovému schodišti u opěrného prstence, sáhl pod napodobeninu pláště a pustil se do schodů.

STRÁŽCI ASTEROIDU SE BRÁNILI jako lvi, jenže zuřivosti nabuzených pirátů nemohli odolat. Roztroušené skupinky bojovaly statečně, ale pak došlo k ostrému zlomu a odpor v několika málo minutách ustal.

Možná si řekli, že toho bylo dost a za svůj plat učinili maximum.

Proč zbytečně nasazovat krk za cizí zájmy?

Bojové obleky obsadily klíčové pozice a pirátská komanda se pustila do dočišťování paláce. Druhosledové týmy složené z kuchařů a mechaniků nahnaly zbylý personál do slepé chodby a vrhly se na shromažďování nejcennějších předmětů a uměleckých děl.

Obytné prostory kypěly horečným rabováním.

Vraceli jsme se zpět k dokům, chráněni ze všech stran dusající eskortou těžkooděnců. V dopravních koridorech nás mýjely přetížené nákladní vozíky, které uháněly k přístavišti.

Posádka Anubise snášela všechno, co se mohlo hodit. Spousta věcí byla rozbita nebo odhozena, na mnoho předmětů se zapomnělo vzápětí, co je strhli z původního místa.

„Není ti z toho smutno?“ zeptal jsem se Stelly.

Upřela pohled na rozbité torzo sochy z bílého mramoru. „Ani ne. Je tu příliš vzpomínek.“

„Nechceš si vzít osobní věci? Pořád zbývá trocha času.“

Poklepala si ukazováčkem na čelo. „To nejdůležitější mám tady.“

Ozbrojenci u vzduchotěsné přepážky popoháněli opozdilce.

„Dělejte, dělejte!“ zaznívalo ze všech stran.

Jako poslední vyšel Webb s útočnou puškou přes rameno.

„Hotovo, zavřete to!“ zavelel.

„Bacha!“ zařval chlap u ovládacího panelu.

Od stropu sjela přepážka a rozdělila chodbu napříč.

„K čemu to?“

„Po tom výbuchu se pár úrovní zhroutilo, statika východní sekce je narušená. Mohlo by se to provalit ven. Proto oblast izolujeme. Raději dříve, než pozdě.“

„A Lockhart, Fred a Miranda?“

„Nenašli je. Byli asi moc blízko.“

Stella nakrabatila čelo a Webb si toho všiml.

„Poslal jsem tam dvě skupiny. Sorry, ale víc udělat nešlo.“

„Opravdu?“

„Co si kruci myslíš, Dormere? My neodepisujeme vlastní lidi jen tak!“ Webb udeřil pěstí do stěny. „Jestli chceš, vlez tam, ale pak si nestěžuj, až tě to vycucne do vesmíru!“

Zvedl jsem ruce.

Otráveně zavrtěl hlavou, ale oheň v jeho očích pohasl. „Myslíš, že mě to nemrzí?“

Sedm techniků sestavovalo před trezorovou místností zvláštní zařízení. Připomínalo pulzní kanón, zčásti robotickou paží se sítí detektorů, a pohybovalo se na čtyřech pásových podvozcích. Obsluha věděla, co dělat, takže za chvíli stálo připravené před přepážkou z leštěné titanové slitiny o rozměrech tři krát tři metry, kde se na hladké ploše nacházela pouze destička dotykového senzoru v černém kruhu.

To bude problém, pomyslel jsem si.

„Chlapi to zmáknou!“ naparoval se Slater, když zaměřil můj pochybovačný výraz. Osobně se přišel podívat na probíhající operaci.

„Já nevím..." zatvářila se Stella nejistě. „Otec by rozhodně nenechal instalovat nic horšího, než ten nejlepší systém, jaký se dal opatřit. Na penězích nezáleželo."

„Má pravdu, Slater," přikývl vedoucí party. „Tohle není káča na turistickém šífu."

„To, sakra, vidím!" rozčílil se Slater. „Mamut se ale zatím dostal všude."

„Zatím," odfrkl chlápek a zapojil dálkové ovládání. „Kdybychom znali přístupové kódy, jsme vevnitř."

„Holt nejsou k mání. Sfouknem to i bez nich."

„Co toho chlapa pořádně zmáčknot, aby zazpíval?"

Slater se obrátil ke Stelle. „Co?"

„Raději by si ukousl jazyk."

Velitel pirátské lodi pokrčil rameny. „Jak dlouho potrvá sejf otevřít?"

„Půl hodiny?" svěřil technik koutky. „Přinejlepším."

„Deset minut," prohlásil Slater rezolutně. „Patnáct na naložení a pak tradá pryč. Nemůžeme se s tím babrat; trčíme na oběžný dráze Avalonu."

„Sarah neudrží krytí celou věčnost," přitakal jsem. „Kdekomu bude divné, že Crystal House nereaguje na běžné relace."

Operátor stiskl spínač na přenosné konzole a stroj ožil. „Pakujte se, pofrčíme na maximálku!"

Stáhli jsme se a brzy se nám do uší zaryl vysoký pískavý zvuk, který se chvěl a každých deset vteřin měnil modulaci.

„Co je to za příšernost?" Zacpal jsem si uši.

„Kdyby se to dalo patentovat, byli bychom pracháči," smál se Webb.

STOPAŘ NARAZIL na dvě pokojské, které se vyděšeně krčily v kamrlíku za přípravnou jídel.

Zabil je dřív, než stačily hrůzou nad jeho nelidskou tvář vykřiknout.

Pronikl ventilací do vyššího poschodí a zformoval se do původní podoby. Nahlédl do společenského sálu, minul řečnický pultík a bočním vchodem vyšel ven.

Vysokofrekvenční vibrace tu byly obzvlášť zřetelné. Rázové vlny hroutícího se materiálu ho zaplavovaly jako teplý pulsující příval, který

duněl a rezonoval, zbytkové interference se šířily asteroidem a způsobovaly v jeho tělesné struktuře náhodné a matoucí vzruchy.

Bylo to nepříjemné.

Vůbec se mu nechtělo ke zdroji, ale tušil, že právě tam je centrum všeho dění.

Zde najde své Cíle.

„JOHNE, středisko teritoriální patroly prověřuje Anubise i výpadek komunikačního systému. Na náhradním okruhu jsem syntetizovala hlas správce a vysvětlila, že na poruše se pracuje. Brzy bude odstraněna a Anubis je objednaný speciál s cenným nákladem ze Sluneční soustavy.”

„Perfektní.”

„Jsou podezíraví. Na spojení nebyl počítač, ale lidský vedoucí směny. Takže žádná rutinní kontrola. Na nějakou dobu jsem je sice uchlácholila, ale rozhodně ne navždy.”

„Co tanker?”

„Posádka má pořádné problémy. ”

„Zaměř se na vojenské lodě a teritoriální hlídky.”

„Monitoruji jejich kanály. Aktivita nízká, odpovídá běžnému provozu.”

Webb se prohraboval knihovnou. „Skutečné knihy držím v ruce poprvé, co ty?”

„Tu a tam. Poslyš; je načase zabouchnout krám. Začínají se o nás otírat.”

„Vrátíme se k sejfě.” Se zaváháním odložil starobylý svazek do police.

„BINGO!” zařval technik do pískavého hluku, který rval bubínky.

„Kolik?” zaklepal mu Webb na rameno.

Zdvihl ukazováček.

Vrazil jsem si prsty do uší, ale vůbec to nepomohlo. Koridorem se převaloval nažloutlý opar a světla kolísala. Vedoucí inženýr měl před sebou tři virtuální panely a pracoval se všemi zároveň.

Strašlivé ječení zmlklo jako kouzlem.

„Hotovo?” zajímal se Slater.

„Jestli to není komplet, máme smůlu." Technik máchl pravačkou a holografické ovládání zmizelo. „Čidla nedetekují aktivní past, ale najisto se s tím počítat nedá."

Mamut odcouval z trezorové místnosti.

V rozlehlé předsíni bylo ukrutné horko, nehořlavé obložení stěn sálalo a opar se u stropu kupil jako bouřka. Překvapilo mne, že sejf je pořád zavřený a nenese známku poškození. Zářil neposkvřenou čistotou a jeho povrch odrážel naše pokřivené postavy.

Od pirátů bych očekával surovější metody kasařiny.

Dovnitř nakráčel bojový oblek.

Hrudní pancíř měl ožehlý, přilbu posetou drobnými vrypy, z levého kolenního kloubu prosakovala hydraulická kapalina. Postavil se k přepážce, jednu zbraň zasunul do držáků na stěně, a drápy místo prstů sevřel masivní madlo. Druhý kanón namířil do místa, které se mělo otevřít.

„Dávejte bacha," varoval technik.

Bojový oblek zabral, zaskučely servomotory a tři metry tlustý uzávěr se odsunul.

Z tmavého otvoru se vyvalil šedavý dým.

Piráti rozsvítili přenosné reflektory.

Za uzávěrem čekala mříž z legované oceli, pruty tlusté jako mužské zápěstí. S ní si však poradil obyčejný plazmový hořák. Zastršely snopy jisker a velký kus kovu zařinčel na podlaze z keramických desek.

„Čisto!" oznámil bojový oblek dutým hlasem reproduktoru.

Vnitřek trezoru rozdělvalo šest oddělení. V prvních dvou doutnaly stohy papírů, zem pokrývala vrstva jemného popela. Při každém šlápnutí nám černé cáry vířily jako střapaté můry kolem obličejů.

„Co to je?" chytil jsem napůl sežehlý arch. Zkroucené okraje se drolily.

Proplešatělý chlapík, kterého jsem viděl poprvé, je v záři silné baterky podrobně zkoumal.

„Cenné papíry," oznámil po chvíli. „Akcíe, planetární dluhopisy."

„To ještě existuje?" divil se Slater. „Nejsem si jistý, zda ve stavu in natura... ale v elektronické formě se s nimi obchoduje dodnes. Tyhle jsou sice pořádně staré, ale když byly jednou vydány, tak platí." Rozhlédl se po té spoušti. „Tady vyletěla do luftu ohromná spousta prachů."

„My bychom je nevyužili, ne?"

„Ani náhodou."

Obsah zbylých čtyř pokladnic však nezklamal.

Heller nashromáždil tuny zlata, platiny a desítky kilogramů drahých kamenů. Puncované cihly vzácných kovů tu stály vyrovnané v perfektních pyramidách, na výstavních platech v otevřených regálech se třpytila taková spousta nádherných šperků, až přecházel zrak.

„Panebože!“ vydechl Slater nábožně.

Brali jsme různé předměty, abychom je zase odložili a vrhli se na další, ještě skvostnější.

Webb organizoval odvoz.

„Pošlete skupinu tři, čtyři a pět, aby se postarala o transport!“ nařizoval do interkomu. „Chci nakladače a kontejnery, které se dají zaplombovat. Cože?! Ne, rozhodně ne! Stáhněte je, tohle má prioritu. Jistě... a švihněte si!“

Nakládání probíhalo nečekaně svižně. Maníci z Anubise měli praxi.

„Ručíte za to, že se nikdo nepokusí nic vzít!“ nabádal Webb svoje střelce, zatímco řídil mumraj u obřího trezoru. „Nezapomeňte postavit zdvojenou stráž!“

Letmo jsem probíral nespočetná plata, díval se a hodnotil. Když je začali dva chlapi vysypávat do pytlů, všiml jsem si prstenu s fantasticky modrým kamenem. Převrátil jsem ho několikrát v dlani a nakonec bez ostychu a utajování strčil do kapsy.

Venku před trezorem rachotil Mamut, nakladače se vracely prázdnými koridory k dokům.

Otočil jsem se a srazil se s Mirandou.

Černá od sazí, rozcuchaná, kombinézu orvanou a bez rukávů. Nad okem zasychající šrám, předloktí a klouby do krve odřené.

„Kde ty se tady bereš?“ Webb nevypadal zvlášť překvapeně.

„Mám devět životů jako kočka,“ blýskla očima. Hrábla do přepravky plné zlata. „Byla to mrzácká šupa, ale nesfoukla mě.“

„Hledali jsme tě.“

„Blbě,“ odtušila.

„Ti dva?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou.

STOPAŘ se ocitl na hlavním patře.

Minula jej kolona vozíků, skupina pirátů odcházela k terminálu.

Trezory byly vlevo.

Nyní přišla jeho chvíle. Potřeboval odlákat pozornost, soustředit tu agresivní hordu lidí někam jinam.

Napjal virtuální svaly a udeřil.

DRONI VNĚ PALÁCE poslušně zareagovali.

Aktivovali zbraně, vyhledali cíle.

Ti, kteří nebyli přímo u přístaviště, opustili stanoviště, aby zaujali výhodnější postavení nad doky. Jako obrovští krabi lezli po stěnách *Crystal House*, spěchali, aby vyhověli nenadálému, ale silnému příkazu.

Neuvažovali.

Byly to jen tupé stroje.

NA MŮSTKU PIRÁTSKÉ KORVETY vypukl poplach.

Rozječelo se hned několik sirén najednou, výstražná tabla zalévala podkovovitý prostor krvavou září.

„Zásah sekce Cé... zásah sekce Dé... opakovaný zásah sekce Gé a Há...” chrлил palubní počítač.

„Kurva!” vyletěl Slaterův zástupce a snažil se vytřeštěným pohledem obsáhnout holografické panely, které vyskakovaly jeden po druhém, a ve vířivé kaskádě se překrývaly. *„Kdo to po nás pálí?!”*

„Nevíme...” Pilot vklouzl do sedadla a dlaní udeřil do nouzového spouštěče.

Motorová sekce okamžitě přešla do bojového režimu, všechny agregáty se připravily na maximální zátěž, fúzní reaktor zvýšil výkon o padesát procent. Jinak nepoužívané záložní systémy se ve zlomku sekundy aktivovaly, lodí proběhlo od zádě k přidi neslyšné zachvění.

Střelecký operátor zahodil kelímek horkého kafe a vrhl se na své místo.

Nasadil si přilbu a rozhlédl se po virtuálním prostoru zaplněném údaji obranných programů a výpočtů palebných trajektorií.

Z interkomu se vyřinula nepřehledná směsice hlasů.

Křičely a dožadovaly se informací, které z palubních zdrojů nepřicházely.

„Zásah sekce Bé... ze třiceti procent poškozeny chladiče... poškozen výstupní modul... ztráta předových senzorů... komunikační prostředky ohroženy... ztráta nižších frekvenčních pásem...”

Počítač odříkával výčet škod, jako by to byla naučená básnička.

„...kritické poškození pancíře nad zásobovací sekcí... lokalizovaný požár na třetí palubě... dehermetizace sekcí patnáct a dvacet dva...”

TA VŘAVA SE PŘENÁŠELA až do asteroidu. Slater si přikryl sluchátko interkomu, jako by nevěřil tomu, co slyší.

Miranda zahodila náhrdelník z ručně tepaných plátek zlata, Stella se napřímila a vyděšeně ohlédla k centrálnímu koridoru, kde blikala oranžová světla.

Čekal jsem, že to přijde.

„Sarah, je to Stopař?”

„Pravděpodobnost devadesát celých tři procenta,” sdělil mi neosobní hlas.

„Najdi ho!” přikázal jsem.

„Do hajzlu, zničte je, zbavte se jich!” hulákal Slater. „Pošlete ven klidně všechny zálohy, ale hlavně hejbněte... kruci!”

Uchopil jsem Stellu za loket. „Musíme odsud!”

Oči se jí zaleskly slzami, když ke mně vzhledla.

Webb nic neřekl, ale odjistil útočnou pušku.

Piráta v bojovém obleku hmátl po elektromagnetickém kanónu zavěšeném na stěně.

Slater vychrtil další sérii příkazů, nadechl se...

...a pak se mu rozprskl obličej.

NAVZDORY TOMU, že *Anubis* již desítky let nebyl plnohodnotnou korvetou koloniální flotily, svedl se víc než účinně bránit. Některá palebná stanoviště byla udržována v provozuschopném stavu, posádka s láskou opečovávala palubní zbraně, ačkoli již dlouho nedostaly příležitost ukázat, co dovedou.

Kryty se otevřely, do bojových postavení se vysunuly dálkově ovládané věže a spustily palbu. Titanová těla robotů se pod přímými zásahy rozpadala, přesto z asteroidu vylézali stále noví a noví.

Střeleckému operátorovi běhaly prsty po ovládacích konzolách, hlasový výstup přijímal příkazy kadencí kulometné palby. Roje červených světél pohasly, do chodu se uvedly protiraketové lasery a krycí elektromagnetické pole. Mihotavou bublinu však tříštil omezený

prostor doku. Pevné zámky a přechodový tunel žádnou možnost k manévrování neposkytovaly.

„Odpojit?“ zakřičel pilot.

„Ne!“ zareagoval dozorčí. „Až budou všichni zpátky!“

„Můžeme se pro ně vrátit později!“

„Pošlete úderný tým, pořád čeká na výsadkové palubě!“ Nabírat opozdilce poté, co loď jednou odrazila, bylo obtížné.

Do bučení sirén se vmísilo uširvoucí skřípání kovu a duté bouchání.

Přímo před kameru nalétl nepřátelský dron.

KREV A KUSY mozkové tkáně ohodí strop i podlahu, Slaterův bezhlavý trup se sesune jako prázdný měch.

Prudce Stellu odstrčím.

Přirozený pud velí chránit ji za každou cenu.

Stopař vstoupí do mého zorného pole.

Černá postava s kápí staženou do obličeje, mohutná zbraň ve svalnatých pažích.

ŠESTIČLENNÉ KOMANDO PIRÁTŮ v bojových oblecích se rozdělilo do dvojic, aby zkontrolovalo trup *Anubise* a zbavilo ho útočníků. *Crystal House* se otáčel a nabízel úchvatný pohled na planetu, její měsíce či nejbližší vesmírné objekty. Podrážky pevně držely, elektronické senzory pátraly po sebemenším náznaku pohybu.

„Na třetí!“ zakřičel skafandr s číslem 2 na kolegu. „Cíl na třetí!“

Ten se natočil, zachytil drona schovávajícího se nad portálovým manipulátorem do HUD zaměřovače a vypálil z kanónů. Salva mikrorážových střel rozpárala robota i s baterií slunečních kolektorů. Trosky se rozletěly jako šrapnely, smrtelně poškozený dron zakolísal a narazil do nejspodnější vyhlídkové terasy. Porušené polykarbonátové panely popraskaly, roztříštily se a vzduchoprázdno vysálo z objektu mrak mrznoucího vzduchu a vnitřního vybavení.

U hangárů pro malé čluny vzplála další přestřelka.

Dron podlétl zámková ramena, střelil laserem jednoho piráta do zad a druhého nabral tupým čumákem. Děravý oblek zahalil bělavý opar unikajícího kyslíku, z něhož se po chvíli vyvalil proud temně rezavého prachu - zmrzlé krve. Druhý člen dvojice byl odmrštěn od trupu lodi a nyní se bezmocně obracel mezi servisním tubusem a zásobovacími

dopravníky. Ačkoli jej chránil tlustý pancíř, energie nárazu byla tak zničující, že mu přelámala většinu kostí od pasu dolů.

Oblek tažený nepatrnou gravitací asteroidu se vydal na eliptickou oběžnou dráhu, zatímco pirát v něm uvězněný řval bolestí a bezmocí. Páteř mu kupodivu zůstala celá, ale odštěpky ulomených žeber probodly plíce jako ostré háky. Muž šlel, v pevném krunýři se nedokázal pohnout ani o milimetr a přál si omdlít.

Jenže ani to mu nebylo dopřáno.

Dokud se neutopil ve vlastní krvi, pořád vnímal.

Dron však neexistoval o mnoho déle. Při vyhýbání se křížové palbě ho ve výkrutu zachytilo číhající palubní dělo a dotěrný stroj rozprašilo.

Anubis nebyl nijak rychlou ani obratnou lodí, ovšem disponoval vysokou odolností. Útok robotů by jiný dopravní či nákladní stroj přinejmenším zle poškodil, trup bývalého válečného plavidla však vydržel.

„ZNOVU SE POTKÁVÁME!“ řekl neživý zabiják.

Hlas mu kolísal; od krat'oučkových sykových tónů po protáhlé bzučivé zvuky.

Přikývl jsem.

Co taky udělat jiného.

Kdesi nedaleko kvílela protivná výstraha, zasouvaly se přepážky a řvala unikající atmosféra. Nosná konstrukce paláce praštěla, z rohů místností se sypal jemný prach.

Karabina mi visela přes prsa. Jenže jak se k ní ve zlomku sekundy dostat a navíc vystřelit?

Stopař držel svou zbraň uvolněně, skoro jako by ji nemínil použít.

Spíš jsem vycítil Webbovu snahu něco provést.

„Ne,“ zarazil jsem ho. „Žádný pohyb!“

Bylo to divné.

Přisahal bych, že si mne černá bytost přeměřuje pohledem neexistujících očí.

„Promiň, Johnne,“ ozvala se mi v uchu Sarah. „Nedokázala jsem mu v tom zabránit.“

„Je slabá?“ zeptal se Stopař nečekaně. „Zde?“

„Kdo?“ opáčil jsem, ačkoliv jsem znal správnou odpověď.

„Entita...“ jakoby zaváhal, „z Avalonu.“

„Sarah?“

„Nevím, jak ji nazýváš." Šepotavé konstatování.

„Ano," souhlasil jsem. „Nějaký čas jí potrvá asteroid absorbovat."

Udělal krok. „Ty a ona jste propojeni."

Jeho vyjadřování bylo neohrabané, jako by obtížně hledal správné významy.

Scéna před vybrakovaným trezorem získala nádech fantastična: Nehybné figurky rozestavené k partii, jejíž pravidla odvál čas. Lidé - muži i ženy, pirát v bojovém obleku, jehož svěšené elektromagnetické kanóny se hlavněmi dotýkaly podlahy. Bezhlavý trup, čvachtavé pleskání, puch horkých vnitřností. A jako protiklad; experimentální monstrum - voják budoucnosti - promlouvající jako hrdina ze zapomenutých filmů.

Starobylá klišé ožívala, vyskakovala jako čertíci ze zpuchřelých krabiček.

Ano, z té bytosti vanula smrt jako ledový severák, ale její otázky naznačovaly cosi jiného.

Podbízivě zřejmého. Dotýkaly se věcí, o nichž jsem měl vlastně jasno. Všechny dojemně zatoulané odpovědi trčely vzorně seřazené na buzerplace ve svitu halogenů a čekaly, až na ně ukážu prstem.

Zatočila se mi hlava.

„Nejsi úplně člověk a ona není úplně umělá," pokračoval Stopař.

„Nikdy jsem o tom takhle neuvažoval," vydechl jsem. Puška na prsou mi byla najednou dočista ukradená.

„Evoluce, Clarku," připomenula mi struktura nanočástic bez zjevného smyslu.

Rána na solar.

Vzteklý kopanec okovanou bachařskou botou tlačící líný mozek k nechtěnému prozření.

Všechno se na tisícinu sekundy promíchalo.

Hořkoslaná pachut' kovu na jazyku, štipající slzy. Nesmělé tápání v jiném vesmíru, osamělé stopy v panenském prachu pod oblohou plnou modrých sluncí.

„Ona je živá," potvrdil jsem téměř neslyšně.

Nestalo se nic zvláštního.

Jen...

„Díky, Johně," zašuměl mi v uších závan šepotu.

Potřásl jsem hlavou, nejistý, zda to byla skutečnost, nebo prelud.

Přesto se mi ulevilo.

Stopař sklonil hlaveň impulzní pušky. „Najít a odstranit tebe i ji."

Kývl ke Stelle, která se krčila za Mamutem.

„Mlčel jsem.“

„Vidím i cítím,“ řekl Stopař bzučivě, ale s patrným nádechem naléhavosti, „a lidská omezení se mne netýkají. Co jsem tedy zač, Clarku?“

„To co já?“ odpověděl jsem otázkou. „Nebo oni? Jako Sarah?“

Naklonil hlavu na stranu.

„Hranice se stírají,“ pokračoval jsem a vyslovoval slova jakoby vytesaná do kamene. „Důležitá je možnost volby. Ta nás odlišuje - a taky spojuje.“

Ryzí pravda.

Lidstvo jako druh jednou vyhyne a co po něm zůstane, kdo ho nahradí? Výtvary, jež v tu dobu mnohokrát předčí své ubohé stvořitele? Je tohle vývoj tím správným směrem? Jak poznat, který život víc lahodí božímu záměru a má tudíž právo vyhřívat se v paprscích sluncí? Organická břečka z vody a bílkovin nebo metaplazmatické sloučeniny kovu napodobující buněčnou strukturu, či dokonce nehmotné cosi, uzavřené do světa komunikací a energií?

„Já si zvolil, Clarku,“ řekl s nezlomnou jistotou Stopař. Kapuca se mu svezla dozadu, takže světlo ze stropních panelů odhalilo souměrnou tvář. „Nyní. Už mne nikdo nebude ovládat. Jsem svobodný, rozumíš?!“

Tahle rozprava ve zpomaleném čase byla absurdní a šílená.

Jenže v ní bylo i cosi nepostižitelného, s významem tak zásadním, až se mi dělaly mžitky před očima.

„Ano,“ přikývl jsem prostě.

Zvedl volnou ruku a ukázal kamsi nad mé temeno. „Nechci být její nepřítel.“ A usmál se.

Sice nepatrně - pouze zvlínil rty - zato opravdově. A pak se všechno totálně podělalo.

11. KAPITOLA

POSLEDNÍ DRON BYL ZNIČEN.

Mlhovina zmrzlého vzduchu a nábytku z proražené terasy se rozptýlila, takže *Crystal House* na první pohled pořád vypadal jako nablýskané sídlo nejbohatšího a nejmocnějšího smrtelníka široko daleko.

Situace uvnitř *Anubise* se stabilizovala.

Havarijní čety se pustily do odstraňování nejhorších škod, lokální požáry byly uhašeny, údržbářští roboti zalepili děravý trup. Na můstku proběhla blesková kontrola systémů, závěrečné vyhodnocení vypadalo víc než příznivě.

„Mrzáci!“ vztekal se dozorčí důstojník. „Že nám zatopili, co?“

„Mohlo to být horší,“ soudil pilot. „Z mé strany jsme ready. Můžeme se odpíchnout.“

Střelec si sundal přilbu a prohrábl zpoceně vlasy. „Je naloženo, tak na co hergot čekáme? Jestli se tady budeme ocmrndávat, teritoriální hlídky nás drapsnou za flígr.“

„Posádka?“ zeptal se Slaterův zástupce operátora na zadním stanovišti.

„Kompletní. Úderný tým se vrací, zdravotníci makají na raněných. Čekáme jen na poslední skupinu.“

„Kdo je v asteroidu?“

Operátor si prohlédl holografický výpis. „Slater, Webb, Broxon, Lin a ten chlápek s tou holkou...“

„Tak je, proboha, někdo probud'te! Jestli nepohnou zadky, kašlem na ně!“

„SLATERE, SLATERE... krucinál, seš na příjmu?!“ zapískalo sluchátko vypadlé ze zbytků ucha.

V ten samý okamžik se čas s praskavým lupnutím vyrovnal - respektive smrští se do přirozené hladiny.

A stalo se hned několik věcí naráz.

Piráta v bojovém obleku se narovnal, jako by se probudil ze snu, Lin pozvedl vlastní zbraň a Stella se vrhla po Mamutově dálkovém ovládání.

Stopař, který již měl nakročeno k odchodu, reagoval se zničující silou.

Hruď bojového obleku vybuchla oranžovým zábleskem a vyvrhla mechanické i lidské vnitřnosti. Elektromagnetické kanóny přesto vystřelily. Mihotavá salva rozerval podlahu i stěny koridoru, Stopaře se však nedotkla.

Lin oproti tomu černou postavu skutečně zasáhl, ale nesvedl jí ublížit. Zato jeho horní část trupu prostě zmizela, oblak krvavého aerosolu se rozprskl všemi směry.

Stella narazila bokem do pásového podvozku, ale ještě dokázala uhodit pěstí do spínače destrukčního otvárače sejfů.

„Ne-eee...!“ zařval jsem.

Mamutova nenasměrovaná energie se uvolnila do chodby. Úder to byl obrovský; připadalo mi, jako by se mne tisíce neviditelných rybářských háček pokoušely obrátit naruby. Nejhorší následky však měl pro Stopaře.

Nikdo jiný si toho určitě nevšiml, já však mohl po nekonečnou vteřinu sledovat, jak SAS bytost zahalil prachový vír nanočástiček, který elektromagnetické pole generované zlodějským robotem odtrhlo pryč.

Stopař přesto neustoupil, impulzní puška se v jeho rukách změnila v rozmazanou šmouhu.

Piráti z úderného týmu se mrknutím oka proměnili v beztvaré hromádky tkání. Otočka... a výbuch.

Jako by bytost sbírala síly a koncentrovala energetické zásoby. Ve zvyšující se rychlosti jsem zřetelně viděl, jak neviditelné rázové vlny prorážejí stěny, podlahy i stropy v několika úrovních za sebou. To, co by nezmohlo specializované protitankové dělo nebo palubní laser, činila tahle napohled zvláštní zbraň nelidského nepřítele. Zhroucená přepážka, střepiny ostré jako břitva. Otvory o průměru jednoho metru naskakovaly v řadě za sebou, ten hluk se nedal popsat. Koridory se valily sekundární tlakové vlny, roztavený kov stříkal všemi směry. Žhnoucí okraje průstřelů přecházely ze žlutobílé do oranžové a temně červené, vzhůru šlehaly sloupky dýmu. Svist a rachot.

Přispěchala pomoc; tři bojové obleky záramovaly Stopaře do křížové palby.

Tři páry zbraní, šestero nepřerušovaných čar ochuzeného uranu.

A Stopař, který se ocitl v jejich průsečíku. Stroboskop záblesků, mihotavého chvění, ohňostroj odražených stěl a pekelný hluk. Všechno kolem mne se bortilo.

Stopař přesto vyhrál. Proměněný ve vířící tornádo se útočníků zbavil. Zlikvidoval je.

Nikdo již nekladl odpor, on přesto ještě neskončil. Zkáza musela být dokonalá. Zubatá tančila a zpívala. Hodovala.

Nicota rozevřela bezedný chřtán a polykala. Hltala, požírala všechno a všechny. Nečinila rozdílů, byla dokonale nestranná a spravedlivá.

Rychlý pohyb, hledající ústí.

Tentokrát Stella.

Došli jsme tak daleko, a zbytečně?

Miranda byla přesto o nepatrný kousek před Osudem.

Skočila a strhla tmavovlasou dívku za Mamuta.

TRČÍM UPROSTŘED TRYCHTÝŘE překrývajících se dějů, zlomků obrazů a nenavazujících událostí. Jinak výkonné svaly neposlouchají, křečovité záškuby mne týrají ostrou agónií. Miranda se točí ve vzduchu jako hadrová panenka, rozevláté paže v parodii na ladnou baletku. Spálená kůže, živé maso, odhalené kosti. Hořící vlasy, kouřová stuha za zmrzačeným obličejem obávané bojovnice.

Za mnou pukne stěna, výztuhy - sloupy z vysokopevnostní ocele o síle mužské nohy - se lámou a nemilosrdně masakrují techniky, kteří se krčí jako bázlivá zvířátka ve vzdáleném rohu.

Křičí, ale jejich hlasy zanikají v ohlušujícím rachotu pukajících podlaží.

Jejich ústa se němě otevírají a jsou to poslední, co je vidět, než je semele zrůdný mlýnek na maso. Stopař odolává poslednímu náporu. Mamutovy elektronické bloky explodují, teleskopická paže sebou škubne a následný výboj ji utrhne. Vystříkne horká a lepkavá hydraulická kapalina, uvolněné písty se jako drnčící projektily zasekají do stropu. Ničivé pole zakolísá, protáhla bublina s neslyšným jekem imploduje.

Oslabená podlaha neunesla ten nápor a pásový podvozek se propadne.

Mračno prachu zhoustne, žlutavé gejzíry šlehají jako jedovaté jazyky.

Těžký stroj se nakloní na bok, vše se zběsile otřese.

Upadnu, lapám po dechu. Puška mi vyletí z prstů.

Randál milosrdně utichá.

Zvedám se na kolena, rozhlížím se.

Pohozená těla pirátů, polámané loutky.

Neopravitelná poškození.

Kašlu, plivu krev a zhrudkovatělé sliny. Pod dlaněmi mi tepou odeznívající otřesy, které se valí asteroidem jako vlny.

Černý vír se rozestupuje, poškozené částčky padají k podlaze jako nevěstin závoj.

Stopař se zhmotňuje - džin z pohádky by nemohl být opravdovější.

Nemá smysl ani pohnout prstem. Cokoli je zbytečné.

Uváživý pohled z očí do očí, pomíjivý pocit propojení.

Milisekundová exkurze do duše, v níž vládne samota, odcizení a nesmírné znechucení.

A hlavně únava.

Pak je po všem.

Než stačím promluvit, Stopař hodí zbraň na podlahu.

Beze slova odchází.

Senzory kňučely jako bázlívi psi.

Asteroid se otřásal a *Anubis* na to upozorňoval všemi možnými způsoby.

„Ježišmarjá!“ třeštil oči Slaterův zástupce na záplavu holografických údajů.

Pilot napjatý jako struna zatíнал čelisti, až mu na lícních kostech hrály svaly. Nataženou dlaň držel centimetr nad pohotovostním tlačítkem, které by odpálilo pupeční šňůru přestupového tunelu a osvobodilo loď.

Operátor za ním drmolil polohlasnou modlitbu, prsty sepnuté. Panely biometrických údajů hasly, rovné linky a červená pole se přelávaly od jednoho konce můstku ke druhému.

Mrstka jich ale pořád indikovala život.

DRŽEL JSEM STELLU V NÁRUČÍ a druhou rukou stíral nebo spíš rozmazával po jejím voskově bílém obličejí tlustou vrstvu špíny.

Tohle nesmíš! Slyšíš?!

To nedovolím!

Znovu již ne!

Zakašlala a otevřela oči.

Bez ostychu jsem ji prohmatal; hledal zranění, zlomené kosti, jakoukoliv anomálii.

Vztáhla paže a objala mne. Silně se přitiskla.

Roztřásla se.

„V pořádku, princezno," konejšil jsem ji. „Je to v pořádku."

„Kde...?" Chraptivě zašeptání.

Opřel jsem ji o betonový sloup. „Pryč."

„Ne... on." Slabounce do mne strčila. „Miranda!"

Z kráteru trčely pruty armovacího železa, zpřelámané traverzy připomínaly pilovité zuby písečných červů. Podlaha se vypínala nad patnáctimetrovou hlubinou plnou trosek, kde se rozbité zařízení mísilo se sutí a zmrzačený Mamutův podvozek pohřbila lavina betonu. Ze svazků zpřetrhaných kabelů sršely jiskry, z dřevého potrubí stoupala pára.

I gravitace byla najednou o poznání slabší.

Webb se s chrchláním posadil.

Omámeně třepal hlavou. Stružky krve mu tvořily na tvářích křivolaké linky, opuchlé oko se zalévalo duhovými barvami. Další krev prosakovala skrz oblečení na levém rameni, předloktí a boku.

Zasykl, když se namáhavě postavil. „Jenom my tři?"

„Podělali jste to," vyčetl jsem mu. „Nechal by nás na pokoji!"

„Kdo to má čuchat, ty chytřej? Stojíte proti sobě jako kovbojové..."

Stella odvrátila pohled od klíček tenkého střeva, které se pohupovaly na utrženém světelném panelu. „Najdi ji, Dormere."

„To je zbytečné," utrousil Webb a udělal několik belhavých kroků. „Bože, mám v sobě tolik železa, že by mě mohli dát do šrotu."

„Sarah?" Klepl jsem do ICOMu na zápěstí. Utržil pořádné škrábance, ale snad fungoval.

„*Jsem na náhradním okruhu, John. Upozorňuji, že konstrukce Crystal House byla porušena a je nestabilní.*" Klidná, úplně všední odpověď.

Nebylo to tak lepší?

„Fajn," zaváhal jsem. „Zobraz Mirandin lokátor."

Nad předloktím se mi rozprostřela mapová výseč.

„Je někde pod námi. Stáhni z *Anubise* biometrická data." Pokládal jsem to za zbytečné, ale co bych pro klid duše neudělal.

Jenže podle osobního signálu ještě žila.

Zdravotní údaje sice kolísaly těsně nad kritickými hodnotami, ale pořád to bylo spíš něco než nic.

Stella mi zmáčkla triceps.

„Mirando?" Zatlačil jsem si sluchátko interkomu do ucha a zároveň vymazal komunikační kanály, až na jediný.

Ten, který používala amazonka.

Uslyšel jsem zvuk, který se předtím ztrácel v šumu ostatních linek.

Slaboučký dech.

„Dormere?" ozval se Webb.

„Do hajzlu!" Kopl jsem do zbytku zábradlí. „Ať bez nás neodletí!"

„*Je pět až sedm metrů pod úrovní patra,*" zapředla Sarah neslyšně. „*Nedostaneš se k ní jinak, než že slezeš kráterem.*"

„Moc na ni spoléháš, Dormere," vyčetl mi Webb. „Co když je vedle?"

„Ona? Nikdy," ukázal jsem na pohotovostní skříňku. „Reflektor a lano!"

Kousek ode mě spadl uvolněný stropní dílec.

Zašermoval jsem baterkou, kterou mi Stella podala. Do tohohle podniku se mi vážně nechtělo.

„Vždyť se to zhroutí!"

„Jestli dejchá, má šanci." Ze tří popruhů jsem vyrobil nouzový sedák.

„Do hajzlu s tebou!" Webb provlékl horolezecké lano přes karabiny a dal znamení. „Jestli tě to uklidní, žene se sem zdravotnický tým."

Opatrně jsem se přehoupl přes zubatou římsu.

BATERKA PŘIPEVNĚNÁ K OPASKU házela kaskády světla. Volil jsem pečlivě každý krok, protože sebemenší chyba hrozila být zároveň tou poslední. Hromady rozdrčeného materiálu skřípěly, každým okamžikem mohla stěna kráteru povolit a zavalit mě stovkami tun betonu a zbytků technického parku.

Ve sluchátku jsem slyšel pípání detektoru. To mne popohánělo.

Posvítíl jsem před sebe, ale Mirandu neviděl.

Copak sis vážně myslel, že bude ležet navrchu, až se pro ni slavnostně spustíš? napadlo mě škodolibě. *V dárkovém balení převázaná mašlí?*

Vládlo tu pekelné horko, vzduch byl plný prachu a povýbuchových zplodin.

Panel, na němž jsem stál, se zhoupł a srdce panicky vynechalo. Nepříjemně nízko nad hlavou mi trčelo utržené víko tlakového zásobníku. A pak jsem v neskutečném zmatku zahlédl lidskou ruku a potrháný rukáv kombinézy.

Hora vratce navršeného rumu sedala a já se paličatě propracovával do jejího nitra.

Hrál jsem hru s ostrým nábojem v bubínku revolveru.

Sázel jsem na smrt.

Šílenče! skuhralo podvědomí. Magore!

Dotkl jsem se Mirandina zápěstí a nahmatal nitkovitý puls.

Byla napasovaná v křehké kapse, kterou vytvořila změt' zkřížených nosníků. Pokrytá nánosem prachu připomínala starověkou mumii.

Nasadil jsem jí fixační límec, namáhavě převálil a skoro se lekl. Pravou polovinu tváře měla spálenou, obnažená čelist a lícni kost protrhly zuhelnatělou kůži - vyčnívaly ze zdevastované tkáně jako zmutované kly. Pravé ucho chybělo, vlasy i maso spečené dohromady.

Polehoučku jsem ji vyprošťoval, zatímco rozviklaná hmota sténavě protestovala. Shora se kutálely kameny, nedaleko proletěla záchodová mísa. Plíce mě pálily, v boku řezavě bodalo, šumění krve ohlušovalo. Kousal jsem se do rtů, rval se s bezvládným tělem a rozdíral si prsty o ostré výčnělky.

Dvacet tun zmasakrované konstrukce se povážlivě posunulo. Velký převis se uvolnil a se zkázonosným rachotem sjel na dno kráteru. Vzduch zhoustl jako polévka, světlo z přenosného reflektoru se změnilo v mihotavou bludičku.

Přehodil jsem si konečně Mirandu přes rameno a drápal se po zajišťovacím laně.

Noha mi uklouzla, a už jsem se roztočil nad propastí. Mirandu jsem přesto udržel.

Jakmile jsem se překulil na rovnou plochu, Webb ji chytil za nohy a odvedl pryč. Chodba se otřásla jako při zemětřesení. Kdesi pod námi škytl menší výbuch, zasyčely bledé plameny. A jako závěrečnou tečku jsme zaslechli zvuk, který znamená tu největší pohromu na vesmírném objektu: třaslavé ječení vzduchu unikajícího do vzduchoprázdna.

„Nemohlo to kurva počkat?!“ zařval pirát umíněně.

Potáčeli jsme se k uzávěru, který zůstal jako zázrakem otevřený. Burácivý řev se za našimi zády stupňoval, poryvy vzduchu nám podráždily nohy a ztěžovaly cestu k záchraně.

Oba jsme upadli, zatímco se Stella pověsila na červenou páku.

Havarijní přepážka hladce sletěla, zadunělo to a byl klid.

Přímo nebeský.

Než jsem párkrát zakašlal, přihnali se zdravotníci.

„Anubis čeká!" houkl lapiduch. „Zdržet se o pět minut, odletěli bychom!"

Druhý se věnoval rozbitému tělu na nosítkách.

„Jak je na tom?" Z posledních sil jsem se vyškrábal na mobilní plošinu.

„Dost špatně."

Webb vyplivl krev a klepl mě po předloktí. „To bylo slušný."

Plošina uháněla pod zhášejícími světly k dokům.

Nepamatuji se, kdy jsem byl spokojenější.

STOPAŘ PROCHÁZEL GALERIÍ opuštěného paláce, když se proti němu vynořil malý chlapec.

Obtloustlé šestileté dítě vyběhlo z boční chodby, v ruce svíralo velikou pistoli.

Zabiják se zastavil.

Kluk se lekl, možná nečekal, že někoho potká. Zavřeštěl, skoro upadl. Uslzené oči vypouklil na černou postavu.

„Co tady děláš?!" zaječel. Ale ne strachy, spíš navztekaně.

Stopař neodpověděl.

Chlapec si promnul pěstičkou zarudlé oči a zvedl nebojácně pistoli.

Jako by si chtěl odpověď na temném cizinci vynutit.

Modifikované smyslové receptory prozkoumaly zbraň a zjistily, že jde o pouhou hračku. Utlumené modely zabijáckého chování přesto protestovaly a snažily se poukázat na to, že takto by mu žádný tvor hrozit neměl.

Ani dítě.

„Sem nikdo nesmí, rozumíš?" Kluk si dal ruku v bok a arogantně se vypjal. Tohle neměl sám ze sebe, jistě to od někoho pochytil.

Stopař nečekaně vymrštil ruku, zamířil ukazováčkem na mrňavého spratka a stiskl imaginární spoušť.

Nemyslel to jako hrozbu, spíš...

...ani vlastně netušil, proč to udělal.

Účinek se však dostavil.

Chlapec klopýtl dozadu a vpředu na kalhotách se mu objevila mokrá skvrna. SAS bytost ucítila sladké zadostiučinění.

Zafňukání.

Stačily čtyři kroky a Stopař kluka obešel.

Nevšímal si, co dělá, už se o něj nezajímal.

Nemohl však neslyšet, jak dítě umanutě zadupalo. „Sám seš mrtvej, sám seš mrtvej!"

Tenhle vřískávý kolovrátek jej provázel ještě hodně dlouho.

PŘECHODOVÉ KOMORY BYLY UZAMČENY, všude panoval hrozný shon, jak se Anubis uvolnil od spojovacího uzlu. Posádka pobíhala sem a tam, narychlo se ukládal lup pobraný v paláci *Crystal House*.

„*Pět minut do startu!*" zaburácel hlas palubního počítače.

Stella se svezla do volného křesla. Kruhy pod očima měla skoro černé.

Po obrazových stěnách a aktivních displejích velitelského můstku se míhaly vodopády barev, z reproduktorů se valila kakofonie hlasů.

Jeden však nad ostatními vynikal.

Volání na tísňové frekvenci.

„...mayday! Hovoří kapitán tankeru *Preston Line*! Pro nezvladatelnost situace jsem posádce nařídil opustit plavidlo. Mayday! Opakuji..."

Komunikační kanály zahlcovaly relace záchranné služby a civilních strojů, které v souladu s kosmickým právem povinně reagovaly na vyhlášený stav nouze.

„Spojení uvolněno!" zvolal pilot.

„Odrazit!" přikázal z vyvýšené pozice Webb. Po Slaterově smrti převzal velení, aniž k tomu měl kdokoliv připomínky. „Plný zpětný chod, levý střed poloviční, zadní čtvrtinový!"

„Plný zpětný, levý střed poloviční, zadní čtvrtinový!" zopakoval pilot.

Přestupní terminál se vzdálil od levoboku a bizarní výčnělky vesmírného sídla se posouvaly pryč.

Pirátská loď unikala od asteroidu.

„*Preston Line*, zde operační centrum!" řekl chladně profesionálním tónem službukonající důstojník teritoriálních hlídek. „Máme potvrzené vaše letové koordináty!"

„Tady kapitán Walker! Nemáme jinou možnost než vypadnout! Řízení je v háji, doporučely se provozní systémy včetně záložních. Nedovedu si to vysvětlit.“

„Rozumím, kapitáne. Byl vyhlášen první stupeň, vyráží k vám všechny dostupné prostředky. Je to sice ve vaší kompetenci, ale doporučoval bych pokusit se o restart základních funkcí!“

„To jsme, kurva, zkoušeli!“ zuřil velitel tankeru. „Otec se drží sotva na dvou procentech a nekomunikuje. Náhradní zdroje nulové, záchranný člun uvolňujeme ručně! Máme možná pět minut k dobru, rozumíte?!“

„Ano, rozumím. Přesto...“

„Na to zvyška seru, chlape! Jde o můj kejhák, mašina je pojištěná u Lloydů. My to balíme!“

„Opakuji, že rozumím, kapitáne Walkere. Čas kolize je té osmnáct minut dvacet tři sekund. Jste si jist, že jste učinil maximum pro odvrácení srážky?“

„Co to na mě zkoušíte?!“ vyjeklo z reproduktoru. „Moje svědomí je čistý, hošane. Sedíš si na pohodlný židli, ale já mám koule na rozpálený plotně, kapiš?!“ Stačí, když si potom najdete černou skříňku. A toho hnusnýho balvanu škoda nebude, krouží vám jich kolem Avalonu ještě slušná zásoba.“

„Kapitáne Walkere, ten asteroid je obydlený!“ oznámil operační důstojník.

„Do hajzlu! To má někdo smůlu... v mé navigační databázi je vedený jako obyčejné smetí!“

„Lituji. Objekt je zařazen do A1 kategorie.“

Na tísňové frekvenci se rozplizlo ledové ticho.

„Kapitán Walker, velitel tankeru *Preston Line*,” řekl hlas škrobeně. „Vyklízím můstek a přesunuji se do záchranného modulu. Ozvu se z jeho paluby, jen co se dostaneme do bezpečné vzdálenosti. Konec.“

A bylo to.

„Zpětný chod stop!“ poručil Webb a odehnal zdravotníka, který se mu snažil provizorně ošetřit rozbité rameno. „Plný vpřed, korekce pravý střed a pravý zadní maximální tah!“

„Zpětný stop, třikrát plný vpřed!“ odpověděl pilot.

Anubis manévroval a já na nejbližším panelu zahlédl, jak se od *Crystal House* oddělují tři tečky. Dloubl jsem loktem do navigátora a ukázal na ně.

„Personál. Dostali příležitost zdrhnout.“

Zavrtěl jsem hlavou a pirát si to špatně vyložil. „Nejsme vrazi! Než je v tom bordelu posbírají a vyslechnou, budeme v trapu.“

„A Heller?“

„Vstup na terasy se zablokoval. Pochybuji, že někdo z nich měl chuť ho odtamtud vysekat.“

S tím jsem v duchu souhlasil.

ANUBIS AKCELEROVAL NA HRANICI konstrukčních možností.

Motory burácely, přepážky a spoje sténaly, přetížení drtilo posádku jako lis.

Spojař zkoušel řídicí letové středisko uchlácholit logicky znějícími polopravdami, zatímco bývalá korveta nabírala rychlost potřebnou k hyperprostorovému skoku. Neoddiskutovatelným faktem naštěstí bylo, že z ohledu na vlastní bezpečí se musela dostat od asteroidu pokud možno co nejrychleji.

To nemohl podezíravý operační důstojník pominout, i kdyby kdovíjak chtěl.

Proto s jistým zdráháním určil vektor, po němž se údajná dopravní loď měla vyhnout koliznímu kursu neovladatelného tankeru, opustit prostor záchranných operací a po brzděném manévru se vrátit na orbitu měsíce Archiméda.

Ujetej podnik, táhlo mi hlavou. Frknout napakovaní lupem přímo ze středu planetární soustavy, a vlastně i se souhlasem teritoriální patroly, to chce pořádný koule!

Ušklíbl jsem se.

„*Maximální bod přiblížení... ted!*“ informoval palubní počítač.

Obří trup tankeru Preston Line se mihl kolem a zmizel za zádi *Anubise*.

„Mínus šedesát pět procent do limitu!“ ohlásil navigátor.

„Výkon?“ zeptal se Webb pro upřesnění, ačkoliv potřebné údaje se daly odečíst ze stavových konzol.

„Maximální tah, přetížení šest celých čtyři Gé, kladná orientace konstantní!“

„Doba do nárazu tankeru?“

„Sto osmdesát sedm sekund!“

„Zobrazit odpočet.“

Na čelní stěně naskočily velké, křiklavě rudé číslice. Světla se ztlumila, lidé na můstku hleděli do vesmíru a čekali.

Čas skákal k nule.

STOPAŘ POZNAL, že virtuální inteligence opouští asteroid.

Byl opět vyladěný na všechny stupně vnímání, takže pro něho nebyl problém rozeznat systémový pokles napětí v řádu tisíciny voltu.

Viděl přes mnoho pater, silné zdi pro supercitlivé senzory pokrývající jeho tělo neznamenalaly překážku. Sledoval pavučiny nejjemnějšího vedení, uzlové body, propojení i počítačové sítě. Lidský palác považoval s kapkou nadhledu za něco jako primitivní stavebnici ze skla.

Entita se vytrácela, stahovala před neodvratnou zkázou.

Zalitoval, že nedostal příležitost ji poznat.

Škoda.

Ona a on.

Jediní podobní svého druhu.

„Sbohem," řekl nahlas do hluchého prázdná koridoru.

Možná ho ještě zaslechla.

Kdo ví.

Zatočil. Znal cestu, věděl, kam chce dojít.

HELLER SE VZPAMATOVAL.

Náhle pozornýma očima se zadíval skrz vyhlídkovou stěnu na prázdné kotviště. Ramena zámků ztuhle čněla do vzduchoprázdna, protože výpadek energie je neumožnil zatáhnout zpět. Mohutné mechanismy připomínaly artritické prsty, které se zapomněly sevřít v pěst. Zpod okraje paláce tryskal proud úlomků a zmrzlých plynů, různobarevné závoje rotovaly ve složitých spirálách a reflektory na ně házely měňavé odlesky.

Zacloulmal pouty a vykřikl bolestí.

Po zápěstích mu stékala rubínová krev, kůži měl servanou na holé maso.

Poslední, co si pamatoval, byla pirátská loď vyklouzávající z doku.

Uplynulo minimálně patnáct minut.

Dost na slušnou procházku, napadlo ho hořce.

Avalon ani Archiméda vidět nebylo, nacházely se na opačné straně *Crystal House*. Mimoděk zaznamenal, že v přilehlých sektorech se pohybuje víc bodů, než bývalo obvyklé.

Ohlédl se na projekci holografické mapy, jenže ta nefungovala.

Připadal si jako slepec. Ocítl se v situaci, jaké odjakživa nesnášel.

Zkoumal pouta a horečně uvažoval: *Se správným nástrojem jsem volný natotata.*

Jenže kde ho vzít?

Přemýšlej! hecoval se.

Myšlenky se motaly v kruhu, pot z něj jen lil. Mastné cákance skrápěly kamenné dlaždice.

Zpoza doků se vyvalil Avalon. Na povrchu se objevila světlejší místa - ke zdejšímu časovému pásmu se blížilo svítání.

Třeba se stihne dostat do některého záchranného člunu.

To byl nápad, usadit se na pitomém asteroidu!

Tehdy se domníval, že izolace bude automaticky znamenat bezpečí. Jeho sídlo se stane pevností, štítem a neproniknutelnou hradbou, která ho ochrání od čehokoli nepřijemného a dotěrného.

Tragický omyl!

Teď si to uvědomoval.

Sám sobě se cynicky vysmál.

Ubožáku!

„MÍNUS ČTYŘICET PROCENT do limitu!"

Pospěš si, holka, makej!

Sto dvanáct... sto jedenáct... sto deset... Tlak v uších byl nesnesitelný. Nedaleko zadrnčela palubní přepážka.

Osmdesát osm... osmdesát sedm... osmdesát šest...

SLUNEČNÍHO SVĚTLA PŘIBÝVALO. Hvězdy mizely a vytrvávaly pouze ty nejsilnější. Planeta se v hloubce pod ním rozžíhala, připomínala královský klenot položený do nejjemnějšího sametu.

Zacloumal pouty.

A pak na terasu vstoupil Stopař.

Heller strnul a na pomíjivý okamžik se ho zmocnilo přesvědčení, že musí být dávno v pekle.

Ta postava byla zosobněná Smrt.

Vzpřímená, kápě na hlavě, v bezmasém obličejí strnulý škleb hladového démona.

Černá bytost kolem něho bez povšimnutí proplula, aniž se rozmazanýma nohama dotýkala podlahy.

Miliardář vyhekl a natáhl spoutané ruce v prosebném gestu. „Pomozte...”

Žádná odezva.

Stopař se nedočkavě přitiskl k tabuli polarizovaného skla.

Zachytil neskutečný tep Galaxie.

Poslední zábrana.

Ještě chvilíčku k věčnosti!

Koncentroval se, zatímco jej Heller ohromeně pozoroval.

Nechápal.

Přesto zkusil znovu upoutat pozornost. Slíbil by cokoli samotnému d'áblu, kdyby jej odtud dostal. Na duši mu rozhodně nezáleželo - tu stejně dávno prodal. „Haló, člověče, můžete mi prosím pomoci?”

Stopař byl připraven.

Udeřil svazkem energie a materiál podobný sklu povolil.

Nepatrný otvor se bleskově rozšířil, přes galerii se s praskotem rozeběhly praskliny.

„Nééé!" zařval miliardář jako šílenec.

Polykarbonát po sekundu odolával, ale pak namáhání přesáhlo únosnou mez. Prosklení terasy vybuchlo a proud unikajícího vzduchu vymrštil Stopaře do vesmíru.

Co nebylo upevněno, vyletělo ven.

Prostor se naplnil mrazivou mlhou, Hellera do hlavy udeřila plastová stolička.

Hluk dosáhl nesnesitelné úrovně.

Armáda monster ječela všude kolem, chechtala se a jásala nad jeho bezmocí. Vzduchoprázdno mu vysávalo kyslík z praskajících plic. Ušní bubínky povolily, krev vyšpláchla v silném proudu.

Spíš náhodou zdvihl vypoulené oči, takže uviděl před' přes deset kilometrů dlouhého tankeru *Preston Line*, jak se řítí přímo na něho.

Miliardář Heller zavyl.

Škubal pouty jako zběsilý, lomcoval, kroutil s nimi. Vzpíral se a namáhal svaly k prasknutí. Krev z na kost rozervaných zápěstí stříkala a stříkala...

...ale těch několik zbývajících okamžiků to pořád byl on.

„MÍNUS DVACET DVA PROCENT do limitu!"

Sedm... šest... pět...

Zatajil jsem dech, napjal se v očekávání čehosi velkého.

„Náraz!" oznámil navigátor.

Byli jsme zklamáni.

Žádné oslnivé světlo nebo mohutná exploze. Objevil se pouze drobný bod, světlejší než okolní hvězdy, který se zformoval v rozplývající se nevýrazný oválek.

„Přiblížit obraz!"

Ale ani tisícinásobný zoom nepředvedl výrazně šokující detaily. Ze světlé tečky se stala miniaturní mlhovina zahalující místo srážky tankeru s asteroidem.

„Škoda..." zamumlala Stella.

„Mínus osmnáct procent do limitu!" řekl navigátor.

„Vyhlášený stupeň jedna odvolán; naved'te loď na přístupový kurs k Archimédu," přihlásil se vzápětí operační důstojník.

Spojař tentokrát neodpověděl.

„Opakuji: Stupeň červená jedna odvolán! Potvrďte příjem a změňte kurs podle dispozic!"

Piráta se nadechl, ale Webb mu naznačil, aby mlčel.

Po deseti sekundách se znovu připomenulo řízení letového provozu. Hlas ztratil bezvýraznou plochost. „Zde velení teritoriální hlídky: S okamžitou platností vám nařizuji ukončit zvyšování rychlosti! Vraťte se bez prodlení na povolený vektor!"

„Rozumím," odpověděl operátor, jako by se vůbec nic nestalo.

„Mínus deset procent do limitu."

„Jak dlouho?" naklonil se Webb nad virtuální panel.

„Dvanáct minut."

„Na Avalonu neexistuje trest smrti," řekl jsem.

Pilot se zaškaredil. „Ale sčítání doživotních trestů je běžné, ne?"

„Nerespektujete nařízení a s největší pravděpodobností se snažíte o únikový skok, jež vnitřní dopravní řád kvalifikuje jako přísně zakázanou činnost. Stanovuji mezní limit deseti sekund pro započetí zpomalovací sekvence. V opačném případě budou proti vám vyvozena odvetná opatření!"

„Rozumím, službo," řekl chlapík u komunikačního panelu.

„Navyšte výkon o pět procent nad povolenou mez!" rozhodl Webb.

Basový řev motorů zesílil.

Přebité burácivým duněním jiné zvuky přestaly existovat.

Mínus šest procent do limitu! Smysl jsem pochopil podle toho, kolik prstů zvedl navigátor.

Webb ukázal na hologram radaru.

Do dráhy se nám stavěla automatická nákladní loď bez posádky, ze stran se přibližovaly válečné fregaty.

Mínus tři procenta do limitu!

Sepnul jsem ruce v klíně a poddal se drtivému přetížení.

„Pozor!“ zařval navigátor. I ve sluchátku interkomu jsem ho sotva zaslechl. „Šest vysokorychlostních torpéd!“

Fregaty vypálily.

Naštěstí střelám potrvá, než překonají desetitisíce kilometrů. A pendl bez posádky se loudal jako chromý kůň.

Mohlo by to vyjít...

...o fous.

ZOBRAZIL SE ODHAD ÚSPĚŠNOSTI.

Padesát pět ku čtyřiceti pěti.

Snad *Anubis* prorazí hyperprostorovou bariéru dřív, než ho torpéda dostihnou.

Mínus dvě procenta do limitu!

Ztěžka jsem mrkl.

Rozblikala se varovná návěstí.

Mínus jedno procento!

Anubis se ocitl v pasti. Do přímého kursu se cpal neohrabaný trajekt, z boků jej doháněly termonukleární střely.

Vyjde to! naznačil Webb.

Torpédům zbývalo urazit nicotných pět set kilometrů, když hlavní pilot zvedl ruce a překřížil je.

Poplachová světla přestala šílet...

...a *Anubis* skočil.

EPILOG

O ČTRNÁCT DNÍ POZDĚJI jsem navštívil Mirandu naposledy.

Zastihl jsem ji na ošetřovně, kde popocházela podél lůžka. Pohybovala se nahrbeně, i pomalá chůze jí činila obtíže. Přesto se nevzdávala a s děsivým sebezapřením zdolávala krok za krokem.

„Nedáš si pokoj?“ otázal jsem se, jakmile jsem vkročil do bílé místnosti.

Předvedla prisprostlé gesto, ale sedla si vyčerpaně na okraj pelesti.

„Co chceš?“ utrousila svým nedůtklivým způsobem.

Špatně artikulovala, ale rozumět jí bylo.

Přisedl jsem si, ale přitom dával pozor, aby to bylo na správnou stranu, kde neměla tvář zakrytou světle modrým obvazem.

„Jdu ti dát sbohem.“

Trochu se ošila. „Vážně?“

„Ano.“

„Webb řekl...“

„Neklapalo by to.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Ani náhodou.“

„Hmm.“ Lehce zafuněla. „Asi škoda.“

„Beru to jako kompliment.“ Ušklíbl jsem se. „Ty mě spolehlivě zastoupíš.“

„To ještě několik týdnů potrvá, Dormere.“

Pokrčil jsem rameny. „Nemusíte spěchat. Zalezete někam na bezpečné místo a uděláte lodi důkladnou generálku; potřebuje to jako sůl. Doktor mi prozradil - jenom tak mezi čtyřma očima - že se hojíš pozoruhodně rychle.“

„Důvěrně... ten hajzl! Vždyť to ví celá posádka! Za to si ho podám.“

Pleskl jsem ji po ruce. „Nevyhrožuj!“

Škubla koutky. „Sranda.“

„Ty?“ nevěřil jsem.

„Jo,“ zamračila se.

„Děláš pokroky.“

Miranda upřela pohled na bosé nohy.

„To jenom proto, že...“ hlas jí zakolísal.

Chtěl jsem jí to ulehčit. „Jestli's dostala hloupý nápad začít děkovat, tak rovnou říkám, že není zač. Jakékoliv námitky neberu a ujišťuji tě, že bych pro tebe šel zase znovu. Takže raději šetři dechem.“

Zpřímá se na mě podívala. „Máš to u mě.“

„Já vím,“ řekl jsem a vzal ji za ruku.

Její prsty stisk vrátily, ale tentokrát se z nich obvyklá surová síla vytratila. Trvalo to krátce, ale o to to bylo vřelejší.

Pak jsem tvrdou mozolnatou dlaň pustil.

„Nebudeme žvanit o takových pitomostech; jako dávej na sebe pozor, že ne?“ zeptala se s obavou.

„Ne,“ souhlasil jsem.

Naše pohledy se setkaly.

„Měl bys jít, Dormere,“ řekla nejistě. „Cvičím, abych se dostala do formy.“

„Dobře,“ přikývl jsem a vstal.

Přesto nešlo odolat. Zlehka jsem ji políbil na zdravou tvář.

Otočil jsem se a bez ohlížení vypadl z ošetřovny.

PODALI JSME SI RUCE s kompletní posádkou Anubise, nikdo se s námi nezapomenul rozloučit. Dokonce i Webb se přibelhal z můstku a obejmul mě.

A o hodinu později nás člun vysadil na titěrném kosmodromu, automaticky se vrátil a pirátská loď - bývalá korveta koloniální flotily - odpálila pryč. Já ani Stella jsme nevěděli kam.

A ani nechtěli.

Kosmodrom plul po oceánu nepříliš navštěvované vodní planety; s provozem a cestovním ruchem vysloveně mizivým. Navzdory tomu stavěly na oběžné dráze dálkové spoje tří velkých společností, proto nebylo zvlášť složité se odtud dostat. Stačilo koupit letenku a počkat v jednom z pěctice celkem slušně vybavených hotelů na stroj, který mířil tím správným směrem.

Postávali jsme v bezmála prázdném terminálu a najednou nevěděli, co říct.

„*Prosíme cestující letu 963, aby se dostavili k přepážce číslo tři!*“ upozornilo letištní hlášení milým hlasem.

„Ten je tvůj,“ řekl jsem zbytečně.

Stella mlčky přikývla.

„Všechno skončilo,“ prohlásil jsem. „Jsi volná, jak sis přála. Život máš před sebou a záleží na tobě, jak s ním naložíš.“

„O to nejde.“ Na čele jí naskočila svislá vráska. „Víš, kam půjdu po dalším přestupu? Místo jsem si vybrala - bude tam rajs ký klid.“

Položil jsem jí prst na rty.

„Ale ty sám...“ zamumlala.

Zavrtěl jsem hlavou a dovolil si mírné pousmání. „Stát se může cokoliv.“

Povzdechla si.

„Můžu doufat, že by sis mě našel, kdybys chtěl? Jako předtím na Pelotu Tři?“

„To bych určitě svedl.“

Udělala krok a překonala propast, která nás od sebe dělila. Objala mě a přitiskla tvář na prsa.

„Udělej to..." vydechla skoro neslyšně.

Hrál jsem hluchého. S neuvěřitelně bolavým srdcem jsem ji pustil.

Zamrkala.

„Vrátíš se na Avalon, Dormere?" zeptala se chraplavě.

„Ano.“

„Ale to je riskantní!"

Kousl jsem se do rtu. „Ne nutně. Tam jsem doma a Sarah mi pomůže zamést stopy, které ke mně vedou. Mimoto se musím pořádně postarat o tvou záležitost, zlikvidovat nebo naopak vyrobit jisté důkazy. A taky něco provést s panem Clarkem, chápeš? To svedu jenom odtamtud.“

„Zbavíš se ho? Jen tak?"

„On je přece roky mrtvý.“

Mačkala se ke mně. „Není živá, přesto ji neopustíš, že?"

Tak daleko od pravdy!

Zároveň - jako nemá připomínka se mi zjevila tvář exobioložky Tylerové. Pousmála se a téměř laškovně pohrozila prstem. Bylo to takové její znamení, když jsem se s ní někdy v legraci přel.

Ano, i k téhle záležitosti se možná vrátím. Pořád je tu šance, že ji najdu.

„Ne," řekl jsem prostě.

„Nejlepší spoluprice." Zadumaně přikývla, jako by se k něčemu rozhodla. „Žádné peníze z Hellerovy zálohy ti nezůstaly, předpokládám.“

Mávl jsem rukou. „Hlady neumřu.“

„Asi to nepřijmeš, ale deponovala jsem ti na běžný účet určitou sumu. Ber to třeba jako odměnu za poskytnuté služby, formu uznání, plat či cokoli jiného.“

„To's uhodla.“

„Utrať je, nebo si jich nevšímej. Jsou prostě tvoje.“

„Přece jen jsi stihla Hellerův majetek převést, je to tak?"

Unaveně se usmála. „Do posledního centu. Fondy, podíly, nadace, akcie... je to moje."

„Neskutečně bohatá holka na vdávání," poznamenal jsem opatrně.

„Stejně budu čekat... alespoň nějaký čas," prohlásila významně.

„To je férové," přisvědčil jsem.

„A zbytečné," dodala.

„Kdoví."

„Poslední výzva cestujícím letu 963! Prosíme, dostavte se k přepážce číslo tři, loď odrazí za dvacet minut. Děkujeme! "

„Běž, nebo to nestihneš," řekl jsem jemně.

Viděl jsem jí to na očích.

Nerozhodnou váhavost, touhu, naději i vědomí nesplnitelného.

Bolelo to, ale nemohl jsem si pomoci.

Nadechla se, já ji však pohladil po tváři.

Pochopila.

„Sbohem, Dormere."

„Měj se krásně, princezno."

Dřív, než se definitivně otočila, zprudka mi vrazila černý kufřík do ruky. „Nalož s tím, jak uznáš za vhodné."

„Změnilas názor?"

„Tak nějak." Ve tváři se jí mihl náznak obrovské úlevy.

Jako by se zbavila nesmírného břemene.

Poodstoupila, usmála se a pak odběhla k osvětlené přepážce.

Ještě než zmizela, zamávala.

Stál jsem a otupěle za ní hleděl. Brána číslo tři zhasla a uzavřela se. Údaje o letu 963 zmizely z informačního panelu, bublina splaskla a bylo po všem.

Najednou se mi udělalo hrozně zle.

Jasně jsem věděl, co udělám: Vrátím se do hotelu a objednáám si flašku. Nebo pro jistotu radši celou basu.

Stella měla totiž větší štěstí než já.

Můj spoj tu bude až za patnáct nekonečných dní.

Robert Fabian

Hvězda, 2. díl

Odpovědný redaktor Michael Bronec

Korektury Jana Kopečková

Sazba Michael Bronec

Obálka David Spáčil, Cabinet (www.cabinetart.org)

Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint

Vydalo nakladatelství **Straky na vrbě** (Horáčkova 1208, Praha 4,

140 00) jako svou 79. publikaci,

45. v edici Česká fantastika

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.

Vydání první, Praha 2007

Náklad 3.500 výtisků

Cena 195 Kč

ISBN 978-80-86428-70-3 (soubor)

ISBN 978-80-86428-72-7 (2. díl)